

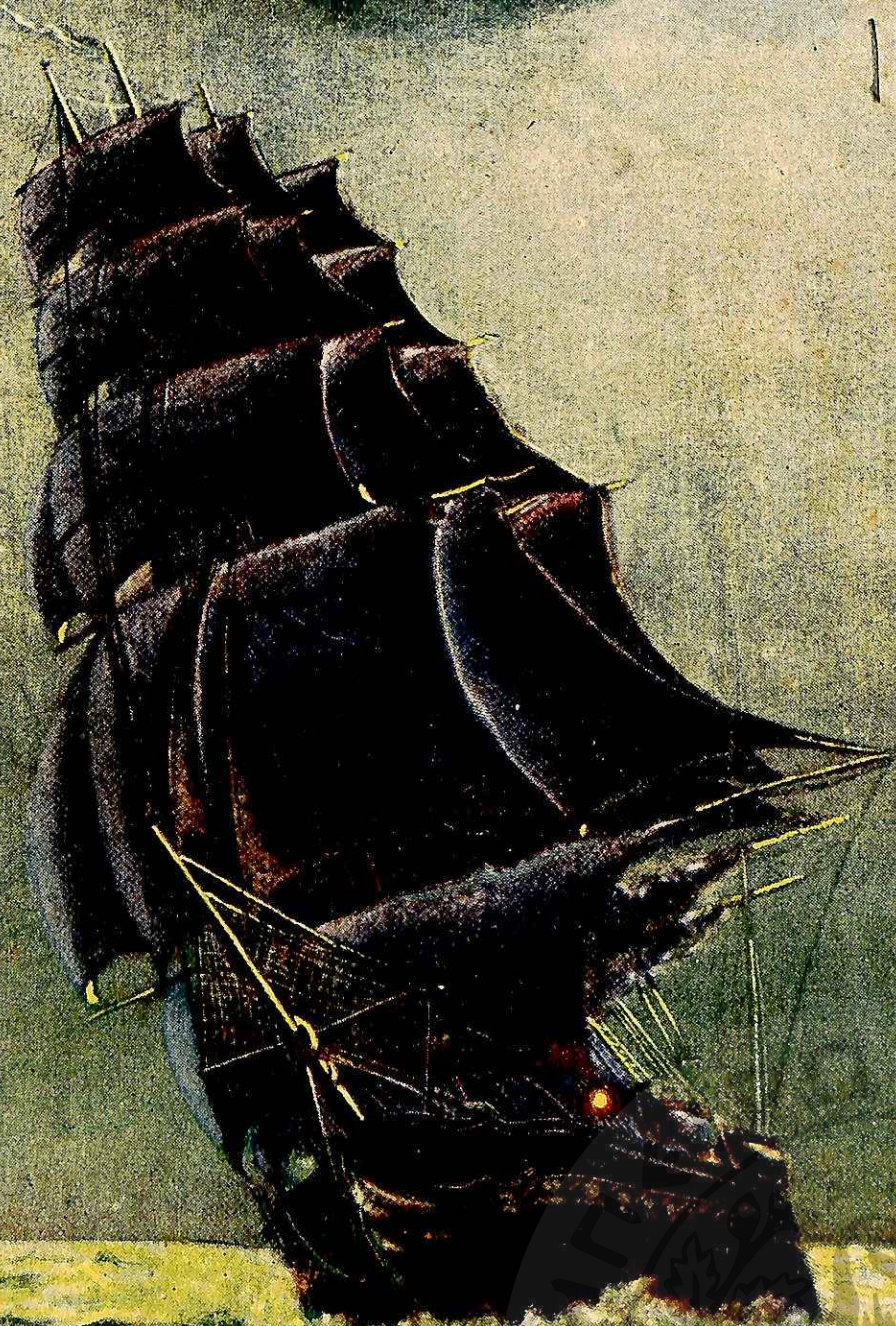
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ε'

ΑΡ. 39
264

Το παρόν τεύχος
είναι αφιερωμένο
στον κ. Κ. Κ. Κ. Κ. Κ.
ο οποίος με την
εργασία του, επέφερε
αυτήν την αλλαγή.

1931

ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

Το μέλλον σας εξαρτάται από την ωραιότητα του προσώπου σας.
(Dr Franck's).

ΚΥΡΙΔΙ!

Διὰ νὰ εἰσθε εὐτυχισμένα διατηρήσατε τὴν ὁμορφιά σας.
(Dr Franck's).

Τὸ νεοφευρεθὲν εἰς Ἀμερικὴν ὑπὸ τοῦ Dr Franck's καλλυντικὸν εἶνε τὸ μοναδικώτατον διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν ἀσχημιῶν ἐκ τοῦ προσώπου σας καὶ θεραπευτικὸν διὰ τὰ ΜΗΙΜΠΙΚΙΑ — ΣΚΑΣΙΜΑΤΑ, καταπραυντικὸν ΔΙΑ ΤΗΝ ΦΑΓΟΥΡΑ. Ἀπαλλάσσει τὸ πρόσωπον ἐντὸς μικροτάτου χρόνου τοῦ διαστήματος ἀπὸ τὰ ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΑ, ΠΑΝΑΔΕΣ, ΣΤΙΓΜΑΤΑ κ. λ. π.

Τὸ FRANK-KLAR-TON εἶνε ὕγρον ἐκχύλισμα φυτικῶν οὐσιῶν καὶ βοτάνων ἀδολαβέστατον, ἡγγυημένον μὲ 1000 Δολάρια.

Ζητήσατέ το ἀπὸ τὸν φαρμακοποιὸν σας. Ἐάν δὲν τὸ ἔχει, ἀποτανθῆτε εἰς τὰ Γραφεῖα: THE FRANK CLEAR TONE, δδὸς Ἑρμοῦ 25α, ἐμβάζοντες δραχμὰς 85 δι' ἑκαστον φιαλίδιον.

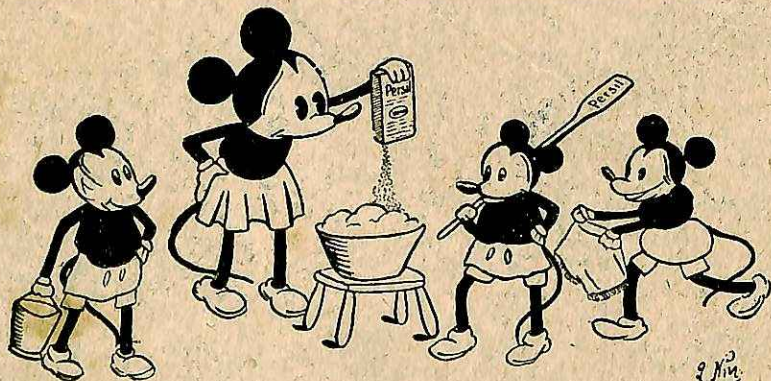
ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡ. 425.915.011.—

43 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑΣ

ΠΟΛΕΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
ΥΠΟ ΟΡΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ

.....και τὰ μεταξωτά και λεπτά
φορέματά σας πλένεται με τὸ σαποῦνι

PERSIL

Πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ ἐδωδιόπωλεια
Γεν. Ἀντιπρ. ΤΖΟΥΡΟΣ & ΚΑΡΡΑΣ - Πλατεία Ἀγ. Θεοδώρων 9

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο "ΦΟΙΝΙΞ",

Ἀπεφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξίδια εἰς τὰς διαφόρους ἰαματικές πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5, παραπλεύρως θεάτρου Κετοπούλου. Τὰ ἰαματικά τεχνητὰ Λουτρά τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων Αἰδηψοῦ—ΜΕΘΑΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, μὲ βάσιν τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικά λουτρά τῶν ὡς ἔνω ἀναφερομένων ἰαματικῶν πηγῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλαὶ δωρεάν. Τελεία ἀνακαινίσαις.

Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 π. μ.

ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

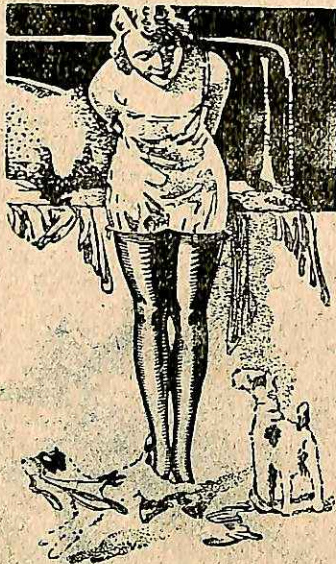
ΕΞΑΤΑΞΙΟΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ
ΕΞΑΤΑΞΙΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΚΑΣ ΜΑΡΙΑΣ ΚΡΙΚΟΥ

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ

Ἑσπεριμαί, ἡμισύσαι καὶ ἑσπεριμαί.

Ἑγγραφὰ καὶ πληροφορίαι καθ' ἐκαστὴν ἐν τῷ νέῳ οἰκήματι ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἀχαρνῶν καὶ Μαυρογένη, ἀριθμὸς 8.

Η ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Μία φέτα ψωμί ἀλλομένη με δούτο-
ρο καὶ με ὅτι σπέρμα συμπληρω-
μένου γάλακτος Γαλλοῖα. Καὶ πόσον
τὰ ὠφελεῖ! Διὰ τὴν τὸν λουτὸν ὅταν
σπασθῇ.

Τὸ γάλα Γαλλοῖα εἶνε τόσο ἀγνὸ
καὶ ὠκεανό. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τρῶ-
νε πολλὰ τὰ παιδιὰ. Τὰ ἀναπτύσσῃ
ἑσπεριμαί.

ΓΚΛΟΡΙΑ

Τὸ Ὀλλανδικὸ γάλα Γαλλοῖα πα-
ράγειται μὲς οἱ ὁμοῖα λιπαρὰ καὶ
συμπληρωμένη με δούτορο γάλα-
κτος ἐπὶ τῶν οἱ ἀεροσταγῇ ὠκεανό.
Μὴ ἐκτρέψῃ τὸ ὄνομα ὡς
ΓΚΛΟΡΙΑ. Ἐκτρέψῃ τὸ ὄνομα
καὶ τὸν ἀναπτύσσῃ σας.

Ἐκτρέψῃ τὸ ὄνομα ὡς
ΓΚΛΟΡΙΑ. Ἐκτρέψῃ τὸ ὄνομα
καὶ τὸν ἀναπτύσσῃ σας.

Maison de Bas

ΙΔΡΩΛΙΝΗ

ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΔΩΝ
ΚΑΙ ΜΑΣΧΑΛΗΣ

Ἀπλοῦν καὶ φθιρνὸν μέσον μετ' ὁ-
σφαλοῦς καὶ ἐπιτυχῶς ἐνεργείας, τε-
λείως ἀδολαβές.

Ἡ ΙΔΡΩΛΙΝΗ οὕς ἀπαλλάσσει τε-
λείως τὴν ἐνοχλήσεως τοῦ ἰδρώτος
καὶ τὴν δυσοσμίας του. Προφυλάτ-
τει τὴν βεβαίαν φθορὰν τῶν φορε-
μάτων σας καὶ ὑποδημάτων σας.
Πωλεῖται εἰς τὰ κυριώτερα φαρμα-
κεία καὶ μυροπωλεία.

Τιμὴ Δραχμ. 19

Δ. Ι. ΣΤΕΡΓΙΟΥ

Γενικὴ Ἀποθήκη:

Ὁδὸς Ἀγίου Κωνσταντίνου 9.
(Γραφεῖον ἀριθ. 6).

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛ-
ΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙΝΙΚΗΝ τοῦ
κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψη-
λότητος τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν
τῷ Πανεπιστημίῳ.
Μενάνδρου 27 Ἀθήναι, τηλ. 1-68

ΕΤΟΣ Ε'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 39 (264)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 3.—

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 150—
» ΕΞΑΜΗΝΙΟΣ 80
» ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 1
» ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6
» ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 30
» ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1931

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21—419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr. D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York-U. S. A.
Ἐν Αἰγύπτῳ δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γ. Ἀντωνιάδης 11. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατά φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497
NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ξέρετε σὲ ποιά χρονολογία ἔχει στα-
ματήσῃ ὁ τόπος μας ὡς πρὸς τὴν ἀν-
τιλήψιν του γιὰ τὴν παγκόσμια φιλο-
λογικὴ κίνησι;

Στὸ 1890 ἢ στὸ 1900 τὸ πολὺ. Μὴν
ἐκφραστήτε γι' αὐτό. Ὅλη τὴν παγ-
κόσμια φιλολογικὴ κίνησι μετὰ τὸ 1900
τὴν ἀγνοοῦν οἱ Ἕλληνες ποὺ ἀγαποῦν
τὴν φιλολογία καὶ ποὺ δὲν ξέρουν Γαλ-
λικά. Μεγάλοι ποιηταὶ, μεγάλοι μυθι-
στοριογράφοι, μεγάλοι τέλος συγγρα-
φεῖς ποὺ ἔγιναν στὸ μεταξὺ γνωστοὶ
σ' ὅλο τὸν κόσμον, παρέμειναν ἀγνω-
στοὶ στὸ κοινὸν μας, τὸ ὁποῖο ξέρει
βέβαια τὸ Βεργαῖν καὶ τὸ Φλωμπέρ,
ἀλλὰ θὰ ἐκφραστήτε ἀκούγοντας πῶς
ὁ Πῶλ Κλωντέλ εἶνε μεγάλος ποιητὴς
ἢ διὸ ὁ Προῦστ ἀρχίζει νὰ γίνεταί
κλασσικός.

Ἄλλοτε ὁ τόπος μας βρισκόταν πε-
ρισσότερο συγχρονισμένος με τὴ φιλο-
λογικὴ κίνησι. Ὁ Νίτσι, π.χ. ἐπεβλή-
θη στὴν Ἑλλάδα, χάρις στὸν Καμπύ-
σιον, τὸ Χατζόπουλον καὶ τοὺς ἄλλους
τῆς «Τέχνης» ποὺν ἀκόμα γίνεαι γνω-
στοὶ στὴ Γαλλία, καὶ ὁ Ἀντρέ Ζίντ,
ὁ ὁποῖος εἶνε σήμερον ὁ μεγαλύτερος
συγγραφεὺς τῆς Γαλλίας, δὲν ἦταν ἀ-
γνωστος κατὰ τὸ 1900, στοὺς ἀνα-
γνώστες τοῦ «Διονύσου», μολοντοὶ ὅ-
τις τότε εἶχε πρωτοεμφανιστῇ στὴν
πατρίδα του. Σήμερα ὅμως ποῖος ἀπὸ
τοὺς Ἕλληνας ποὺ δὲν ξέρουν γαλλι-
κά, ξέρει τὸ ἔργο του;

Ἀλλὰ ποῖος φταίει γιὰ τὴν κατὰ-
στασι αὐτή;

Ἀσφαλὲς ὅχι οἱ λόγοί μας. Ὑπάρ-
χουν μάλιστα μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ν. ἐ-
ο υς λόγιους μας ποὺ ἔκαναν ὅτι
μποροῦσαν γιὰ τὴν συγχρονισμὸν τὴν
Ἑλλάδα φιλολογικῶς με τὸν ἄλλο
κόσμον, μὰ δὲν τὸ πέτυχαν, ἐξ αἰτίας τῶν
ἐκδοτῶν καὶ τῶν διευθυντῶν τῶν λε-
γομένων «φιλολογικῶν» περιοδικῶν, οἱ
ὁποῖοι τρέμουν κυριολεκτικῶς καθε
καὶνούργιον, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸ τὸ καινού-
ργιον εἶνε ἀριστοτέλειον.

Καὶ τὰ μὲν «φιλολογικά» περιοδικὰ
εἶνε κάπως δικαιολογημένα ἀπὸ τῆς
ἀπόψεως αὐτῆς, γιὰ τὸς ὅτι οἱ λόγοι
τοὺς, ὅσο καὶ ὁ ἄλλος τοὺς εἶνε ἐλάχι-
στοι. Μὰ οἱ ἐκδόται μας, ἐκδόται—
ἐπιχειρηματίαι, ἐκδόται μεγαλόχημοι
καὶ κεφαλαιούχοι, εἰν' ἐντελὲς ἀδικαι-
ολόγητοι. Ἐκδίδουν ὅτι τοὺς τύχει καὶ
ὅτι τοὺς παρουσιάζουν μεταφορικῶς
συνήθως ἀδέσποτοι καὶ ἀγνωστοὶ, φτά-

νει ἡ μεταφράσεως τοὺς νὰ εἶνε ἔργα
γνωστῶν συγγραφέων, ἔστω καὶ ἂν ὁ
συγγραφεὺς αὐτὸς νὰ εἶνε ὁ πρὸ ἐ-
κατονταετίας ἀκαμάτος Γεώργιος Ὁνέ.
Κανένα ἀπολύτως σύστημα δὲν ὁ-
ρίζει στοὺς ἐκδότας μας, καμμίαν
γραμμὴν ἐργασίας καὶ πρὸ πάντων λεί-
πει ἀπὸ κοντὰ τοὺς ὁ ἀπαραίτητος φιλο-
λογικὸς σύμβουλος, δηλαδὴ ἕνας λόγιος
γνωστὸς καὶ γλωσ-
σομαθὴς, ὁ ὁποῖος νὰ
τοὺς καθοδηγῇ καὶ
νὰ διευθύνῃ τὸ κα-
θάρως φιλολογικὸν
τμήμα τοῦ οἴκου
τοὺς. Φαντάζονται
τοὺς ἑαυτοὺς
τῶν πασόντων καὶ
παντογνώστας. Ἀλ-
λὰ ἔτσι μὰς παρου-
σιάζουν τὰ ἐτερο-
κλήτα καὶ ἀλληλο-
συγχρονισμένα μετα-
ξὺ τοὺς ἑνα ἔργα
καὶ τοποθετοῦν τὸν
Γκαίτε στὴν ἴδια
γραμμῇ με τὸν Σε-
κουνιέ...

Οἱ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ἐτοὶς τελευταῖα ὁ
μεγαλειετός ἀπ'
τοὺς ἐκδότας μας ἔ-
ξεδωσε μὰ σειρά ἐ-
κλεκτῶν ἔργων, ὅ-
πως τὰ ρεκλαμάρισε
καὶ ἀπ' τὰ ὅποια εἶ-
νε ζήτημα ἂν ἔπρε-
πε νὰ ἐκδοθῶν στὴν
ἐποχὴ μας πέντε τοῦ-
λάχιστον ἀπ' αὐτὰ...
Μὴ σιγῇ ἐκλε-
κτῶν ἔργων συγχρονισμένη, ἂν ἤθελε
νὰ προσφέρει κατὰ τὸν τόπον τῆς, θὰ
ἔπρεπε νὰ περιλαβάνῃ τοὺς συγγρα-
φεῖς ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω καὶ
πολλοὺς ἄλλους, ὅπως τοὺς Γερμανοὺς
Θωμά καὶ Ἐρρίκο Μάν, τὸ Ρίχτε, τὸ

Σνίτσλερ, τὸν Λαομπώ, τὸν Ἀλαιν-
Φουρνιέ... Μὰ εἶνε τόσο πολλοὶ οἱ
ἔξενoi συγγραφεῖς ποὺ εἶνε ἀγνωστοὶ
στὴν Ἑλλάδα, ὥστε δὲν θὰ εἶχε κα-
νεὶς παρὰ νὰ διαλέξῃ...

Μὰ ἂς μιλήσουμε λίγο καὶ γιὰ τὰ
μεταφραζόμενα ἔργα
καὶ γιὰ τὸν τρόπο
κατὰ τὸν ὁποῖο με-
ταφράζονται. Ἐν
πρώτοις, ὑφίστανται
ἀπαραίτητος περικα-
πὰς ἀγρίας. Τόσο
ὁ μεταφραστής—ἂν
δὲν εἶνε εὐσυνειδή-
τος, πρῶτον ποὺ δι-
στυχῶς σπανιότατα
συμβαίνει—ὅσο καὶ ὁ
ἐκδότης, περὶ τοσού-
των κυριολεκτικῶς
τὸν συγγραφέα.

Πολλὲς φορὲς μ' αὐ-
τὸν τὸν τρόπο ἔργα
τοῖσιμα ἀποτελοῦν
μεταφραζόμενα σὲ
γλῶσσα, ἕνα καὶ ὁ-
νο τῶμο καὶ ἔτσι...
ἐξοικονομοῦνται τὰ
πράγματα. Οἱ ἀπλοὶ
ἀλλάζονται, τὸ καί-
μενο συμπληρώνεται
ἢ καὶ μεταβάλλεται
καὶ οὕτως, μαρτυροῦν
ἀρνητικῶς, ὅσο καὶ
στὸν Ἑλκιδό ὠκεα-
νόν.

Καί, ἔπειτα ἀπ'
ὅλ' αὐτὰ, οἱ ἐκδό-
ται μας παρατιμῶν-
ται διὰ κρίσιν... Βέ-
βαια, ἡ κρίσις αὐτὴ
ὑφίσταται καὶ ἀσφα-
λῶς θὰ γίνῃ ἀκόμα
καὶ ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς
μεγαλειότητος ἐφόσον
ἐξακολουθοῦν νὰ
συνεχίζον τὸ ἴδιο σύστημα ἐργασίας.

Τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινὸν ὑπᾶσθι
κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια μεγάλη ἐ-
ξέλιξι καὶ θέλει πράγματα καινούργια.

Ὁ Ἀνατὸλ Φράνς
(Ἀπὸ παλαιὰ καὶ σπανιὰν φωτογραφίαν)

μεγαλειότητος ἐφόσον
ἐξακολουθοῦν νὰ
συνεχίζον τὸ ἴδιο σύστημα ἐργασίας.

Τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινὸν ὑπᾶσθι
κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια μεγάλη ἐ-
ξέλιξι καὶ θέλει πράγματα καινούργια.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

“Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ”

Ὑπέροχον Βυζαντινὸν ρομάντζον, γραμμένον ἀπὸ γνωστὸ λο-
γίον, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Βυζαντινῶν χρονικογραφῶν καὶ πάσης
ἄλλης σχετικῆς πηγῆς.

σύγχρονα καὶ ἐκλεκτά...
Ἐτοὶς μόνο θὰ περῶσιν ἡ κρίσις...
ΕΥΠΑΛΙΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Η ΓΡΑΒΑΤΕΣ ΤΟΥ,
ΤΑ ΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ, ΤΑ ΦΥΡΔΙΑ ΤΟΥ

Ὁ Βίσμαρκ, ὁ περίφημος σιδηροῦς
ἀρχικαγκελλάριος τῆς Γερμανίας, φο-
ροῦσε πάντα μακροὺς λαμοδέτες. Οἱ
λαμοδέτες του αὐτοὶ ἦσαν ἀπὸ ἀσπρὴ
μουσελίνα ἢ μαῦρο μεταξί, ἀλλὰ κα-
θὼς ἔλεγε ὁ ἴδιος, βρισκόταν ἀπὸ πε-
νήνια ἐτῶν σέ... πόλεμον μετὰ τοὺς
γείτονες, γιὰ τὸν δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς δέσῃ κα-
νονικά.

Ἐχὼ ἔντεκα μεγάλους καθρέ-
φτες, ἔγραψε κάποτε στὴν ἀδελφὴν
του, καὶ ἐν τούτοις ὁ λαμοδέτης μου
ποτὲ δὲν ἐτέκει καλά. Ὁ κόμπος δὲν
ἐνοεῖ νὰ μείνῃ στὴ θέσι του, ἀλλὰ
γέρνει πάντα ἀριστερὰ. Ἐπειδὴ δὲ
κάθε πρῶτον ἔχει τὴν ἀφορμὴν του,
ὁποῖόν ἐστι αἰτία αὐτῆς τῆς κακο-
τυχίας μου, εἶνε ὅτι τὸ κεφάλι μου
στρέφεται περισσότερο πρὸς τὰ ἀρι-
στερὰ.

Ὁ Βίσμαρκ εἶχε δοκιμάσει ἐπανει-
λημμένως ν' ἀφήσῃ γενεαῖα, ἀλλὰ
δὲν ἄρεσε στὴν αἰσίνῃ του καὶ ἀναγκα-
ζόταν νὰ ἐνοεῖται. Ὅταν ἕνας φίλος
τοῦ τοῦ παρατήρησε κάποτε ὅτι καλὰ
ἔκανε καὶ ἔκοψε τὰ γένεια του, γιὰ τὴν
δὲν τοὺς πηγαῖναν καὶ ἦσαν ἀηδία, ὁ
Βίσμαρκ ἀπάντησε:

Ἦταν δὲν ἦσαν ἀηδία, ἐγὼ ἔ-
κανα ὅτι ἔβλεπον καὶ κάθε ἄλλος στὴ
θέσι μου. Ἐβασίσα ἕνα στολίδι τοῦ
προσώπου μου στὸ βωμὸ τῆς οἰκογε-
νειακῆς εὐφροσύνης...

Ὁ Βίσμαρκ εἶχε τόσο μεγάλη φρό-
νι, ὥστε τὰ ἐπαλλοίχε ἀπὸ καιρὸ σὲ
καιρὸ. Τὸ γράμι μὲν τὸ τέλος ἦταν με-
γάλο, κυρτὸ καὶ χοντρό, δείχνοντας
τὴν ἰσχυρὴ θέλησιν του καὶ τὸν ἀπτό-
στο χαρακτήρα του.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ ἐξωφύλλου μας εἶνε
ἔργον τοῦ Ζ. Γκραντέ, με τὸν τίτλον
«Θαλασσογραφία».

ΤΟ ΔΟΡΜΕΝ ΦΕΡΕΙ ΥΠΝΟΝ ΕΛΑΦΡΟΝ

Η ΤΑΝ ένα βράδυ άνοιξιάνικο... Μέσα στο μεγάλο, πολυτελές σαλόνι του μεγάρου Γκράβ, οι καλεσμένοι άκουγαν με προσοχή το τραγούδι της θαυράνης Βικτωρίας Ντ' Αλεγκάν, η οποία ήταν καθισμένη κι έπαιζε στο πιάνο. Η φωνή της ήταν δυνατή και μαγευτική. Νόμιζε όποιος την άκουγε ότι μια ψυχή έρωτευμένη έψαλλε με πόνο και με πάθος την αγάπη της.

Ο Άνδρέας Ντ' Αλεγκάν, ο γιός του οικοδεσπότη, στεκόταν ακίνητος ανάμεσα στους διάφορους καλεσμένους. Η φυσιογνωμία του φαινόταν έντελως άτακτα, δεν έπρόδινε καμιά εξαιρετική συγκίνηση και μόνο τα όμορφα του σμαραγδένια μάτια, άστραφταν καθώς κύτταζαν την πεντάμορφη θαυράνη που τραγουδούσε.

Κι' αλήθεια, ήταν πεντάμορφη. Το σώμα της ήταν γυμνό, οι ώμοι της πρόσβαν αλαβάστρινοι από το άνοιγτό δαντελλένιο της φόρεμα, το πρόσωπό της ήταν έκφραστικώτατο, τα μάτια της γλυκύτατα και τα χείλη της άσπυρτα. Τα μαλλιά της έλαμπαν σαν καθαρό χρυσάφι. Ήταν γοητευτική κι' αθέρια σαν νεράϊδα!

Για τον Άνδρέα από πάντων, ήταν μια νεράϊδα, μια νύμφη μυθολογική, απ' εκείνες που βλέπουμε κάποτε στον ύπνο μας, που τις φανταζόμαστε μάλλον, να δεν μπορούμε και να τις φτάσουμε όσο κι' αν απλώσουμε προς αυτές απελπισμένα τα χέρια μας, γιατί εκείνες απομακρύνονται πάντα ασύλληπτες, πάντα όνειρώδεις και φευγαλέες...

Ενδεκα χρόνια πριν, ο Άνδρέας ήταν είκοσιδύο ετών και η Βικτωρία είκοσι. Τα εξοχικά τους σπίτι, όπου έμεναν το καλοκαίρι ήταν γειτονικά. Ήσαν κι' οι δυο νέοι και ώμοιοι. Πώς ήταν δυνατόν να μην αγαπηθούν;

Ο Άνδρέας σπούδαζε τότε ιατρικά. Είχε μεγάλη κλίση από μικρό παιδί στην επιστήμη αυτή, στην οποία δεν υπήρχε αμφισβησία, ότι θα έβλεπε μια μέρα. Δεν ήταν πλούσιος, μα το μέλλον του χυμογελούσε φρόνιμο, γεμάτο ελπίδες...

Η Βικτωρία είχε σημαντική προίκα. Κι' έτσι οι γονείς των δεν έφεραν καμιά αντίσταση στην ένωση των νεαρών έρωτευμένων.

Και μια μέρα τους άραβωνίασαν. Για κάμποσον καιρό ο Άνδρέας, και η Βικτωρία ήταν εύτυχτοι κι' έπλεκαν γλυκά όνειρα για το μέλλον.

Αλλά η Μοίρα είχε φθονική. Και μια ανέλπιστη καταστροφή διέκοψε απότομα την ευτυχία τους. Ο πατέρας της Βικτωρίας έχασε ξαφνα σε μια επινείωση βλγ του την περιουσία κι' ένα μεγάλο πόντο ξένων γρημάτων. Για να τον σώσει από την τελεία καταστροφή η κόρη του, διέλυσε τους άραβωνίους της με τον Άνδρέα, κι' αποφάσισε να παντρευτεί με τον θαυράνη Ντ' Αλεγκάν, ο οποίος ήταν από καιρό έρωτευμένος μέχρι το τέλος μαζί της. Η καρδιά της σπασόταν, μα δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Έπρεπε να σώσει τον πατέρα της. Κι' επειδή φοβότανε μήπως δεν μπορέσει να φανή γενναία μέχρι τέλους, άκούθηκε να ιδή τον Άνδρέα για τε-

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J. MONTEBAN

Λετσίσει, είχε γράψει σπουδαία συγγράμματα.

Οι γονείς του, για να γιορτάσουν καλύτερα την επιστροφή του, από την Αθηνά, έδωσαν μια έσπεριδα. Κι' η έκπληξη της Βικτωρίας, ήταν μεγάλη, όταν είδε το βράδυ να μπαίνει στο σαλόνι, ά-

λευταία φορά.

Τότε εκείνος, τρελλός από απελπισία, δέχτηκε να λάβει μέρος σε μια ιατρική άποστολή στην Αθηνά. «Εκεί κάτω, σκέφτηκε, θα ξεχάσω...»

Υστερα από πέντε χρόνια ξαναγύρισε στη Γαλλία, αλλά δεν είχε ακόμα λησμονήσει. Μια φορά μόνον είχε ιδεί τη Βικτωρία, από μακριά, σε μια γιορτή. Δεν τόλμησε να πάει κοντά της, γιατί τη συνόδευε ο άνδρας της. Κι' εκείνη ένα βλέμμα μόνον του έριξε κι' ύστερα γύρισε πενήφανα κι' αδιάφορα αλλού, το ωραίο της κεφάλι. Τον είχε τάχα αναγνωρίσει; Αλλά τί τον ενδιαφέρει αυτό; αφού η αγαπημένη του άνηκε για πάντα σ' έναν άλλο; Όσο τόσο η πληγή που είχε στην καρδιά του ο δυστυχισμένος νέος, και η ό- ροία δεν είχε έπουλωθεί ακόμα, ά- ροιζε πάλι...

Μετά ένα χρόνο ο Άνδρέας ξανα- ήγε στην Αθηνά. Γύρισε στη Γαλλία μετά έξη χρόνια, άποφασί- στας να μείνει πειρά για πάντα στην πατρίδα του. Ήταν ήδη ένδοξος, ο Σταυρός της Λεγεώνας της Τιμής στόλιζε το στήθος του. Είχε εργαστεί με μεγάλη άφοσίωση και ικανότητα, στις άποστολές του αυτές, είχε με-

Η Βικτωρία ήταν καθισμένη στο πιάνο κι' έπαιζε...

Βέβαια η Βικτωρία διέκοψε την πένθημα αυτή σιωπή:

—Ε, λοιπόν, κύριε περιηγητή, εί- πε με κάποιο τόνο ειρωνείας στη φωνή της, χωρίς άλλο θα έχετε ώρες άναμνήσεις από τα ταξείδια σας.

Και του έδειξε, μια διερύνει, η οποία ήταν αποδοτική κοντά στην πόρτα του μπαλκονιού, και περιέ- κλειε μια δόκιλη συλλογή από πα- ράδοξα έντονα και άσθη.

—Ναι, είπε ο Άνδρέας, με φωνή τρυφερή, εγώ τα έφερα όλ' αυτά τα πράγματα. Έγινε η μύνη μου άναμνήσεις από τα ταξείδια μου, στις βεβαίως. Έντομα και άσθη... Τίποτε άλλο. Γιατί η καρδιά μου έμεινε πάντα η ίδια όπως ήταν και πρό έντεκα έτών. Κατάλαβα, βεβαίως.

Η Βικτωρία, φαινόταν πολύ συγκινημένη, το στήθος της άνοδοκατέ- θαινε σαν ταραγμένη θάλασσα, η βεν- τάγια της έκινετο και αναπαυμένο πουλί. Τέλος μάλιστα μπόρεσε να ψυ- ριστεί:

—Είπε αλήθεια, λοιπόν; Υστερα από τόσο καιρό, δεν άλλαξαν τα αίσθηματά σας;

—Δεν άλλαξαν καθόλου, απάντη- σε ο Άνδρέας. Και τα δικά σας, κυρία;

Εκείνη χαμογέλασε και ψιθύρισε θλιμμένα:

—Μα κι' εγώ δε μπόρεσα να σάς ξεχάσω ούτε στιγμή...

Αλλά, σαν να μετάνιωπε ξαφνα για τα λόγια της αυτά, που της έ- φουγαν θιβά της από τα χείλη της, πρόσθεσε σε λίγο με φωνή πιο στα- θερή:

—Νομίζεις, Άνδρέα, ότι μ' άγα- πάς ακόμα;... Έγώ όμως σε βεβαιώ- νω πως απάσασα. Εξώ καλά την ανδρική καρδιά και δεν μπορεί να πιά- στω, ότι ένας άντρας, μετά έντε- κα δόκιλα χρόνια, εξακολουθεί ά- κούμα ν' αγαπά το παλιό του είδωλο, όπως δεν μπορεί να πιστέψω, ότι το ξερό αυτό λουλούδι, μπορεί ν' ανθί- σσει πάλι, και ν' άνοιξη τα πέταλά του...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, έ- δειξέ στον Άνδρέα ένα ξερό και κί- τρινο, σαν το χρυσάφι, άνθος, που βρισκόταν κλεισμένο μέσα στη δι- τύνει.

Τότε εκείνος, χωρίς να πη λέει, πήρε το ξερό άνθος και το έβαλε με- σα σ' ένα βάζο με νερό.

Εκείνη τη στιγμή όμως, μερικοί αδιάκριτοι και όγλητροί καλεσμένοι: τους πλησίασαν και διέκοψαν τη συ- νομιλία τους.

Η έσπεριδα εξακολούθησε ζωηρή. Τέλος, όταν πειρά η αήγη άρχισε να χροσίτη τον όρξοντα, όλοι οι κα- λεσμένοι, ο ένας κάπνισαν τον άλλου, έφυγαν.

Τότε ο Άνδρέας πήρε την Βικτω- ρία από το χέρι και την ώδηγησε στο δωμάτιο όπου βρισκότανε το βάζο, μέσα στο οποίο πριν από λίγες ώρες είχε βάλει το ξερό λουλούδι...

—Κύτταζε! της είπε.

Κατάπληκτη, η Βικτωρία είδε στη θέσι του κίτρινου και κατάρου λου- λουδιού, ένα όμοιο άνθος, μωραμένο και δροσερό.

—Μα αυτό είναι το ξερό λουλούδι! φώναξε έκπληκτη.

—Ναι, της απάντησε ο Άνδρέας,

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ε ΚΕΙΝΗ τη στιγμή άκούστηκε μακριά το ήλασμα κάποιου πε- τεινού. Τόσο έγω, όσο κι' ο μοναχός γυρίσαμε άμέσως τα βλέματά μας προς την άνατολή...

Μακριά, πάνω απ' τα βουνά, τα σκοτάδια άρχισαν να διαλύωνται... Η καταραμένη νύχτα τελείωσε πειά. Αυτό μ' άνακούρισε εξαιρετικά έ- πειτ' από τις τρυφερές δοκιμασίες που είχα ύποστεί...

Μαζύ με τα σκοτάδια της φύσεως διαλυόντουσαν τώρα και τα βουρξά σκοτάδια που βόλωναν το μυαλό μου. Άρχισα να σκέπτομαι καλύτερα, να ξαναβρίσκω βλν μου τη λογική και, μαζύ μ' αυτή, την ψυχραιμία μου και το ήθρος μου, τα οποία, τ' όμολογώ, είχα χάσει...

Ο πολμηρός έφίλτης είχε περά- σει κι' είχε έλθει η ώρα της δράσε- ως. Αυτό άλλωστε μου άνακούρισε με σοβαρότητα κι' ο άδελφός Ίάκω- βος:

—Τώρα, είπε, οι βρυκόλακες θα γυρίσουν στους τάφους των και θα περιέσουν σε κατάστασι θύμην με του νεκρού, η οποία θα διαρκεί ώς του νεκρού. Τώρα λοιπόν που έζορμε το μέρος όπου βρισκόταν οι τάφοι τους, θα μπόρουμε να τους έ- ζωντώσουμε. Φτάνει μόνο να βρισκων- ται μέσα σ' αυτούς και να μην έχουν καταρρέει πουθενά αλλού...

Επειτα, ένας χωρικός πήρε την Βάννα και τη μετέφερε άναίσθητη στην άγροικία του πατέρα της. Τότε ο Ίάκωβος συγκέντρωσε γύρω τους όλους τους άλλους και τους είπε:

—Απόψε είδατε τρυφερά πράγμα- τα... Είδατε τα πνεύματα του σκότους να γυρίζουν ελεύθερα και διψασμένα γι' ανθρώπινο αίμα επάνω στη γή... Και όμως δεν είχα περάσει πολύ και- ρός από τότε που ήσαν κι' αυτά ά- θωποι αγαθοί, γενναίοι κι' έργατι- αυτό είναι...

Είπε τριαντάφυλλο της Γεωργούς, ένα άλόγοστο λουλούδι, το οποίο ά- φου μαρθεί, έχει την παράδοξη ιδιό- τητα ν' ανθίζει πάλι αν το βάλει καν- εις μέσα στο νερό, οσαδήποτε χρό- νια κι' αν έχουν περάσει από τότε που ξεράθηκε... Μολοντί φαίνεται να νεκρωμένο, φυλάει πάντα μέσα του την ιερή δύναμη της ζωής...

Δυό δάκρυα έκύλησαν εκείνη τη στιγμή από τα μάτια της Βικτωρίας. Ο Άνδρέας τα είδε κι' εξακολού- θησε:

—Βλέπεις λοιπόν ότι υπάρχουν στη φύσι άνθη πεθαμμένα φαινομενικώς, αλλά τα οποία είναι γεμάτα ζωή, ό- ποι: υπάρχουν κι' έρωτες, πιο δυνα- τοί από τον γένο, οι οποίοι ανθίζουν και πάλι, γεμάτοι ζωή...

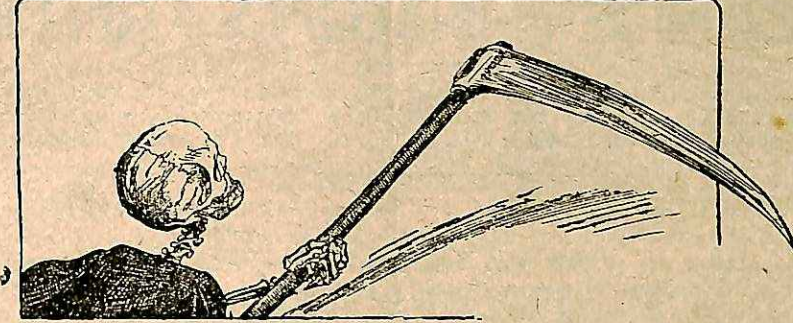
Η Βικτωρία συγκινημένη έγειρε το κεφάλι της επάνω στον ώμο του Άνδρέα.

Εκείνη την άγκάλιασε, και φίλη- σε τα μωραμένα της μαλλιά.

—Είμαστε και πάλι άρρωτισμένοι, όπως και πρό έντεκα έτών, ψι- θύρισε η Βικτωρία.

Τότε ο Άνδρέας φίλησε τα χείλη της, που με τα λόγια τους αυτά, τον ξαναφεραν στο λαμπρό παράδεισο του παρθένου, όπου ξανάβλινε τότε όλα τα πρώτα τριαντάφυλλα, τα τρι- αντάφυλλα της αγάπης...

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΤΟΛΣΤΟΗ

και, όπως είσατε και σεις... Μια κατάρα έπεσε στο σπίτι τους και τους άφάνισε τον ένα έπειτα απ' τον άλ- λο... Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο πατέρας τους, ο γέρος Γκρόρας, που βρυκόλακισε πρώτος, βρυκόλακισε κατόπιν κι' όλους τους άλλους... Η ψυχές τους δεν βόηκαν, όπως όλοι οι άνθρωποι που παθόναν, τη γαλήνη του θανάτου... Το πνεύμα της κολά- σεις υπήκε μέσα σ' αυτές κι' έτσι κάθε νύχτα, μπαίνοντας πάλι στο ά- θρωπινο σώμα τους που δεν σπίζει μέσα στον τάφο του, το άνασταίνουν και το κάνουν να γυρίζη άμωτισμένα μετξύ μας, ζητώντας τον έλεθο και την καταστροφή. Μα ο Θεός είναι μεγάλος κι' ένδιαφέρει για όλους. Γι' αυτό τώρα άνέθεσε σ' έμάς να προστατέψουμε τους άλλους ανθρώ- πους από τη μεγάλη τρυφερά που τους απειλεί και να ξαναδώσουμε τη γαλήνη της ψυχής τους στους δυστυ- χισμένους αυτούς βρυκόλακες. Πρέ- πει λοιπόν να γράλουμε το πνεύμα του κακού που φωλιάζει μέσα τους, δίνοντας έναν όριστικό θάνατο στα θωρατά σώματά τους. Έχουμε μαζύ μας ότι μας χρειάζεται για το σκο- πού αυτό... Οι βρυκόλακες αυτή την ώρα είναι άκινδوني όπως όλοι οι νε- κροί... Εμπρός λοιπόν!

Αμέσως οι χωρικοί, οι οποίοι ά- κουσαν με μεγάλη προσοχή τα λόγια του, τον άκολουθούσαν χωρίς να πούν λέξη, καταλαβαίνοντας όλοι τη σπου- δαιότητα του έργου που ανέλαβα- ναν.

Επειτα από μερικά λεπτά, ά- πηξε την άναίσθητη Βάννα και την μετέφερε στην άγροικία του πατέρα της...

Πήρε την άναίσθητη Βάννα και την μετέφερε στην άγροικία του πατέρα της...

Πήρε την άναίσθητη Βάννα και την μετέφερε στην άγροικία του πατέρα της...

Τότε είδα το μοναχό να πλησιάζη το φέρετρο, να κάνει το σταυρό του και, με χέρι σταθερό να σηκώνη το σκέπασμα του φερέτρου...

Αμέσως όλοι μείναμε κατάπλη- κτοι. Είδαμε μέσα σ' αυτό, το Γιώρ- γη, το γιό του Γκρόρας, έσπλωμε- νον με τα μάτια κλειστά, όρισον με άνθρωπο ζωντανό που κοιμάται...

Δεν θα σάς περιγράψω λεπτομε- ρώς, κυρίες μου, τη σκηνή που έπα- κολουθήσε τότε... Η φρίκη της έ- ταν τόσο μεγάλη, ώστε κι' εγώ ο έ- διος, καθώς ή θυμάμαι τώρα, έπειτα από τόσα χρόνια, άνατριχιάζω.

Θα σάς πω μόνο ότι ο έδωας Ίά- κωβος, παρ' όλο τον άποστοπιασμό που έννοιωθε κι' ο ίδιος, του τρύπησε την καρδιά με μια μεγάλη σφήνα και κατόπιν του έκοψε το κεφάλι του.

Αμέσως τότε το σώμα αυτό που φαινόταν σαν ζωντανό, κατέρρεσε σαν σκόνη και ένας άπαισιος σκελε- τός έμεινε στη θέσι του...

Το έργο μας είχε άρξισει να στέ- ρεται μ' επιτυχία... Ο Θεός μας βοη- θήσει...

Αφού σκεπάσαμε πάλι το φέρετρο, ο άδελφός Ίάκωβος ψιθύρισε μια νε- κρώσιμη προσευχή, και κατόπιν το κατεβάσαμε πάλι στον τάφο και το σκεπάσαμε με χώμα.

Το ίδιο έκαναμε και σε τρεις άλ- λους τάφους της οικογενείας Γκρόρας. Μέσα σ' αυτούς βρισκόντουσαν ο ά- δελφός του Γιώργη, η γυναίκα του, και τα παιδιά του. Αποδώσαμε και στους βρυκόλακες αυτούς με τον έ- διος τρόπο τη γαλήνη του θανάτου και κατόπιν, παρ' όλη τη φρίκη μας, ικανοποιημένοι από αυτό που είχαμε κάνει, έτοιμαστήκαμε να φύγουμε...

Επειτα από την άπαισία εκείνη νύχτα, είχαμε όλοι απόλυτο άναήκη άναπαύσεως. Μα, έκτος αυτού, έπρε- πε να σπεύσουμε να περιποιηθούμε τη Βάννα, της οποίας η κατάσταση ίσως ήταν πολύ κρίσιμη...

Από τους βρυκόλακες, μας είχαν ξεφύγει ο γέρο Γκρόρας κι' η Τζέν- κη. Μα το έργο μας παρέμεινε ακόμα άτελείωτο, εφόσον αυτοί μπορούσαν να περιφεύγονται ελεύθεροι, προκα- λώντας το κακό και τον έλεθο.

Γι' αυτό, μόλις γυρίσαμε στην ά- γροικία και είδαμε ότι η κατάσταση της Βάννας ήταν πάντοτε η ίδια, χω- ρήγες που τους έδινε ο άδελφός Ίά- κωβος. Επειτα παραμέρισαν.

Πρέπει τώρα να πάτε ν' άνα- πυνώψετε, γιατί το βράδυ θα έχουμε πάλι έργασία... Πρέπει να προλάβου- με τους δυό βρυκόλακες και να τους έζωντώσουμε, πριν μας προλάβουν α- ποίτοι... Το βράδυ άσφαλώς θα ξαναπά- ρω... Τό βράδυ άσφαλώς θα ξαναπά- ρω... Τό βράδυ άσφαλώς θα ξαναπά- ρω...

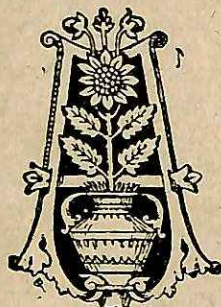
Είπαμε ότι οι δικαί τους... Είπαμε ότι τους περνούσαμε και αν ο Θεός μας βοηθήσει κι' απόψε, θα τελειώ- σουμε το έργο μας και θα σώσουμε τον δυστυχισμένο αυτό τόπο από την κατάντια που τον βαρύνει... Απόψε, ίσως θα συναντήσουμε μεγαλύτερες δυσκολίες, ο άγων μας θα είναι πολύ σκληρότερος, μα έχω την πεποίθησι ότι στο τέλος θα νικήσουμε...

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

ΤΟ ΡΑΜΑΖΑΝΙ ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙ

Νηστεία και προσευχή μέχρι της δύσεως του ήλιου. Η απαγόρευσις του καπνίσματος. Τα νυχτερινά γλέντια. Μέσα στο ναό της Αγίας Σοφίας. Η θρησκομανία των Τούρκων. Πώς προσεύχονται στους δρόμους. Τα κεμπόγια και τα ρητά του Κορανίου. Οι δερβίσοι που χορεύουν κι' οι δερβίσοι που έρυνται. Η έορτή του Μπαϊράμιου, κτλ. κτλ.

ΜΟ το 'Ημερολόγιο ενός Γάλλου περιηγητού που έπεσε στην πόλη Κωνσταντινούπολι πριν από δέκα χρόνια πα- ραλάττωσε να δι- αφέρεισε τις σελίδες που περιγράφουν την τελετή του ραμαζανιού, της μεγαλύτερης δηλαδή θρησκευτικής γιορτής των Τούρκων, όπως γνώσαν εκείνη την εποχή:

«Το ραμαζάνι—γράφει ο περιηγητής—είναι η σαρακοστή των Τούρκων και συμπίπτει με τον ένατο μήνα του σεληνιακού έτους των Μωαμεθανών. Κατά τη διάρκεια του μηνός αυτού επιβάλλεται σ' όλους τους πιστούς από τον Προφήτη και από το νόμο να περνούν ολόκληρη την ημέρα τους με νηστεία και προσευχή.

«Από την ανατολή ως τη δύση του ήλιου δεν παίρνουν ούτε την παραμικρή τροφή και δεν δροσίζουν τα χείλη ούτε με μια σταγόνα ποτού. Οι πιο θρησικοί μάλιστα θεωρούν ως άμαρτία και το να καταπιούν κι' αυτό ακόμα το...σάλο τους! Έπίσης απαγορεύεται αυστηρά στους πιστούς, καθ' όλη την περίοδο του ραμαζανιού, η χρήση καπνού, ταμπάκου και αρωμάτων.

«Πρέπει να σημειωθεί ότι οι Μωαμεθανοί είναι μανιόδες καπνιστάι και προτιμούν τον καπνό από το φαγητό τους. Γι' αυτό, κατά τις ημέρες του ραμαζανιού, αφού κουραστούν από την καθημερινή δουλειά που τη βιάζουν πέρα με στομάχι άδειαν, περιμένουν με αγωνία τη δύση του ήλιου, κρατώντας έτοιμο το τσιγάρο στα χέρια τους, το οποίο μόλις ο ήλιος βασιλέψει, ανάβουν και καπνίζουν με πραγματική απόλαυση...

«Οι περισσότεροι καταπραίνουν την πείνα τους, κατά τη διάρκεια της ημέρας με καθαρό νερό, αν και το Κοράνιο συνιστά προς κατανάλωσή της πείνας τις ελιές, ή όποιες καθώς λέει κάθουν και τη δίψα πέντε φορές καλύτερα απ' το νερό.

«Σε όλες τις μωαμεθανικές χώρες το ραμαζάνι είναι άφιερωμένο στη νηστεία την ημέρα και στη διασκέδαση τη νύχτα. Οι άνθρωποι αναπληρώνουν την εγκράτεια της ημέρας με τα γλέντια της νύχτας και έτσι η Σαμουά παρουνιάζει μετά τη δύση του ήλιου έντελως αποκοινημένο θέαμα. Τα έστιαβόρια, τα μαγειρεία και τα καφενεία άστράφτουν απ' το φως και οι δρόμοι είναι γεμάτοι από τραγουδιστές.

«Οι εύποροτεροι κάτοικοι άγρυπνούν όλη τη νύχτα, δέχονται επισκέψεις πών φίλων των και διοργανώνουν λαμπρές εσπερίδες.

«Τα τζαμιά άρπινωθούν από τα

φώτα και οι άμείρητοι μιναρέδες που ξεχωρίζουν πάνω από την πόλη είναι περιωσμένοι με φανάρια που έχουν κάτι το ονειρώδες και φαντασμαγορικό. Λογαριάζετε ότι η Κωνσταντινούπολι έχει τρακόσια περίπου τζαμιά και σκεφθείτε πόσο επιβλητικό είναι το θέαμά τους κατά τις νύχτες του ραμαζανιού.

«Τό μεγαλύτερο απ' αυτά τα τζα-

νομαστότερους της εποχής, και έρ- γάστηκαν 10.000 χτίστες.

«Μέσα στο περίλημπο αυτό τέμενος συγκεντρώνονται περί τις δέκα χιλιάδες θρησκομανών, οι οποίοι μένουν γονατιστοί και είναι τυνθώς ζυ- πόλητοι. Όταν άκουσται η διαπεραστική φωνή του ήμμη, όλοι αυτοί άρχίζουν να κινούνται άπάνω-κάτω προσευχόμενοι. Άλλοτε σπώνονται

μεθυσμένοι όμως, οι οποίοι θεωρούν την προσευχή ως ένα από τα κυριότερα καθήκοντά τους, δεν προσεύχονται μόνο μέσα στα τζαμιά, αλλά συχνά κι' έξω στους δρόμους, χωρίς να ντρέπονται καθόλου τους διαβάτες.

«Τίποτε δεν προξενεί τόση έντύ- πωση σ' έναν ταξιδιώτη της Άνατολής, όσο η πίστι κι' η άρσώσις των Τούρκων στη θρησκεία τους. Αισθάνονται άληθινή υπερηφάνεια για τη θρησκοληψία τους και δεν ένο- νουν να παραθούν με κανέναν τρόπο τις έντολες του Κορανίου.

«Οι καταστημάτορες, όταν δεν έχουν δουλειά, διαβάζουν συνήθως το Κοράνι, και όταν έρθει η ώρα της προσευχής, άφίνουν άμέσως τη δου- λειά τους κι' άρχίζουν τις άτέλειτες δέσεις των. Άδιαφορούν για τους πελάτες που περιμένουν και δεν τους νοιάζει αν στο μεταξύ πών και φω- νίσουν για γειτονικά καταστήματα των άλλοθρήσκων.

«Όλοι οι Μωαμεθανοί ξέρουν επέ- ζω πολλά μέρη του Κορανίου και με- ρικοί μάλιστα μπορούν ν' άπαγγέ- λουν ολόκληρο το κείμενό του από μνήμης. Μεταξύ των τελευταίων, έ- μαιθα ότι συμπεριλαμβάμεται και ο Χεζίβης της Αιγύπτου.

«Τό ραμαζάνι τηρείται άσστηρότα- τα όχι μόνο από το λαό, αλλά και απ' όλους τους κρατικούς υπαλλη- λους. Η ημεροπία νηστεία είναι υπο- χρεωτική για όλους, από το σουλ- τάνο μέχρι το τελευταίο υπαλλη- λου. Κατά τη διάρκεια της παρμιο- νής του στην Κωνσταντινούπολι, έ- πεσκέστην τον ιδιαίτερο γραμματέα του κράτους στην Ύψηλή Πύλη και, ενώ περνούσα από τους διαδρόμους του οίκτηματος, δεν είδα ούτ' έναν υ- πάλληλο να καπνίζει ή να πίνει καφέ.

«Η προσευχή των Μωαμεθανών γίνεται συνήθως από τις δικές φωνές. Αυτοί προσεύχονται πέντε φο- ρές το λιγώτερο την ημέρα. Κάθε πρωί, κάθε μεσημέρι και κάθε βράδυ άκούεται η φωνή του μουεζίνη που καλεί τους πιστούς να προσευχηθούν:

«—Έλθετε να προσευχηθείτε! Δεν υπάρχει άλλος Θεός παρά μόνον ο Άλλάχ! Ο Μωά-α είναι ο προσή- της του Κυρίου! Έλθετε στο ναό της σωτηρίας να προσευχηθείτε με το μωά-α Άλλάχ! στον έμαιο Άλλάχ! Άνι όπνάνι άλλος Θεός παρά μόνον ο Άλλάχ!...

«Η πρώτη προσευχή της ημέρας γίνεται πέντε φορές με ήρεμο ήχο. Η δεύτερη και η τρίτη προσευχή γίνεται με ήχο πιο δυνατό. Η τέταρτη προσευχή γίνεται με ήχο ακόμα πιο δυνατό. Η πέμπτη προσευχή γίνεται με ήχο ακόμα πιο δυνατό.

«Οι Μωαμεθανοί πριν άρχίσουν την προσευχή τους είναι έποχρωμέ- νου να νηστούν. Κάθε μεγάλο τζαμί έχει για αυτό το σκοπό την πηγή του, γύρω από την οποία μαζεύονται οι πιστοί και πλένουν τα γένια τους, τα πόδια τους και τάλλα μέλη του

σώματός τους.

«Η προσευχή τους έχει ιδιαίτερος κανόνας που πρέπει να τους τηρούν άπαράβατα. Ο πιστός στην άρχή φέρνει τα χέρια στ' αυτιά του, τα κρατεί λίγο πιο κάτω από τη ζώνη του και έπειτα πέφτει με τα γόνα- τα και γέρνει το κεφάλι του στη γή.

σώματός τους.

«Η προσευχή τους έχει ιδιαίτερος κανόνας που πρέπει να τους τηρούν άπαράβατα. Ο πιστός στην άρχή φέρνει τα χέρια στ' αυτιά του, τα κρατεί λίγο πιο κάτω από τη ζώνη του και έπειτα πέφτει με τα γόνα- τα και γέρνει το κεφάλι του στη γή.

«Η δέσεις των Μωαμεθανών εί- ναι γεμάτες ταπεινοφροσύνη και πολ- λές απ' αυτές άμυλλώνται προς τις άρειότερες της Αγίας Γραφής κατά το ύψος της εκφράσεως, όπως ιδίως το πρώτο κεφάλαιο του Κορανίου.

«Οι Μωαμεθανοί μεταχειρίζονται συνήθως στις προσευχές των κομπο- λόγια και σε κάθε γνωμικό του Κο- ρανίου που άπαγγέλλουν ξεκολλίζουν κι' από ένα κόκκο τους.

«Παρενέστην κάποτε σ' ένα τζαμί, στο όποιο έτυχε να προσεύχονται οι υπάδοι έξη διαφόρων θρησκειών αείρσεων του μωαμεθανισμού. Απ' τη μία μεριά ήσαν οι ντεβσιήδες που... χορεύαν και από την άλλη οι ντεβσιήδες που... άρποντο, άκού- θωντας και οι μεν και οι δε τους τύ- πους της λατρείας των.

«Οι πρώτοι γυμνόσαν γύρω-γύρω γρηγορηστικώς ως κέντρο περι- στροφής το άριστερό τους πόδι, ύψώ- νοντας τα γένια τους προς τα πάνω, δεξιά κι' άριστερά, τρέχοντας στο μπουρσαν γρηγορώτερα και φωνά- ζοντας:

—Άλλάχ! Άλλάχ!...

«Φορούσαν ψηλά σαρίκια και κον- τά πουκάμισα, τα όποια φούσκωναν κατά τις κυκλικές τους περιστροφές και τόνιζαν τη γραμμοκότητα της ει- κόνος. Η κινήσεις των έφταναν τις έξήντα το λεπτό, ή μόρη τους γί- νονταν κατακόκκινη και στο τέλος οι υαίνόμενοι αυτοί άνθρωποι σαρμαζό- ντουσαν καταγής, νταζόμενοι από φο- βερους σπασμούς.

«Οι δούμενοι έξ άλλου ντεβσιήδες φορούσαν μανδύα με πρόσπινο σερήν στην άκρη και είχαν γύρω από τη ζώνη τους χρυσαμένες δυο-τρεις όγ- κώδεις πέτρες. Όταν προσεύχονταν, κουνιόντουσαν μπρός και πίσω, έτρε- χαν υ' όλη τη δύναμή τους μέχρις ό- του κουραστούν τα πόδια τους και στο τέλος έπεφταν καταγής σε κα- τάστασι πραγματικής έπιληψίας. Μέ- σα στην παραφορά τους έβγαζαν ά- φούς από το στόμα τους ή τραβού- σαν αγκυράκια κι' έκοβαν κομμάτια από το κρέας των.

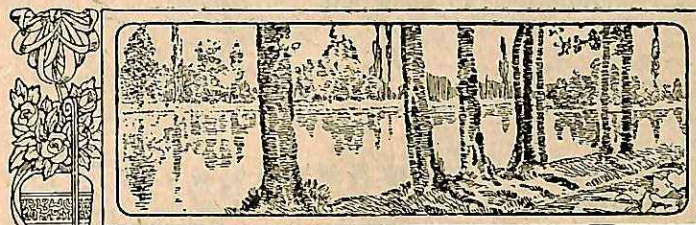
«Αν το ραμαζάνι αντίστοιχεί προς τη σαρακοστή των Χριστιανών, το μπαϊράμ είναι το Πάσχα των Τούρ- κων. Η γιορτή αυτή έρχεται ύστερ' από την πολυήμερη νηστεία και γιορτάζεται με πολλή μεγαλοπρέπεια.

«Ολόκληρη η Κωνσταντινούπολι τότε άλλάζει όψη. Οι άνθρωποι βγαί- νουν στους δρόμους και πανηγυρίζουν όλη την ημέρα. Την προηγούμενη νύχτα όλοι οι κάτοικοι άγρυπνούν και ο Τούρκος που θα φέρει πρώτος στον καδής της Κωνσταντινούπολης την είδησι της άνατολής της σελή- νης παίρνει δώρο 10.000 πιάστρα.

«Οι Μωαμεθανοί πριν άρχίσουν την προσευχή τους είναι έποχρωμέ- νου να νηστούν. Κάθε μεγάλο τζαμί έχει για αυτό το σκοπό την πηγή του, γύρω από την οποία μαζεύονται οι πιστοί και πλένουν τα γένια τους, τα πόδια τους και τάλλα μέλη του

σώματός τους.

«Η προσευχή τους έχει ιδιαίτερος κανόνας που πρέπει να τους τηρούν άπαράβατα. Ο πιστός στην άρχή φέρνει τα χέρια στ' αυτιά του, τα κρατεί λίγο πιο κάτω από τη ζώνη του και έπειτα πέφτει με τα γόνα- τα και γέρνει το κεφάλι του στη γή.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΗΤΩΝ

Ο ΠΕΤΡΑΡΧΗΣ Κ' Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ

Ένας ποιητής «Δανδής». Η φιλαρέσκεια του Πετράρχη. Πώς έφιρσε τα χρόνια του. Η ή- γεμονική ζωή του. Χορτοφάγος!... Πώς ένε- πνεστο και πώς έγραφε. Τ' άσυγκράτητα νεύ- ρα του. Πώς θυμωσε με το παρμικρό. Η φι- λανθρωπία του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Πετράρχης, ο όποιος θεωρείται ως ένας από τους μεγαλύτερους ποι- ητές της Ιταλίας και ολόκληρου του κόσμου, ως άνθρωπος ήταν πολύ ιδι- ότροπος και ιδιόρρυθμος.

Διακρινόταν κυρίως για τους άρι- στοκρατικούς του τρόπους και για το πολύ κομψό ντύσιμό του και γι' αυτό συγκαταλέγεται μεταξύ των «δανδή- δων» της εποχής του. Άν και ήταν μάλλον άσχημος, το πρόσωπό του φω- τίζονταν από δυο μάτια που φάνερναν όλο το ποιητικό του δαιμόνιο.

Η φιλαρέσκεία του δεν έγνώριζε ό- ρια. Όταν όμως πέρασε η νεότης του, τότε πεινά το κακό παράγινε. Άμα τον ρωτού- σαν για την ήλι- κία του, την έκρι- νε συστηματικά. Και όταν καμιά φορά άναγκαζό- ταν να την πει, μεταχειριζόταν τέτοιες περιφρά- σεις και μεταφο- ρές, ώστε κανέ- νας δεν μπορού- σε να καταλάβη τα λόγια του.

Κοιμόταν άμέ- σως μόλις νύχτω- νε και ξυπνούσε άκριβώς τα με- σάνυχτα. Έργα- ζόταν ως το πρωί σε διάφορα φι- λολογικά θέματα και έμα ξημέρωνε έβγαίνει να κάνη τον ταχτικό του πε- ριπάτο.

Τον περισσότερο καιρό έμεινε σε μιή έξοχην έπαυλι και εκεί περνούσε ά- τελως χωριάτινη ζωή. Άγαπούσε πολύ πάντων το ψάξιμα και καταγινόταν στην καλλιέργεια των άποροφόρων δέν- τρων.

«Όταν άρρώστερα άλλαξε διαμονή και πήγε στην πόλη, δεν έμεινε εύχαιστη- μένος απ' αυτή τη μεταβολή. «Μολονό- τι» στην πόλη έξοδευε όσο θα έξοδευε έ- νας πλούσιος πυροδοσότης. Έχω

ένι σης πολ- λούς δούλο υς και θάβηλα ν' απαλλαχτώ απ' αυτούς. Έχω

σο πολύ, γράφει, να διαβάσω και να στιχουργώ κατά τις ώρες της ήπια- σίας μου, ώστε πολλές φορές μου συμβαίνει να τελειώνω έναν μεγάλο περίπατο και ένα μεγάλο ποίημα μα- ζύ».

Είχε πολύ μεγάλη μνήμη και δεν λη- σιμονόσε τίποτε απ' όσα συνέθετε στο δρόμο του. Αισθανόταν ύμους την ά- νάγκη να γράφη άμέσως τους στίχους που ένεπνεστο. Γι' αυτό στο τραπέζι, όταν έτρωγε, κοντά στο σερβιτόρο του, τοποθετούσαν πάντα καλαμίσκι και χαρ- τί.

Είχε άπαισιο χαρακτήρα. Άναβε με το τίποτε και τσακωνόταν με όλους. Δεν μπορούσε να μείνη κοντά του ούτε

άρεκέτα άλλα και ήσποκόμενος. Έχω και έξη άντιγραφεί. Ο ιερέας του παρεκκλησιού μου είχε έναν άνθρω- πος πολύ πνευματώδες και μόνο μα- ζύ του θάβηλα να γευματίσω. Δεν τό κατορθώνω όμως, γιατί κατά την ώ- ρα του φαγητού το σπύτι μου είχε γεμάτο από άνθρώπους που δεν συλ- λογίζονται τίποτε άλλο παρά τί να φάν και τί να πιούν».

Ο Πετράρχης θεωρείται επίσης ως ένας από τους παλαιότερους χορτοφά- γους. Άναφέρει κάπου ότι, παρ' όλες τις συμβουλές, τις εισησεις και τις άπειλές των γιαι- τρών, αυτός έξα- κολουθόσε να τρέφεται πάντοτε με καρπούς, χόρ- τα, γάλα και νε- ρό και θρισκόταν άξόλογα στην ύ- γειά του.

Όλγοι ποιητάι είχαν την ικανό- τητα που είχε ο Πετράρχης να άπομώνωνετα πνευματικώς, ά- κόμα και μέσα στο πλήθος και στο θόρυβο. Μπο- ρους να γράφη, να ήταγορεύη, να διαβάσει, άκό- μα κι' ενώ έτρω- γε, ντυνόταν ή έφοριζόταν.

«Συνήθισα τό- σο πολύ, γράφει, να διαβάσω και να στιχουργώ κατά τις ώρες της ήπια- σίας μου, ώστε πολλές φορές μου συμβαίνει να τελειώνω έναν μεγάλο περίπατο και ένα μεγάλο ποίημα μα- ζύ».

Είχε πολύ μεγάλη μνήμη και δεν λη- σιμονόσε τίποτε απ' όσα συνέθετε στο δρόμο του. Αισθανόταν ύμους την ά- νάγκη να γράφη άμέσως τους στίχους που ένεπνεστο. Γι' αυτό στο τραπέζι, όταν έτρωγε, κοντά στο σερβιτόρο του, τοποθετούσαν πάντα καλαμίσκι και χαρ- τί.

Είχε άπαισιο χαρακτήρα. Άναβε με το τίποτε και τσακωνόταν με όλους. Δεν μπορούσε να μείνη κοντά του ούτε

άρεκέτα άλλα και ήσποκόμενος. Έχω και έξη άντιγραφεί. Ο ιερέας του παρεκκλησιού μου είχε έναν άνθρω- πος πολύ πνευματώδες και μόνο μα- ζύ του θάβηλα να γευματίσω. Δεν τό κατορθώνω όμως, γιατί κατά την ώ- ρα του φαγητού το σπύτι μου είχε γεμάτο από άνθρώπους που δεν συλ- λογίζονται τίποτε άλλο παρά τί να φάν και τί να πιούν».

Ο Πετράρχης θεωρείται επίσης ως ένας από τους παλαιότερους χορτοφά- γους. Άναφέρει κάπου ότι, παρ' όλες τις συμβουλές, τις εισησεις και τις άπειλές των γιαι- τρών, αυτός έξα- κολουθόσε να τρέφεται πάντοτε με καρπούς, χόρ- τα, γάλα και νε- ρό και θρισκόταν άξόλογα στην ύ- γειά του.

Όλγοι ποιητάι είχαν την ικανό- τητα που είχε ο Πετράρχης να άπομώνωνετα πνευματικώς, ά- κόμα και μέσα στο πλήθος και στο θόρυβο. Μπο- ρους να γράφη, να ήταγορεύη, να διαβάσει, άκό- μα κι' ενώ έτρω- γε, ντυνόταν ή έφοριζόταν.

«Συνήθισα τό- σο πολύ, γράφει, να διαβάσω και να στιχουργώ κατά τις ώρες της ήπια- σίας μου, ώστε πολλές φορές μου συμβαίνει να τελειώνω έναν μεγάλο περίπατο και ένα μεγάλο ποίημα μα- ζύ».

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

«Άκου στην ήσυχη έσπέρα που μια πνοή δεν την ταράζει πώς τη λαλιά της ή φλογέρα σκορπάει ώσαν ν' άναστενάζη.

Θαρρείς και μοιρολόγι λέει στην άνοιξη τη μαραμένη, θαρρείς ο πόνος της και κλαίει τόν έρωτά μας πεθαίνει.

Θυμάσαι πρωταγαπητέ μου τότε που χορμάστε στα δάση κι' δλόγυρα άνθοστολισμένη λές μάς χαϊράνοιταν κι' ή πλάσι.

Μέσα στην ήσυχη έσπέρα που δλόγυρα μωσκοβολούσε, άπ' το βουνό πώς κι' ή φλογέρα χαρούμενα μάς τραγουδούσε!

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΨΑΛΜΟΣ ΤΟΥ ΔΑΒΙΔ

[Ως άγαπητά τα σκη- νόματά σου, Κύριε...]

Και πάλι κίνησα νάρθη, Χριστέ μου (στην αλλη σου, να σκήνω στα κατώφλια σου τα τρι- (σαγαπημένα, όπου με πόθο άχόρταγο το λαχταρεί (ή ψυχή μου.

Η σάρκα μου αναγάλλισσε σιμά σου (κι' ή καρδιά μου. Τό χελιδόνι ήρε φωνή και τό τρυ- (γόνι σκέπη, να βάλουν τα πουλάκια τους τα δόλια (να πλαγιάσουν στον ιερό σου τό βωμό, άθάνατε Χρι- (στέ μου!

Κάλλιο μια μέρα στη δική σου αλλη (παρά χιλιάδες έλαχνη, να έμω νάω σάν πα- (ραπειταμένον καλύτερα, παρά να ξω σ' άμαρτωλών (ημέρια.

Μεταφρ. Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Η ΖΑΚΥΝΘΟΣ

Δρόμοι στενοί, άνθια, σκυλιά, καμπα- (νες, διακοναρέι, παστέλια, σερενάδες, μαντηλοφόρες κόρες καρδιοπαλνες, (καλοί, κακοί, δειλοί, παλιμαράδες! Αίγα μυαλά, πολλές γλωσσοκοπάνες, (δύσο, άργαλειοί και μυλόκοι ποιητά- (δες.

Κι' αυτή τη θεία ζωγραφία του Χάση Μονολόγωσα την έχουν όνομάσει.

Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

Η ακράτητος παραφορές και τα φο- βερά όρσιδία του ποιητού έμειναν πα- ροισμωδή. Όλους τους ανθρώπους του σπύτιού του τους άσκαλοσσε έσκαλη (δρόμο του. Αισθανόταν ύμους την ά- νάγκη να γράφη άμέσως τους στίχους που ένεπνεστο. Γι' αυτό στο τραπέζι, όταν έτρωγε, κοντά στο σερβιτόρο του, τοποθετούσαν πάντα καλαμίσκι και χαρ- τί.

Είχε άπαισιο χαρακτήρα. Άναβε με το τίποτε και τσακωνόταν με όλους. Δεν μπορούσε να μείνη κοντά του ούτε

άρεκέτα άλλα και ήσποκόμενος. Έχω και έξη άντιγραφεί. Ο ιερέας του παρεκκλησιού μου είχε έναν άνθρω- πος πολύ πνευματώδες και μόνο μα- ζύ του θάβηλα να γευματίσω. Δεν τό κατορθώνω όμως, γιατί κατά την ώ- ρα του φαγητού το σπύτι μου είχε γεμάτο από άνθρώπους που δεν συλ- λογίζονται τίποτε άλλο παρά τί να φάν και τί να πιούν».

Ο Πετράρχης θεωρείται επίσης ως ένας από τους παλαιότερους χορτοφά- γους. Άναφέρει κάπου ότι, παρ' όλες τις συμβουλές, τις εισησεις και τις άπειλές των γιαι- τρών, αυτός έξα- κολουθόσε να τρέφεται πάντοτε με καρπούς, χόρ- τα, γάλα και νε- ρό και θρισκόταν άξόλογα στην ύ- γειά του.

ΜΙΑ ΗΡΩΪΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΥΛΗ ΝΟΜΑΔΩΝ

ΟΙ ΣΑΡΑΚΑΤΣΑΝΟΙ

Οι τρεις Κατσαντώνηδες. Τον καιρό του 'Αλφ' πασά... 'Η άπεραντή εύγνωμοσύνη των Σαρακατσάνων προς την οικογένειά Χατζηνάκη. Πώς δεν εξετοπισθήσαν από την Ελλάδα. Ποιά είναι η αρχική τους προέλευσις; Γνήσιοι απόγονοι των Δωριέων. Τι λένε οι ίδιοι για την πατρίδα τους. Μία παράδοσις για τον 'Αγιο Κοσμά τον Αιτωλό, κτλ. κτλ.

Τους ελάχους τι τους κάνετε τους (Σαρακατσάνους; Τσορχάλια (αναφορές) ρίχνουν στα (βουνά, σ' όλα τα βλαχοχώρια Γιαννίκας από την Κρανιά, Τάνης (απ' την Βεκιάστα Δημάκης απ' την Καστανιά, Χρίστος (απ' το Γαρδίκι Γάνης Χατζής δεν γράφεται, Γάνης (δεν υπογράφει Τσ' έχει βαφτίσει τα παιδιά, τους έ- (χει στεφανώσει).

—Τον καιρό του 'Αλφ' πασά!... Και νομίζουν ότι η εποχή αυτή είχε τόσο παλιά, όσο κι' η εποχή της μετοικεσίας των 'Εβραίων στην Βαβυλώνα.

Οι Σαρακατσάνοι της Θεσσαλίας αναγνωρίζουν για πολιτικούς των αρχηγούς τα μέλη της οικογένειας Χατζηνάκη που μένουν στα Τρίκαλα. Τους σέβονται μάλιστα τόσο, ώστε, όταν θέλουν να δοκιμαστούν, δοκίζουν σε 'ονομά τους!...

Η λατρεία τους αυτή προς την οικογένεια Χατζηνάκη οφείλεται στο παρακάτω γεγονός:

Κατά το 1856, όταν ακόμα η Θεσσαλία ήταν τουρκική, οι πρόκριτοι της περιφέρειας των Τριχάλων υπέβαλαν μ' αναφορά προς την Πύλη, διά της οποίας ζητούσαν να εκπαισθούν οι Σαρακατσάνοι, από τους οποίους πολλοί είχαν βγεί κλέφτες. Προήγαγε, έπειτ' από λίγο καιρό άργισαν ο εκπαισμός των από της τουρκικής άρχής και θα εγενικεύετο αν την άναφοράν αυτή την υπέγραφε και ο Χατζηνάκης, ο πύδ ισχυρός Κοτζάμπασης των Τριχάλων.

Αυτός όμως δεν υπέγραψε, διαμαρτυρήθηκε μάλιστα σχετικά στον παρών σα Τριχάλων Χασάν και κατόπιν στον άνωτα... πασά 'Ιωαννίνων και επέτρεψε έτσι να άνασταθούν οι εκπαισμοί των Σαρακατσάνων, τους οποίους οι Τούρκοι έστελναν στη Θράκη και στη Βουλγαρία.

Από τότε, διά λόγους εύγνωμοσύνης, οι Σαρακατσάνοι μένουν προσκεκλημένοι πολιτικώς στην οικογένεια Χατζηνάκη, η οποία εφάρντισε, όταν η Θεσσαλία έγινε ελληνική, όταν η τους δώση και ψήφο.

—Βγα ανέκδοτο δημοτικό τραγούδι που έγινε τότε και που διέσωσε το ιστορικό αυτό γεγονός, λέγει:

«Εσείς βουνά από τ' 'Αργαρά, βουνά από τ' 'Ασπροποτάμιον

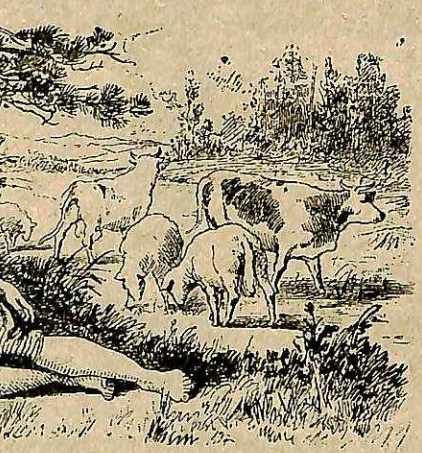
και άλλοι από τα 'Αργαρά. Οι πύδ πολλοί όμως σπώνουν τους ώμους με άπορία και λένε:

—'Εμάς η πατρίδα μας είναι το κλαρί.

Προσωπικώς πιστεύω ότι οι Σαρακατσάνοι ανέκαθεν ήταν νομάδες και πλανώδιοι σκορπισμένοι όχι μόνο στην 'Ελλάδα, αλλά και σ' όλη την Βαλκανική, γιατί Σαρακατσάνοι βρίσκονται και στη Σερβία και στην 'Αλβανία και στην Βουλγαρία και, πριν από την μικρασιατική καταστροφή, βρίσκόντουσαν και στον 'Ολυμπο της Μικράς 'Ασίας. 'Ασφαλώς δέ η φυλή αυτή πρέπει να είναι ή πύδ παλιά από όλες τις ελληνικές φυλές και ή εξέτασις της μπορεί να μάς λύση πολλά ιστορικά και εθνολογικά προβλήματα. Από την γλώσσα τους πύδ

—'Ετσι λοιπόν ματαιώθηκε ο εκπαισμός των Σαρακατσάνων της Θεσσαλίας και των 'Αργαράων.

Από όλους τους 'Ελληνες οι πύδ γνήσιοι είναι οι νομάδες αυτοί τσοπάνηδες. 'Αλλη γλώσσα δεν ξέρουν από τα ελληνικά και σπάνια παντρεύον-

ται εκτός της φυλής των, ή οποία διατηρείται έτσι άνόθευτη.

Έχουν όμως και μία λύπη μέσα στην υπερηφάνειά τους για την ελληνικότητά καταγωγή τους. Δεν ξέρουν ποιά είναι ή κοιτίδα τους, ο τόπος της αρχικής καταγωγής τους.

Τό ζήτημα αυτό απασχόλησε πολλούς συγγραφείς και τους ίδιους τους Σαρακατσάνους.

—Γίετες, πύδ έλεγε κάποτε σχετικάς ένας γέρος Σαρακατσάνος πύδ έβρασε τα πρόβατά του έξω από την 'Αδριανούπολη, προσερχόμεθα από την 'Ηπειρο. Έχει είναι ένας τόπος πύδ τον λένε Σάρακα. Από και λοιπόν υάς έδωξεν ο 'Αλφ' πασάς και σκορπίσαμε παντού. Πήραμε και το όνομα από το Σάρακα και γίναμε Σαρακατσάνοι.

—'Αλλοι Σαρακατσάνοι λένε ότι κατέγονται από το Σαράκο της 'Ηπείρου—σάν να λέμε Σαρακοκατσάνοι—

νων πύδ δεν θα είχαν λάβει μέρος στην ιστορική έκείνη πύδ νότον, έδω και τρεις χιλιάδες χρόνια, καθόδο.

Οι Σαρακατσάνοι, όπως πιστεύουν σε μία κυρίως ιστορική χρονολογία, στη χρονολογία του 'Αλφ' πασά, έτσι πιστεύουν και σε ένα ήρωα, τον Κατσαντώνη, και σε ένα κυρίως άγιο, στον 'Αγιο Κοσμά τον Αιτωλό.

—'Ιδού τώρα μία σαρακατσάνικη παράδοσις για τον 'Αγιο Κοσμά.

—Τόν καιρό πύδ ο 'Αγιος Κοσμάς περπατούσε στον κόσμο και δεν τον άφινε να του κνήψη, πέρασε και από ένα λειβάδι πύδ ήταν καμμά πενήνταριά βώδια και πρύδξαν (άνεπαύοντο) στ' απόσπια.

—Λίγο νερό, γελιάδρη, έλεγε ο 'Αγιος.

Μα ο γελιάδρης ήταν κι' αυτός στ' απόσπια ξαπλωμένος και δεν είχαν άνάκαθα ούτε να μιλήση.

Σήκωσε μόνο το πόδι του και έδειξε με αυτό παρα πέρα το νερό πύδ έτρεχε.

Σεινιά δέ 'Αγιος Κοσμάς για το νερό και βρίσκον ένα πρύδρα (πρύδρατος) Σαρακατσάνο πύδ προσπαθούσε να μαζέψη τα πρύδα του. Τα είχε πύδσει ή μύγα και ένα έτρεχε από δώ, άλλο από κεί σάν σαλαμένο.

—Πρύδρα, λίγο νερό! έλεπε ο άγιος.

—Δεν βλέπεις, γέροντα, τα πρύματα πύδ δεν καταλαγιάζουν, το άπάντησε δέ βουκόος. Μα όσος πύδ να σ' αφήσω χωρίς νερό! Θα πάω να σου φέρω και ό,τι γίνε άς γίνε!... 'Αν θες και γάλα να ξεδιψήσης να σου άρμξω καμμά πρύδα.

Σηκώθηκε δέ βουκόος να πάη για νερό και ός να γυρίση είδε τα πρύματα του να εινε πύδσχημένα, χωρίς μύγα, και να κοιμούνται. Πάρα πέρα όμως τα γελιάδια είχαν σηκωθεί και έτρεχαν σάν δαιμονιμένα και δέ άγελιάδρης δεν μπορούσε να τα μαζέψη.

Ο άγιος Κοσμάς είχε διώξει τις μύγες πύδ βασάνιζαν ός τότε τα πρύματα και τις έστελε στα γελιάδια πύδ ός κείνο τον καιρό δεν είχαν μύγες. Γι' αυτό οι Σαρακατσάνοι πιστεύουν τον 'Αγιο Κοσμά.

Την παράδοσι για το διώξιμο της μύγας από τα πρύματα στα βώδια, άλλοι λαοί την αποδίδουν στον Χρυστό, άλλοι στον 'Αγιο Γεώργιο, άλλοι σε άλλους άγιους. Αυτό την αποδίδουν στον 'Αγιο Κοσμά.

Οι Σαρακατσάνοι πύδ ζουν στην Πελοπόννησο φέρουν τα πρύματα τους το καλοκαίρι στο βουνό της Ζήρειας-Κυλλήνην και τον χειμώνα τα κατεβάζουν στους κάμους της 'Αργολικορινθίας, στην Μεγαρίδα και στο νησί της Κούλουρας.

Οι Σαρακατσάνοι πύδ πύδ μένουν στην Πεντέλη και στον Πάρνητα της 'Αττικής βόσκουν όλην την 'Αττική ός το Σούνιο. Τα πρύματα τους φάνουν ός έξω στην 'Αθήνα, και πριν λίγα χρόνια έβρασαν και αέσα στην πόλη, στα άφραχα οικόπεδα.

Οι Σαρακατσάνοι των 'Αργαράων βόσκουν την Φθιώτιδα, Βοιωτία, Βόρτανια και το καλοκαίρι ανεβαίνουν στα 'Αργαρά.

Οι Σαρακατσάνοι της 'Ηπείρου, το καλοκαίρι βόσκουν στα βουνά του Μι-

τακιστού, της 'Ολύμπιας, του Περιοριού (Πύδον) και τον χειμώνα πύδων τα καμπίσια μέρη και φτάνουν ός το 'Αργίρι.

Οι Σαρακατσάνοι τέλος της Θεσσαλίας έχουν θεινές βουκόες στον 'Ολυμπο, στα Πιέρια, στην 'Όσσα και χειμιά στα Χάσια, στην Ποταμιά της 'Ελασσόνας και στον Θεσσαλικό κάμπο.

Πύδ φυλά είναι οι Σαρακατσάνοι της Βέροιας, της Φλώρινας, της Χαλκιδικής, της Θράκης και ακόμα πύδ βορεινά οι Σαρακατσάνοι της Σερβίας και της Βουλγαρίας.

—Όλοι τους δέ, πέρα ός πέρα, είναι 'Ελληνες. Μόνον όσοι μένουν στη Σερβία άρχισαν τελευταία να μαθαίνουν λίγα σέρβικα και όσοι μένουν στη Βουλγαρία άρχισαν να μαθαίνουν και αυτοί λίγα βουλγάρικα. 'Η άρμύσι τους όμως με τους Σέρβους ή τους Βουλγάρους είναι δύσκολη, αλλά πύδς ξέρει τί θα γίνε ύστερα από χρόνια...

Σαρακατσάνοι βρίσκονται άκ όμα και στη Ρουμανία λιγοστοί.

Πολλά έπίθετα άρχαίων κλεφτών και δοξαμένων πύδ άποθανάτιστηκαν από τα δημοτικά μας τραγούδια βρίσκονται στους σημερινούς Σαρακατσάνους. 'Η άδάμαστη αυτή φυλή έθγαλε πολλούς εθνικούς ήρωας και έξυλοθυβεί να δγάζη.

Πριν από χρόνια, όχι πολλά, οι Σαρακατσάνοι δεν έπιναν σπινάκι και δεν ήταν γραμμένοι σε κανένα δημοτικό μητρώο. 'Υστερα όμως ή Κυβέρνησις έσκέφτηκε ότι είναι άδικο να μη χρησιμοποιούνται οι γενναίοι αυτοί άνδρες στο στρατό και διέταξε να έγγράφονται στα μητρώα των πλησιέστερων δήμων. 'Ετσι οι Σαρακατσάνοι, αν και έξακολουθούν να είναι νομάδες, είναι τώρα γραμμένοι στα δημοτικά βιβλία, πηγάζουν στρατιώτες και ψηφίζουν, έπας και οι άλλοι 'Ελληνες.

Κ. ΦΑΔΑΤΑ-ΙΤΣ

ΜΙΚΡΑ-ΜΚΡΑ

Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Κάποιος 'Αγγλος μηχανικός έδημοσίευσε τις παρατηρήσεις του σχετικά με τα άποτελέσματα πύδ προκαλεί ή άτιμομηχανή του σιδηροδρόμου έπ των διαφόρων ζώων. Τα σκυλιά π.χ. τρέχουν πίσω της πηδώντας και γανγίζοντας, αλλά προσέχουν και να μην παραληλαίσουν σ' αυτή. Τα όλογα προσπαθούν να την ξεπεράσουν καλπάζοντας. Τα βώδια άποσφόνονται με κάποια δυσάρεστη, άν βρεθούν άπάνο στη γραμμή. Τα μωσχάδια μένουν άκίνητα, κυττάζουν τη μηχανή μ' έκπληξη και δεν παραμερίζουν αν δεν άναγκαστούν από κάποιο. Τα πρόβατα, αν έπιχειρήσουν ένα από το κοπάδι να περάση τη γραμμή, το ακολουθούν δέ λα μάζω έσπίσω, έστω κι' αν διατρέχουν τον κίνδυνο να διαμελισθούν. Οι χόχοι τέλος ελάχιστη σημασία δίνουν στην άτιμομηχανή πύδ σιδηροδρόμου, γιατί δεν άντιλαμβάνονται έσως τί κίνδυνο διατρέχουν αν τους παρασύρει.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΕΝΟΣ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΟΥ

Ο διάδοχος της Ρωσίας στο Βερολίνο. Η γνωριμία του με την άρτια πριγκίπισσα Καρλόττα. Ο έρως του και ή άπάθεια της πριγκίπισσας. Τό άποχαριετιστήριο γέυμα. Ο Νικόλαος παίρνει άδρρος. Η εξομολόγησις. Τό δαχτυλίδι μέσα στο ψωμί. Μία μοιραία σύμπτωση, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

θήσετε να... σας άρέσω.

—'Α, αυτό είναι κάπως δύσκολο.

—Πριγκίπισσα, ξέρω το χαρταίρα και τις κλίσεις σας και έλπίζω πύδ θα σας κάμω εύτυχισμένη.

—Δύσκολα συζητούνται τέτοια πράγματα σ' ένα γέυμα, πύδ καθόνται τόσο άνθρωποι, παρετήρησε ή Καρλόττα.

—'Ω, ή ύπόθεσις αυτή δεν χρειάζεται πολλές συζητήσεις... Θα ήθελα νομάνα να σας ζητήσω ένα δείγμα της εύνοιας σας άέναντί μου. Τό δαχτυλίδι πύδ φοράτε στο χέρι σας θα μού

—'Οστόσο, συγκρατώντας την ταράχη της, τώβαλε μέσα στο ψωμί, δέπας της είχε ύποδειξε ο Νικόλαος και τό άφησε πλάι στο πιάτο του.

Τότε έκείνος άρπαξε άνωπόμονα το ψωμί, έβγαλε το δαχτυλίδι, τό κύτταξε κι' αυτός και τό ρώτησε μ' έκπληξη:

—Έξορτε τί είναι γραμμένο στο δαχτυλίδι;

—Ναί. Τώρα το διάβασα για πρώτη φορά!

Στό έσωτερικό του γύρου του δαχτυλιδίου ήταν γραμμένη ή φράσις «Αύτο κ ό κ ρ α τ ε ι ρ α τ η ς Ρ ω σ σ ι α ς», γιατί το κόσμημα αυτό ήταν δώρο της μητέρας του πριγκίπου Νικόλαος προς την 'Ελβετή παιδαγωγό της πριγκίπισσας, ή όποια είχε χρηματίσει άλλοτε και παιδαγωγός δική του.

—'Επειτα από λίγον καιρό, ή πριγκίπισσα Καρλόττα παντρεύτηκε τον Τσάρο κι' έτσι έγινε πραγματικά άυτοκρατορία της Ρωσίας.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΩΤΕ

ΜΙΑ ΠΡΟΤΟΤΥΠΗ ΡΕΚΛΑΜΑ

—'Ενα όνομαστό έγγλέζικο ύποδηματοποιείο έδημοσίευσε τελευταίως την έξής πρωτότυπη διαφήμιση:

—'Η έφημερίδες άναγράφουν φρικτές λεπτομέρειες για τη μονομαχία δυό άσπόνδων έχθρών, οι όποιοι συμφώνησαν να λύσουν τη διαφορά τους είχοντας δένας έναντίον του άλλου βόμβες γεμάτες με δυναμίτιδα. 'Όταν οι μάστερες, οι όποιοι είχαν άποσφύρει σε σημαντική άπόστασι, για λόγους φρονήσεως, γύρισαν στο πύδίο της τιμής, τον ένα των άντιπάλων τον έβηκαν καμμένο πύδα, ενώ δ άλλος είχε έντελώς έξαφανιστεί. Μόνο τα παπούτσια και των δυό εσώζοντο άκέραια, και τούτο γιατί είχαν κατασκευαστεί στο κατόστημα του κ. Τζόν Γκωρντ.

—Θέ μου! έκανε ή πριγκίπισσα. Έδώ, μπροστά σε όλους;

—Κανέναν δεν θα το προσέξη. Μίλαμε τόσο ήσυχα, όστε κανέναν δεν είναι δυνατόν να ύποπτεψη πύδ πίνος πρύκειται. Κρύψτε το δαχτυλίδι σ' έμ κομμάτι ψωμού, βάλετε το κοντά στο πιάτο μου και έτσι θα πάρω αυτό το κειμήλιο, χωρίς να με άντιληφθή κανείς.

—Και εινε πραγματικό κειμήλιο, ξερετε... Δυστυχώς όμως δεν μπόρε να το βγάλω από το χέρι μου, Μού το χάρισε ή κυρία Βίλντεματ, ή 'Ελ-

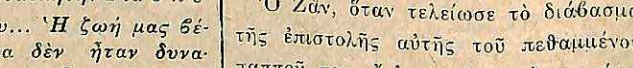

καὶ, ζωὴς νῦν προσθήσῃ ἑπο-
 τε ἄλλο γι' αὐτὸ τὸ ἔχημα, ὡ-

μας εινε καλή, απλή και θρη-
σκευτική. Το ίδιο και... η ύλη
βέβαια !*.

«Έγουν πάθει κατάπτωσι και δεν υπο-
ρουν να ξανασηκωθούν και ν' ανα-
κτήσουν το ήθικόν τους, επειδή κα-
νείς ποτέ. Και το άποτέλεσμα ή

«Δοχίσε τότε να καταφεύγῃ στους
ἐκατομμυριοῦχος παλῆρας φίλους του
ὁλοκληρῆς βιβλιοθήκας. Ἰσχυρῆς
«Οἰκονόμιαν», Ἀττικ 7, Ἀθῆνας.

«Ἡ τροφή τοῦ ξενοδοχείου
μας εἶνε καλή, ἀπλῇ καὶ θρε-
πτικῇ. Τὸ ἴδιον καὶ... ἡ ὑπη-
ρέτρια!»

Ὀμογενεῖας, Αἰνα 7, Ἀθήνας.

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥ

ΟΙ ΕΞΟΦΡΕΝΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ ΤΟΥ Μ. ΠΕΤΡΟΥ

Οι άγριοι και μέθυσοι αὐλικοὶ τοῦ Τσαρού. Πῶς κατέκλεβαν τὸ Δανὸν πρεσβευτὴ. Τὰ αὐτοκρατορικά συμπόσια. Τὸ τάγμα τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Ἰούδα. Πόσο κραοὶ ἔπιναν οἱ Ρῶσοι ἀριστοκράται. Τὰ ἐπικά μεθύσια τοῦς. Οἱ νυχτερινοὶ περιπάτοι μετὰ τὰ ἔλκυθρα. Ἡ ὑστερικὴ κρίσις τοῦ Τσαρού. Μεθύσι διὰ τῆς βίας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Μ. Πέτρος κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς αὐτοκρατορίας του.

Ὁ Μέγας Πέτρος, ἂν καὶ ἦτορ ἔξεν ἕνα ἀπὸ τοὺς ἱκανοτέρους μονάρχας τῆς ἐποχῆς του καὶ ὁ πραγματικὸς ἀναμορφωτὴς τοῦ λαοῦ του, ὡς ἄνθρωπος εἶχε μεγάλα ἐλλειψήματα. Ἦταν κτηνώδης, μέθυσο, ἀγροίκος καὶ βίαιος στὰ πάθη του.

Σχετικῶς ἐξεδότην πρὸ καιροῦ στὴ Κοπεγχάγη ἕνα περιοδικότατο βιβλίο γραμμένο ὑπὸ τύπον Ἡμερολογίου ἀπὸ τὸ ναύαρχο Ζουέλ, ὁ ὁποῖος ἐχρημάτισε ἐπὶ διατίαν, ἀπὸ τοῦ 1709 μέχρι τοῦ 1711, ἀντιπροσώπως τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας κοντὰ στὸν Τσαρό.

Ὁ Δανὸς πρεσβευτὴς—ὅπως γράφει στὸ βιβλίο του—ἀφ' οὗ ἐφοδιάσθηκε ἀπὸ τὸ βασιλεῖα του μετὰ τ' ἀποράτητα δι-ἀποστεντήρια γράμματα, ἔφερε γιὰ τὴν νέα του θέσι. Μόλις ὅμως ἔφτασε στὴ Ρωσία, ἀναγκάστηκε νὰ σταθῇ στὴν πόλιν Νάρβα, περιμένοντας ἐκεῖ τὸν ἐρχομὸ τοῦ αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος πολεμοῦσε τότε στὴν Οὐκρανία.

Στὸ μεταξὺ ὁ πρέσβης σχετίστηκε μετὰ τοὺς αὐλικούς τοῦ Τσαρού, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ὅμως ἀπεκάμισε δυσάρεστες ἐντυπώσεις γιὰ τὴν χωριότητά τους καὶ τὰ ἄλλα τοὺς ἐλλειψήματα.

Ὁ πρέσβης ξένου κράτους ὁ Ζουέλ, ἔπρεπε νὰ συντηρηθῇ, σύμφωνα μετὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην συνήθειαν, μετὰ τὸν Τσαρό. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως ποὺ εἶχαν ἀν-ἀλάβε αὐτὴ τὴν φροντίδα, τὸν ἐκλεβαν μισοστά στὰ μάτια του.

Ὁ Ζουέλ τοὺς ὑποδείκνυε κάθε τό-σο τὰ λάθη ποὺ ἔκαναν στοὺς λογαρια-σμούς των, ἀλλὰ ἔχανε ἄδικα τὰ λό-για του, γιὰ τοὺς κλέφτες εἶχαν τὴν ἀ-ναίδεια νὰ ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ ἄδικο ἦταν μετὰ τὸ μέρος του!

Τὸ χειρότερο ἦταν ὅτι, ἀφ' οὗ ἔπεσε θῆμα ἐπανεκλεγμένων κλοπῶν, ἀναγκάστηκε στὸ τέλος, ἀκολουθώντας τὴν ὁριστικὴν ἐθιμοτυπία, νὰ προσφέρει δῶ-ρα ἀξίας στοὺς ἀγροίκους αὐτοὺς αὐ-λικούς.

Ἐντὸς αὐτοῦ ἡ ἀναγκαστικὴ παροι-σία του στὰ πολλὰ συμπτώματα τῶν εὐγενῶν, δὲν τὸν εὐχαριστοῦσε καθό-λου, γιὰ δὲν ἦταν συνθημένος ν' ἀδείξει κάθε μέρα 100—150 ποτήρια κρασί, ὅπως ἔκαναν οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς.

Ἐπὶ τέλους ἔφτασε κάποτε, πρὸς με-

γάλη του ἀνακούφισι, ὁ Μέγας Πέτρος, ὁ ὁποῖος ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ πρέσβης ἦταν ναυτικός, εὐχα-ριστήθηκε πολὺ, τὸν ἔβαλε νὰ κα-θήσῃ κοντὰ τοῦ στὸ τραπέζι καὶ τὸν ἐπροσφώνησε... Ὁλλανδικά!

«Κατὰ τὴν, γράφει ὁ Ζουέλ, ἄρχισε νὰ μοῦ μιλᾷ ὡς νὰ-μουν ὁμοῦς του καὶ ὡς νὰ γινώσκωστε πρὶν ἀπὸ καιρὸ. Μοῦ μίλησε γιὰ τὴ μάχη τῆς Πολτάβας, γιὰ τὴν πανούκλαν ποὺ εἶχε ἐνοκήσει τότε στὴν Πολωνία καὶ γιὰ τὰ διαπιστευ-τήρια γράμματά μου, τὰ ὁποῖα με συμβούλευε νὰ «κρύβω» μέτρους ὅπου φτάσουμε στὴ Μό-σχα καὶ μοῦ δόρισε ἐπίσημη ἀπο-σας».

Ἐνῶ ὁ Τσαρὸς μιλοῦσε μετὰ τὸν ξέ-νο του, οἱ ἄλλοι αὐλικοὶ ἔπιναν στὰ γε-ρά καὶ οἱ περισσότεροὶ τοὺς φώναζαν, σφύριζαν, ὠρῶντο, τραγουδοῦσαν, ἀ-νέβαιναν πάνω στὸ τραπέζι καὶ ἀπὴν-θιζαν διάφορες ἐρωτήσεις στὸν Τσα-ρό, οἱ σὲς ὁποῖες ὅμως αὐτὸς δὲν ἔκρινε ἀπάν-τησεις.

Σὲ μιὰ στιγ-μὴ ὁ Μ. Πέ-τρος ἔκρινε σκόταμο νὰ δώ-σῃ στὸ συνομι-λήτῃ του μερι-κὲς πληροφορί-ες γιὰ ἕνα ἀπὸ τοὺς μεθυμέ-νους αὐλικούς του, τὸν πριγ-κήτα Σακοφο-κό, γιὰ τὸν ὁ-ποῖο τοῦ διηγή-θηκε τὰ ἔξλη:

«Μιὰ μέρα ποὺ μιλοῦσαμε, μοῦ εἶπε ὅτι τὸ μόνον λάθος τοῦ Ἰούδα ἦταν ὅτι ἐπὶ ὅλην τὴν ὥρην αὐ-τῆς ἀπάντησές του, τὸν ἔκαμα ἱπ-πότι ἐνὸς νέου τάγματος, ποὺ τὸ ἱδρυ-σα ἐπὶ τῆς, τοῦ τάγματος τοῦ Ἰού-δα... Μπορεῖτε μάλιστα νὰ διῆτε τὰ διδάγματά του.

Ὁ πρέσβης γύρισε πραγματικὰ κ' εἶδε ὅτι ὁ πρίγκιψ φοροῦσε γύρω ἀπὸ τὸ λαμὸ του ἕνα ὀψιμὸ περιδέραιο, «βάρους τουλάχιστον πέντε ὀνδράν», ἀπὸ τὸ ὁποῖο κρεμόταν ἕνα μεγάλο ὀ-μάλωμα τοῦ Ἰούδα!

«Υστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Τσαρὸς ἀναχώρησε μαζί μετὰ τὸν Ζουέλ γιὰ τὴν Πετρούπολιν... Ἡ εἰσὸδος ὅμως τοῦ Δανὸν πρεσβευτοῦ στὴν πρωτεύουσαν παρὼν τῶν Ρωσῶν ὑπὲρ ἕκαστον ἄλλο παρὰ θριαμβευτικῇ.

Στὴν εἰσὸδον τῆς πόλεως τὸ ἔλκυθρό του κοινώθηκε ὁμοῦ καὶ ἔφριξε κα-ταγής ὅλες τῆς ἀποσκευῆς του, ἡ ὁ-ποία ἀνοίξαν καὶ μουσκεύτηκαν ἐπ' αὐ-τὸν στὸ χιόνι.

Ὁ Ζουέλ ἐποφελούμενος τοῦ ἀτυχή-ματός του αὐτοῦ, ζήτησε τὴν ἀδείαν νὰ μὴ παρεμβῇ στὸ δείπνον ποὺ θὰ δινόνταν τὸ ἴδιον βράδυ πρὸς τιμὴν τοῦ Τσαρού. Ἀλλ' ὁ Μ. Πέτρος τοῦ πα-ρηγγεῖλε ὅτι, ἀφ' οὗ γινώριζε τὸν ἴδιον προσωπικὰ, δὲν τὸν ἐννοῦσε γιὰ τὰ ρούχα ποὺ θὰ φοροῦσε στὸ δείπνον. Ἐ-στεῖλε μάλιστα ἕνα ἀξιωματικὸ γιὰ νὰ τὸν παραλάβῃ καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸ συμπόσιον.

Ὁ Ζουέλ ἀναγκάστηκε τότε νὰ πῇ καὶ ἐπὶ πλέον νὰ ἀκολουθήσῃ μετὰ τὸ δείπνον τὸν Τσαρό μετὰ τοὺς αὐλικούς του σ' ἕναν ἐπιτελεσμὸν νυχτερινὸν τοῦς περιπάτου, ὁ ὁποῖος βάστηξε ὡς τις τέσσερες τὸ πρῶτ!

«Ὅπου καὶ ἂν περνούσαμε, διη-γεῖται στὸ Ἡμερολόγιό του, ἀφ' ὅπου πῶς μαζ, πάντα στὸ χιόνι τοῦ δρό-μου καὶ στὸν πάγο τοῦ Νέβα, ἀδ-λικούς καὶ ἀξιωματικούς σπυρὶ στὸ κρασί. Κατακυλώσαν ἀναίσθητοι ἀπὸ τὰ ἔλκυθρα τοὺς καὶ ἀποκοιμό-ντουσαν ἀπάνω στὸ χιόνι, ποὺ ἐμοῖς με πεδὶο μάχης γεμάτο πτώμα-τα».

Ἡ διαμονὴ τοῦ Ζουέλ στὴν Πατρούπολιν δὲν παρετάθη πολ-λὴ, γιὰ μετὰ τὰ πρῶτα φύγῃ τοῦ Δεκεμβρίου ὁ Τσαρὸς ἀνα-χώρησε γιὰ τὴν Μόσχα, ὅπου ν-βρισκόταν τὸ χειμερινὸν τοῦ ἀνάτορος, συνο-δευόμενος πάν-τοτε ἀπὸ τὸν Δανὸν πρεσβευ-τῇ, ὁ ὁποῖος δὲν τοῦ εἶχε ἐπιδώ-σει ἄκόμα τὰ διαπιστευτήρια, γράμματά του!

Στοὺς σταθ-μούς ποὺ ἔκαναν ὡς ὅπου νὰ φτάσουν στὴ Μόσχα, ἔβρισκαν πάντα ἄνετη κα-τοικία, εἴτε στὰ σπίτια τῶν κατὰ τό-πους διοικητῶν, εἴτε σὲ σπίτια πλου-σίων ἰδιωτῶν, τῶν ὁποίων οἱ ἔνοικοι ἐξεδιώκοντο κατὰ καὶ καὶ ἀπὸ τοὺς στρατιώτες τοῦ Τσαρού.

Στὴν 20 Δεκεμβρίου τέλος ἔφτασαν στὴ Μόσχα καὶ μετὰ δέκα μέρες, μετὰ τὴν εὐκαιρίαν τῆς Πρωτοχρονιάς, δό-θηκαν μεγαλοπρεπεῖς γιορτὲς πρὸς τι-μὴν τοῦ Τσαρού γιὰ τὴν νῆξ του στὴ μάχη τῆς Πολτάβας.

«Σὲ μιὰ ἀπ' τῆς τελετῆς αὐτῆς, γράφει ὁ Ζουέλ στὸ Ἡμερολόγιό του, εἶδα ἔξωθεν τὸν Τσαρό νὰ γυρῇ τρεχάτος πρὸς τὰ πίσω. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ὀρθότατο καὶ τὰ χαρακτηριστικά του παραμορφωμένα.

«Σὲ μιὰ στιγμὴ πλησίασε ἕνα ση-μασφόρο καὶ ἔφριξε νὰ τὸν χτυπᾷ μετὰ τὸ ξίφος του, γιὰ δὲν ἐβάδιζε καλά. Λίγο πρὶν πέρα σταμάτησε τὸ

ἀλόγόν του, κάνοντας πάντα τις ίδιες πασσωδικές κινήσεις.

«Τὰ ὑψηλότερα πρόσωπα τῆς αὐ-τοκρατορίας τὸν εἶχαν περικυκλώσει τρομαγμένα, ἀλλὰ καθεὶς δὲν τολ-μοῦσε νὰ τοῦ μιλήσῃ. Ἐπὶ τέλους τὸν ἐπλησίασε ὁ μάγειρός του, ὁ ὁ-ποῖος τοῦ μίλησε ἐλευθέρως καὶ κα-τώρως νὰ μᾶθῃ τὴν αἰτία τῆς ἐ-πιληπτικῆς αὐτῆς κρίσεως, ἡ ὁποία ἦταν ἡ... ἐγκυμοσύνη τῆς αὐτοκρα-τείας Αἰκατερίνης. Ἀγνοῦσαν γαρ, εἶχε κυριεύσει ἔξωθεν τὸ νευρο-παθὴ αὐτοκράτορα ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ Τσα-ρίνα θὰ γεννοῦσε... τέρας!... Ἐν-τὺς ὅς ὁ μάγειρός του κατώρως νὰ τὸν καθυστερήσῃ καὶ νὰ τὸν κἀνῇ νὰ ξαναβρῇ τὸ πρῶτον του κέρι...».

Μετὰ ἕνα μῆνα ὁ Μ. Πέτρος, ἔπει-τα ἀπὸ ἕνα πλουσιότατον γεῖμα, εἶχε τὴν ἐμπνευσίαν νὰ ἐξήνῃ πένθιμα ἔλ-κυθρα στὴ σειρά, στὰ ὁποῖα φόρτωσε τοὺς πολυπληθεῖς αὐλικούς του, ποὺ ἡ-σαν ἀποκρινόμενοι ἀπὸ τὸ μεθύσι, ἔ-νω στὸ πρῶτον ἀνέθηκε μόνον αὐτός.

Ὅταν ὅλη αὐτὴ ἡ ἀνθρωπομᾶζα κ-νίγηκε, διεντυχμένη πρὸς τὴν γεωμ-ατρικὴ συνοικία τῆς πόλεως, σὲ κάθε στροφή τοῦ δρόμου τὰ ἔλκυθρα ἀρ-χισαν νὰ κάνουν... ἀβαρίες καὶ νὰ πε-τοῦν στὸ δρόμο τοὺς ἐπαύλους τοὺς, ἐνῶ ὁ Τσαρὸς κόντευε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὰ γέλια.

Ἐπὶ τέλους, γιὰ νὰ ἐπαυλῶμεν στὰ περιήματα διαπιστευτήρια γράμματά, ὁ Τσαρὸς ὤρσε γιὰ τὸν πρέσβην τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα τῆς ἐπισήμου ἐπ-ιδείξεως των. Μὰ κατὰ τὴν ὁρισμένη ἡμέρα καὶ ὥρα, ὁ Τσαρὸς δὲν ἦταν ἄκόμα ἔτοιμος, καὶ τὸν δέχτηκε μου-στυμένους καὶ φορῶντας τὸ νυχτικὸ του σκούφο!...

Ὁ Ζουέλ—ῥάμενε ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸ καταράκιμα αὐτὸ τῆς ἐθιμοτυπίας, ἂν δὲν συνέβαιναν τὰ ἴδια μετὰ λίγες μέρες καὶ στὸ συνάδελφό του, τὸν πρεσβευτὴ τῆς Πολωνίας. Αὐτὸν ὁ Τσαρὸς τὸν δέχτηκε, ἐνῶ βρισκόταν ἄκομα στὸ κρεβάτι του!

Σὲ κάποιο μέρος τοῦ Ἡμερολογίου του, ὁ Ζουέλ ζητεῖ ἀνγνώστη ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες του, γιὰ μὴ μὴ καθε-ὶς πρὸς τὸν ἴδιον ἴδιον, εἴτε σὲ σπίτια πλου-σίων ἰδιωτῶν, τῶν ὁποίων οἱ ἔνοικοι ἐξεδιώκοντο κατὰ καὶ καὶ ἀπὸ τοὺς στρατιώτες τοῦ Τσαρού.

Στὴν 20 Δεκεμβρίου τέλος ἔφτασαν στὴ Μόσχα καὶ μετὰ δέκα μέρες, μετὰ τὴν εὐκαιρίαν τῆς Πρωτοχρονιάς, δό-θηκαν μεγαλοπρεπεῖς γιορτὲς πρὸς τι-μὴν τοῦ Τσαρού γιὰ τὴν νῆξ του στὴ μάχη τῆς Πολτάβας.

«Σὲ μιὰ ἀπ' τῆς τελετῆς αὐτῆς, γράφει ὁ Ζουέλ στὸ Ἡμερολόγιό του, εἶδα ἔξωθεν τὸν Τσαρό νὰ γυρῇ τρεχάτος πρὸς τὰ πίσω. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ὀρθότατο καὶ τὰ χαρακτηριστικά του παραμορφωμένα.

«Σὲ μιὰ στιγμὴ πλησίασε ἕνα ση-μασφόρο καὶ ἔφριξε νὰ τὸν χτυπᾷ μετὰ τὸ ξίφος του, γιὰ δὲν ἐβάδιζε καλά. Λίγο πρὶν πέρα σταμάτησε τὸ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἀφ' οὗ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἡ Ἀλφονσίνα, ὡς νὰ τῆς εἶχαν ξαναγο-ρίσει ἔξωθεν ὅλες ἡ χαμένες δυνάμεις τῆς, πετάχθηκε ἀ-πὸ τὸ κρεβάτι τῆς.

Μὰ ὅλως ἔκανε μερικὰ θήματα μετ' στὸ δωμάτιο, γλῶμιπσε πάλι καὶ, γιὰ νὰ μὴν πέ-σει κάτω, ἀναγκάστηκε νὰ καταφύ-γῃ μετ' στὴν ἀγκυλιὰ τοῦ Ἀρμάν-δου.

Ἐκεῖνος τὴν ἔφριξε τουφεκὰ ν' ἐπὶ στὰ χέρια του καὶ τὴν ὠδήγησε πάλι ὡς τὸ κρεβάτι τῆς. Ἐκεῖ τὴν ἔβα-λε νὰ καθῆσθαι, τῆς σκέπασε τις πλά-τες καὶ καθῆσθαι καὶ αὐτὸς δίπλα τῆς.

—Ἀγαπημένε μου, ψιθύρισε ἡ δι-στυχημένη ν' ἐπὶ τῆς σθεναρῆς φω-νῆς τῆς. Πές μου, θὰ πῶς στήν ἐξο-χή;... Ὅτι πῶς νὰ ξαναζήσω!... Ἐκεῖ τις ἀληθινότητες ἡμέρας τῆς ἀγὰ-πης καί... Ὁ! Ἀρμάνδος, ἔς φύγου-με ἀμέσως!... Στείλε νὰ σέσης ἕν' ἀμάξι!... Τί σημασία ἔχει ἂν εἶμαι ἄρρωστη... Καλότερα νὰ πεθάνω ἐ-κεῖ, παρὰ ἐδῶ... Μὰ ὅχι!... Δὲν θὰ πεθάνω... Τώρα ποὺ σ' ἔχω κοντά μου, ἀγαπημένε μου, θὰ γίνω καλά!...

—Ὁ, ναί... Ὅμως νὰ γίνω καλά... γιὰ νὰ γυρᾷς τὴν ἀγάπην σου, γιὰ νὰ ζήσῃς ἐντυχημένη μαζί σου... Πές μου, δὲν θὰ γίνω καλά;

—Ναί, Ἀλφονσίνα μου, τῆς ἀπάν-τησε ὁ Ἀρμάνδος. Ὅτι νῆξ γρήγο-ρα καλά!... Δὲν ἔχεις ἄλλωστε τίπο-τε... Οἱ γιγαστρὶς δυνάμεις σου γιὰ νὰ σοὺ παίρνουν γούνατα.

Μὰ ὁ στωικὸς νέος δὲν ἐπίστευε οὐτε ὁ ἴδιος σ' αὐτὰ ποὺ τῆς ἔλεγε. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ, βλέποντας τὴν μενάλην ἀδυναμία τῆς Ἀλφονσίνας, ἡ ὁποία δὲν ὑποῦσε οὐτε στὰ πλά-τια τῆς νὰ σταθῇ, εἶχε ἀντιληφθεῖ πόσο κούνημα ἦταν ἡ κατὰστασις τῆς, πόσο εἶχε προχωρήσει πρὸς τὴν φριχτὴ ἀρρώστειαν τῆς...

Μὰ ἀγαποῦσε ἀληθινὰ τὴν Ἀλφον-σίνα καὶ μετὰ τὰ χάρδια του καὶ τὰ φιλητά του τὴν ἔκανε τώρα νὰ πι-στεύῃ ὅτι πράγματι δὲν εἶχε τίποτε. Αὐτὸ τὴν ἀναχωροῦσε καὶ τὴν ἔ-κανε νὰ λαμπρὴν ὀλόκληρη ἀπὸ εὐτυ-χία.

Μὰ ἡ Βουρὰ, ἡ ὁποία παρ' ὅλη τὴ διαφορά τῆς, διατηροῦσε στὸ βάθος τῆς ψυχῆς τῆς μερικὰ εὐγενεῖς αἰ-σθήματα, βλέποντας τὸν Ἀρμάνδο νὰ μὴ φυλάγεται καθόλου καὶ νὰ φι-λᾷ σὲ κάθε στιγμὴ τὴν Ἀλφονσίνα στὸ στήθος, ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ...

Γι' αὐτὸ, ὅταν σὲ λίγο ἡ Ἀλφον-σίνα ἀποκοιμήθηκε μ' ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας ζωγραφισμένο στὸ πρόσωπό τῆς, τὸν ἔπληξε ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ μίλησε λεπτομερῶς γιὰ τὴν κατὰστα-σὶ τῆς, χωρὶς νὰ τοῦ κρύψῃ τίποτε.

Ὁ Ἀρμάνδος, ὅσο τὴν ἄκουγε, γλῶμιπσε ὀλοένα.

—Ὅστε εἶνε τόσο ἀρρωστη; τὴ ρώτησε στὸ τέλος.

—Βέβαια, τοῦ ἀπάντησε ἡ Βουρὰ. Οἱ γιγαστρὶς ἀμφιβόλων ἂν θὰ ζήσῃ ἄκόμα δεκαπέντε μέρες.

Μὴ ἀσυγκράτητη συγκίνησις εἶχε κυριεύσει τώρα τὸν Ἀρμάνδο. Δὲν τὸν ἔνοιωσε καθόλου γιὰ τὸν ἑαυτὸ

ΜΙΑ ΑΘ' ΝΑΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

του, μὰ ἐλάττωσε τὴν Ἀλφονσίνα καὶ δὲν φανταζόταν ποτε ὅτι ἦταν δυνα-τὸν νὰ τὴ χάσῃ τόσο γρήγορα.

—Ὁ! ψιθύρισε μετὰ λυγμούς. Δὲν ἔχεις βέβαια τίποτε ἡ ἴδια γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπες;... Ἐπὶ δὲν εἶνε...

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε ἡ Βουρὰ. Τῆς ἐκρύφα τὰ πάντα ὡς τώρα καί ἐστὶ ὡς τὸ τέλος δὲν θὰ μᾶθῃ τίπο-τε... Μὰ ἔρχονται στιγμὲς ποὺ κατα-λαβαίνει καὶ ἡ ἴδια ὅτι δὲν θὰ ζήσῃ... Γι' αὐτὸ προσπαθῆσε νὰ τῆς γυμνα-στὴ τὸ φόβον τῆς αὐτὸ ἐντελῶς... Ἐπὶ τοῦλάχιστον θὰ πεθάνῃ εὐτυχισμένη.

—Ναί, εἶπε ὁ Ἀρμάνδος, πρέπει νὰ πεθάνῃ εὐτυχισμένη... Πρέπει νὰ τῆς κἀνὼ κάθε ἐπιθυμία τῆς καὶ κά-θε ἰδιοτροπία τῆς. Γι' αὐτὸ, καλὴ μου γυναίκα, ἐτοίμασε τὰ ρούχα τῆς γιὰ νὰ τὴν πάω στὴν ἐξοχή, ἀφ' οὗ τόσο τὸ θέλω...

Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ δύο ὥρες ἡ Ἀλφονσίνα ἐξήντησε, ξαπλωμένη, διέκρινε δύο θαλίτσες μέσα στὸ δω-μάτιο.

—Τί εἰν' αὐτά; ρώτησε τὸν Ἀρ-μάνδο ποὺ στεκόταν κοντὰ τῆς καὶ τῆς χαμογελοῦσε.

Καὶ ἀμέσως ἐπρόσθεσε μετὰ πραγμα-τικὴ ἀγωνία:

—Μήπως πρό-κειται νὰ φύγῃς πάλι;

—Ὁχι, ἀγάπη μου, τῆς ἀπάντη-σε ἐκείνος. Ἦσ' ἔ-λεγε... Δὲν θὰ φύγω μόνος... Ὅτι φύγω μετὰ σ' ἐ-σένα... Ὅτι πῶς στήν ἐ-ξοχή ποὺ τόσο σοὺ ἀρέσει... Ἐκεῖ, στὸν καθαρὸ ἀέρα θὰ γίνῃς γρήγορα καλά.

—Ἀλήθεια; φώ-νησε ἡ Ἀλφονσί-να μετὰ δυσπιστίαν, νομίζοντας πὼς διέλειπε ὄνειρο.

—Ναί... ναί, ἀνὰ τὴν ἀλήθειαν... Ὅτι πῶς πάλι σ' ἐ-χρησιμεύει ἐξοχή;... Ὅτι Μουσερσόν.

Τὴν ἄλλη φορὰ ποὺ εἶχαν πᾶει, ἦταν ἄκόμα γε-νέως καὶ ἡ φύσις νεκρωμένη. Τώρα β. α. ο. π. εἶνε τὴν Μάρτιν, ὅτι δοῦσε τὰ δέντρα νὰ φο-ροῦν τὴν καινούρι-αν τους φορεσιὰ.

Ὁ ἀκούσαμε τὰ πούλια καὶ τὰ πού-λια τῶν πρῶτων τοῦ Ἀρμάνδου ἀπ' τὸ πρῶτον, προχωρή-

νοῦσάμε νὰ μᾶς μεθῶν ὅλες ἡ θεί-ες ἐκείνης μυστικῆς εὐωδίας ποὺ φέ-ρουν ἡ μακρινὴς πνοὴς τῆς ἀνοῖξας. Ὅτι τρέχουμε πάνω στὴν πράσινη γλῶσσά κατὰ τὸν ἥλιο, τὸ ζωογόνο καὶ τὸ θαυματουργὸ ποὺ θὰ σὲ κἀνῇ καλά καὶ θὰ σοὺ ξαναδώσῃ τὴ χαμέ-νη ὕψια...

—Ὁ!... τί εὐτυχία!... Τί εὐτυ-χία! φώναξε ἡ Ἀλφονσίνα ἐνθουσια-σμένη, καθὼς ἄκουγε τὰ λόγια τοῦ φίλου τῆς. Δὲν ὀνειρεύομαι, Ἀρμάν-δου...

Καὶ τὸν ἀγκάλιαζε καὶ τὸν φιλοῦ-σε.

Μὰ ἂν ἐπρόσθετε περισσότερον, ὁ ἀντικαθίσταντο ὅτι τὰ μάτια τοῦ Ἀρ-μάνδου ἦσαν ὅρα καὶ ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ ἔστρεψε καθὼς τῆς μιλοῦσε...

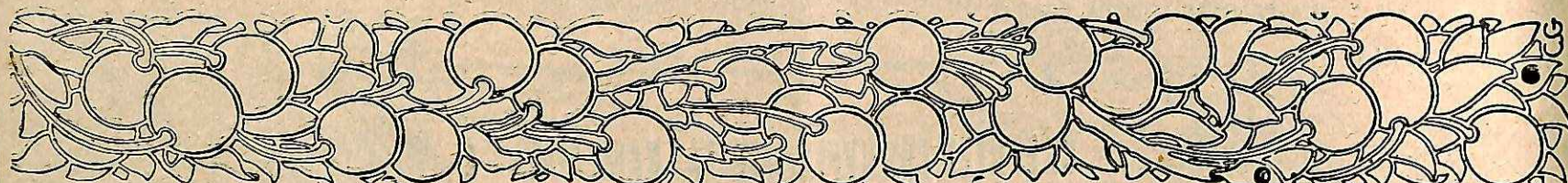
Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ, ἕνα χρο-νόμενον ἀμάξι μετὰ δύο κομψὰ καὶ πε-ρὶ φανὰ ἄλογα περιμένε ζευγμένο ὑπὸς τὴν πόρταν τοῦ μικροῦ μεγά-ρου τῆς Ἀλφονσίνας.

Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ βγήκε ἀπ' αὐτὴν ἡ Ἀλφονσίνα, συνοδευο-μένη ἀπὸ τὸν Ἀρμάνδο. Πίσω τοὺς ἐρχόντουσαν ἡ Βουρὰ καὶ ὁ ἀμάξι, ὅτι ὁποῖο κρατοῦσαν εἰς θαλίτσες. Ἡ

Ἀλφονσίνα τυλιγ-μένη μέσα σὲ γού-νες, ἀνάμεσα ἀπ' τις ὁποῖες φανόν-τουσαν, στὸ στήθος τῆς, μερικὲς ἐπέ-ροχες καμέλιες ποὺ εἶχαν καὶ αὐτὲς τὴν πολυτέλεια γλῶσ-σας τοῦ προσώπου

τῆς, τραβοῦσε τὰ βλέμματα τῶν δια-βατῶν, οἱ ὁποῖοι στεκότουσαν καὶ τὴν κούταζαν μετὰ θαυμασμοῦ, μακαρί-ζοντας ἀπαλῶς τὸν εὐτυχισμένο νέο ποὺ τὴ συνοδεύε.

Ἡ γλῶσση, λεπτή, κομψή, εὐλόγησι, εἶνε τὴν ἐντύπωσι μὴς ἐννευμένης ὁμορφίας, ἡ ὁποία ἀντίκει γ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΕΔΙΘ ΜΕ ΤΟ ΛΑΙΜΟ ΤΟΥ ΚΥΚΝΟΥ

(Από τις περιπέτειες του αριστοκράτη Λωποδύτου ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μά ο πιο ωραίος από τους δώδεκα ταπήτες της συλλογής, ο πιο πρωτότυπος, ήταν αυτός που είχε κλέψει ο Άρσεν Λουπέν και τον οποίον είχαν κατορθώσει να τον ξαναπαρούν. Παρίστανε την ιστορική Έδιθ με λαίμο του Κύκνου ν' αναζητά ανάμεσα στους νεκρούς της μάχης του Άστινγς το πτώμα του πολυαγαπημένου της Χάρολντ, του τελευταίου Σάβωνος βασιλέως.

Μπρός στην όμορφή της εικόνας αυτής, υπρός στην απλότητα του σχεδίου της και τα σθημένα της χρώματα, όλοι οι προσκαλεσμένοι του συνταγματάρχου Σπαρμιέντο έβου- σιόσταναν. Η Έδιθ με το λαιμό του Κύκνου, η άτυχη βασίλισσα, λύγιζε καθώς έφαχνε μέσ' στα πτώματα. Μένον ένας κρίνος πολύ θαύς. Το λευκό της φόρεμα απέκάλυπτε τις υπέροχες γραμμές της. Τα μακριά ανά- λεπτα χέρια της ήταν απλωμένα σε μια κίνηση τρόμου και ικεσίας. Και πίποτε δεν ήταν πιά δυνήτο από το προφίλ του προσώπου της που το εμ- φύλωνε το πιο μελαγχολικό και το πιο θλιμμένο χαμόγελο.

Χαμόγελο σπαραχτικό, παρατή- ρητος κάποιος κριτικός, τον οποίο οι άλλοι άκουγαν με σεβασμό. Χαμόγε- λο όμως γεμάτο γοητεία, κύριε συν- ταγματάρχα, το οποίο με κάνει να σκέπτομαι το χαμόγελο της κυρίας σας.

Και επειδή η παρατήρησης του φάνηκε όρθη, επρόσθεσε άμεσως:

Μά υπάρχουν κι άλλες ομοιό- τητες μεταξύ της Έδιθ και της συ- ζύγου σας, ή όποιες μου έκαναν εμ- φύς εξ αρχής εντόπωσι. Η χαμυδία του στέατος, ή λεπτότητα των χει- ρών και κάτι ακαθόριστο στη σιλουέτα... στη στάση...

Ήγεςτε δίκαιο, απάντησε ο συν- ταγματάρχης. Η ομοιότητα αυτή μά- λιστα μ' έκανε ν' αποφασίσω ν' αγο- ράσω τους ταπήτες... Επίσης υπά- ρχει ακόμα και μι' άλλη σύμπτωση: Η σύζυγός μου, όπως ή βασίλισ- σα του τάπητος, ονομάζεται Έδιθ... Από τότε μάλιστα που τους άγγρα- να, τη λέω «Έδιθ» με το λαιμό του Κύκνου.

Και ο συνταγματάρχης επρόσθεσε γελοῦσας:

Βόλχαται όμως να σταματήσουν ως εδώ ή ομοιότητες αυτές και να μόν αναζητήση ποτέ ή άγαπημένη μου Έδιθ, όπως ή δούλυνός της, το πτώμα μου... Δέξαι σοι ο Θεός! Εί- μαι πολύ καλά και δεν έχω καμιά δρεξί να πεθάνω... Ωστόσο δεν ξέ- ρω τί κάνω, αν χάσω ποτέ τους τά- πητες αυτούς... Μπορεί να τινάξω τα μυαλά μου στον αέρα.

Καθώς έλεγε τα λόγια αυτά γελοῦ- σε. Τότε κάποιος θέλησε ν' άστειου- θή και τόν ρώτησε:

—Εσείς δέβαινα, κύριε συνταγμα- τάρχα, δεν ονομάζετε Χάρολντ;

—Μά την πίστι μου, όχι... Όχι μόνο δεν ονομάζομαι έτσι, μα και δεν έχω καμιά ομοιότητα με το Σάβω- να βασιλέα...

Μά καθώς τελείωνε τη φράση του ένα δυνατό κουνούσιμα άκούστηκε από το μέρος των παραθύρων, όπου ήταν τοποθετημένη ή ειδική συσκευή ασφαλείας. Το κουνούσιμα αυτό έ- πακολούθησε μια κραυγή τρόμου της κ. Σπαρμιέντο, ή οποία έσφιξε το χέρι του συζύγου της, λέγοντας με αγωνία:

—Τί είναι; Τί θέλει να πη αυτό; Άκίνητοι οι προσκαλεσμέ- νοι κύσταξαν πρὸς τὰ παρά- θυρα.

—Τί είναι; είπε κατάπλη- κτος κι' ο συν- ταγματάρχης. Τί είναι; Κα- νείς εκτός από μένα δεν ξέ- ρει πού βρίσκεται ή συσκευή.

Μά την ίδια στιγμή τὰ φω- τιά έδωσαν κι' απάλυτο σκο- τιά δι: απλώθη- κε, ενώ απ' όλα τα δωμά- τια, απ' όλα τὰ παράθυρα του μεγάρου άντη η χούσαν διαβόλεμένα κουνούσιματα.

Επί μερικά λεπτά επεκράτησε ή πιο πρωτοφανής αταξία, ή πιο άπει- ρωπτος τρόμος. Οι άντρες άλληλο- σπρωχνόντουσαν με γροθιές πρὸς τις κλειστές πόρτες, ποδοπατώντας ο έ- νας τον άλλον, σάν να τους είχαν περικυκλώσει εξαφνα φλόγες και να ήθελαν να σωθούν. Δεσπόζοντας το θρόνο, άκούγονταν ή φωνή του συν- ταγματάρχου που ούρλιαζε:

—Σιωπή!... Μην κινηθήτε!... Ο διακόπτης είναι στη γωνία. Νά!...

Και πράγματι, ανοίγοντας δρό- μο μέσ' απ' τους προσκαλεσμένους του, κατόρθωσε να φτάση στη γωνία της γκαλερίας. Πίσε το διακόπτη κι' άμέσως το ηλεκτρικό φως πλημ- υρώσε την αίθουσα, ενώ συγχρόνως τὰ κουνούσιματα σταματοῦσαν...

Τότε, μέσα στο φως, έν' άλλόκοτο θέαμα παρουσιάστηκε... Δύο κυρίες

είχαν λιποθυμήσει. Κρεμασμένη στὸ μπράτσο του συζύγου της, γονατιστή, πελιδνή, ή κυρία Σπαρμιέντο φαινό- ταν σάν πεθαιμένη. Οι άντρες χλωμοί, με τις γραβάτες τους σε κακό χάλι, φαινότουσαν σάν να είχαν ξεμπε- δέψει από κάποιο καυγά.

—Οί τάπητες είν' εδώ! φώναξε τότε κάποιος απ' αυτούς.

—Όλοι εξαφιάστηκαν άμέσως, σάν να ήταν φυσικό επακόλουθμα της περιπέτειας αυτής ή εξαφάνισης των ταπήτων.

Μά όλα βρισκόντουσαν στη θέσι τους. Μερικοί πίνακες άξίας παρέμε- ναν κρεμασμένοι στους τοίχους. Και μολονότι ή ίδια αναστάτωση είχ' έ- πέλθει σ' άλλόκληρο τό μέγαρο, μολο- νότι το ίδιο σκατάδι είχε απλωθεί

παντού, οι τρείς έπιθεω- ρητάι δεν άν- τελ ή φθοναν κανένα να μπαιν ή μέσα, ούτε καν ν' ά- ποπειραθ ή να μη...

Όλοι γε- λούσαν τώρα με το έπείσο- διο αυτό, μα γελοῦσαν με κάποια ντροπή γιατί όλοι ντρο- πόντουσαν πώ- ρα για τη συμ- περιφορά τους.

Και όλοι δια- ζόντουσαν τώ- ρα να έχκατα- λείψουν αυτό το σπίτι, όπου παρ' όλ' αυτά, έννοιωθε κα- νείς να τόν πιέξη με άτιμότητα ά- νησυχίας και αγωνίας.

Όστόσο παρέμειναν ακόμα δυό δη- μοσιογράφοι, τους οποίους ο συντα- γματάρχης πήγε και συνάντησε, αφού περιποιήθηκε πρώτα τη σύζυγό του, την όποια παρέδωσε στα χέρια των βαλαμπόλων της.

Κι' οι τρείς τους, μαζί με τους ά- στυνομικούς, ένήγησαν τότε μια έ- ρευνα, απ' την όποια όμως δεν έβγα- λαν τό παραμικρό αποτέλεσμα. Έ- πειτα ο συνταγματάρχης άνοιξε μια υποτίλεια σαμπάνιας. Έτσι οι δημο- σιογράφοι έφυγαν άργά την νύχτα— στις τρείς παρά τέταρτο ακριβώς, έ- νω ο συνταγματάρχης διευθύνθηκε σ' άμέσως το ηλεκτρικό φως πλημ- υρώσε την αίθουσα, ενώ συγχρόνως τὰ κουνούσιματα σταματοῦσαν...

Τότε, μέσα στο φως, έν' άλλόκοτο θέαμα παρουσιάστηκε... Δύο κυρίες

είχαν λιποθυμήσει. Κρεμασμένη στὸ μπράτσο του συζύγου της, γονατιστή, πελιδνή, ή κυρία Σπαρμιέντο φαινό- ταν σάν πεθαιμένη. Οι άντρες χλωμοί, με τις γραβάτες τους σε κακό χάλι, φαινότουσαν σάν να είχαν ξεμπε- δέψει από κάποιο καυγά.

—Οί τάπητες είν' εδώ! φώναξε τότε κάποιος απ' αυτούς.

—Όλοι εξαφιάστηκαν άμέσως, σάν να ήταν φυσικό επακόλουθμα της περιπέτειας αυτής ή εξαφάνισης των ταπήτων.

Μά όλα βρισκόντουσαν στη θέσι τους. Μερικοί πίνακες άξίας παρέμε- ναν κρεμασμένοι στους τοίχους. Και μολονότι ή ίδια αναστάτωση είχ' έ- πέλθει σ' άλλόκληρο τό μέγαρο, μολο- νότι το ίδιο σκατάδι είχε απλωθεί

παντού, οι τρείς έπιθεω- ρητάι δεν άν- τελ ή φθοναν κανένα να μπαιν ή μέσα, ούτε καν ν' ά- ποπειραθ ή να μη...

ανεβαίνοντας ως τη γκαλερία.

Φύλαξαν ως τις πέντε το πρωί, ό- πότε κοιμήθηκαν όλοι. Μά έξω απλω- νόταν πεία το φως της ήμέρας κι' εκτός αυτού, αν άντηχούσε το παρα- μικρό κουνούσιμα, θά ξυπνούσε...

Όστόσο, στις έφτά και είκοσι, έ- ταν ένας απ' αυτούς μπήκε μέσ' στη γκαλερία και άνοιξε τὰ παράθυρα, εί- δε να κατάπληξι ότι οι δώδεκα τά- πητες είχαν εξαφανιστεί.

Αργότερα, κατηγόρησαν τον ιδιω- τικό αυτό άστυνομικό και τους συν- τράφους του ότι δεν έψνησαν άμέσως κανένα κι' ότι άρχισαν τις αναζητή- σεις πριν είδοποιήσουν το συνταγμα- τάρχη και την Άστυνομία.

Έτσι, ο συνταγματάρχης μόλις στις όκτώμισι πληροφορήθηκε την έ- εξαφάνιση των ταπήτων. Ήταν ήδη ντυμένος και έτοιμος ν' ά- βη έξω. Ή είδησις αυτή δεν φάνηκε να τόν συγκινή εξαιρετικά, ή μάλλον κατώρ- θωσε, έπιβαλλόμενος στον έαυτό του, να κοψ ή την ταραχή του. Μά ή προ- σπάθειά του αυτή ήταν πολύ μεγά- λη, γιατί εξαφνα σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα, παραδομένος επί μερικά λεπτά σε πραγματική άπελπισία. Ή- ταν όδυνηρό να διλέπη κανείς σ' αυ- τή την κατάσταση έναν άνθρωπο τό- σο ένεργητικό.

Έπειτα συνήλθε εξαφνα, μπήκε μέσ' στην γκαλερία και εξέτασε τους γυμνούς τοίχους. Κατόπι, κάθισε κι' έγραψε γρήγορα μια έπιστολή, την όποια έκλεισε μέσα σ' ένα φα- κελλό και τόν σφράγισε...

Πάρτε αυτή την έπιστολή, είπε στους άστυνομικούς. Είμαι βιαστικός. Έχω ένν έπείγον ραντεβού. Δώστε τη στο διευθυντή της Άστυνομίας.

Και, επειδή οι άστυνομικοί τόν κύ- ταναν εξαφιασμένοι, επρόσθεσε:

—Έχω μερικές ύποψίες και τοῦ είς ανακοινώνω σ' αυτό το γράμμα...

Έπειτα έφυγε, τρέχοντας σχεδόν. Σε μερικά λεπτά, έφτασε κι' ο δι- ευθυντής της Άστυνομίας. Τοῦ έ- δωσαν άμέσως την έπιστολή, ή όποια έγραφε τα εξής:

«Η πολυαγαπημένη μου σύζυγος άς με συγχωρήσει για τη θλίψη που θά τής προειδησω... Ως την τελευ- ταία μου στιγμή, τόνόμα της θά βρί- σκεται στα χείλη μου».

Από την έπιστολή αυτή, κατάλα- βαν όλοι, ότι ο συνταγματάρχης πή- γινα ν' αυτοκτονήση. Μά θά είχε τό θάρρος να κάνει μια τέτοια πρά- ξι ή μήπως την τελευταία στιγμή θά μετανοιούσε και θά σκεφτόταν λο- γικώτερα.

Όστόσο, είδοποιήσαν σχετικώς τη σύζυγό του.

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΓΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΩΝ

Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΕΣ ΚΑΙ Η ΓΚΑΦΕΣ ΤΩΝ ΓΙΑΤΡΩΝ

Η θανάσιμες αφηρημάδες των χειρουργών. Τι γράφει σ' ένα βιβλίο του ένας μεγάλος Άγγλος χειρουργός. Όπου τα νυστέρια ξεχνούνται μέσ' στην πληγή! Επίδεσμοι και γάξες μέσ' στην κοιλία των αρρώστων. Το πάθημα του δόκτορος Μπούρους. Όπου κέθονται τα γερά πόδια άντι των πλη- γωμένων. Τι γίνεται με τη σκληροειδίτιδα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Άμέσως ο άρρωστος κουβαλήθηκε πάλι στο Χειρουργείο και εκεί, χω- ρίς να φαντάζεται ο δυστυχής τί συ- νέβαινε, υπέστη και δεύτερη εγχεί- ρηση για να βγάλη ο δόκτωρ Μπού- ρους τα δυό σωληνάρια που είχε ξεχάσει μέσα του.

Ο Άγγλος γιατρός αναφέρει: επί- σης ότι πολλές φορές κατά τον πό- λεμο, οι γιατροί από αφηρημάδα, έ- κοψαν τα γερά πόδια τραυματιών άντι των τραυματισμένων, τα όποια είχαν προσβληθεί από γάγγραινα.

«Δεν ήταν σπάνιο—γράφει—να μεταφερθούν στα χειρουργεία στρατι- ώτες, τραυματισμένοι και στα δυό τους πόδια, απ' τα όποια το ένα έ- πρεπε να κοπή άμέσως. Και δεν ή- ταν επίσης σπάνιο να έινε ο χειρουργός πολύ κουρασμένος ος έ- κεινη την ώρα και απ' την ά- φηρημάδα που ο φέρνει ή κόυρα- σις να κόψη όχι το πόδι που έ- πρεπε ν' άκρω- τηρασθ ή, άλλ ή το άλλο που ή- ταν έλαφρό- τραυματισμένο και που δεν γα- ρουσίαζε κανένα κίνδυνο γα- γράνης».

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Μία φορά σ' έναν απ' τους διασημότερους χειρουργούς της Άγγλιας συνέ- βη το εξής άμ- ιστο περίστασι- κό: Μία μέρα, τοῦ πήγαν δυαν άνθρωπο που εί- χε τραυματιστεί στα δυό πόδια, στο ένα έλαφρό και στο άλλο πολύ βαρύν. Ο χειρουργός ήτανε παραπολύ κουρασμένος εκείνη την ώρα. Καθώς έξήτασε πρσγεια τον τραυματία, απερίνθη ότι το ένα απ' τα δυό πόδια έπρεπε να κοπή και διάταξε να μεταφερθ ή στο χει- ρουργείο. Έκεί όμως απ' την αφη- ρημάδα του τοῦ έκοψε το πόδι που είχε το έλαφρό τραύμα. Όταν πε- λείωσε ή εγχείρηση, ο χειρουργός κατάλαβε το λάθος του. Έπρεπε τώ- ρα να κόψη και το άλλο πόδι τοῦ

τραυματίου. Μά αυτός άνήγησε δια- ρήτορ να υποβληθ ή σε δεύτερη εγ- χείρησι. Προτιμούσε να πεθάνη, πα- ρά να χάση και το άλλο του πόδι. Τότε ο χειρουργός αναγκάστηκε να υποχωρήση και μολονότι ήταν βέ- βαιος ότι ο τραυματίας θά πέθαινε από γάγγραινα, τοῦ περιποιήθηκε θ- πως-όπως το πόδι και τόν άφισε.

Το πρωί όμως της άλλης ήμέρας, ο χειρουργός καθώς έξήταζε πάλι τον τραυματία, ξεκούραστος και με προ- σοχή την φορά αυτή, παρατήρησε ότι το πόδι που δεν είχε κοπεί, δεν πα- ρουσίαζε πεία κανένα κίνδυνο γα- γράνης και ότι ή πληγή του μπο- ρούσε να γίνη καλά με την συνεχι- σμένη αντισηπτική θεραπεία. Έτσι, χάρις στην έ- πικουρη άνηρη- σις του, ο τραυμα- τίας έγλύτωσε τοῦλάχιστον το ένα πόδι του, χωρίς να φαν- τάζεται ο δι- υτυχής ότι δεν ήταν ανάγκη να θυσιάσθ ή ούτε το άλλο που ή- ταν έλαφρό- τραυματισμένο και που δεν γα- ρουσίαζε κανένα κίνδυνο γα- γράνης».

Μία άλλη φορά, παρ' ό- ληνό να πεθί- νουν ένας χει- ρουργός και ο

Μία άλλη φορά, παρ' ό- ληνό να πεθί- νουν ένας χει- ρουργός και ο

Μία άλλη φορά, παρ' ό- ληνό να πεθί- νουν ένας χει- ρουργός και ο

Μία άλλη φορά, παρ' ό- ληνό να πεθί- νουν ένας χει- ρουργός και ο

Μία άλλη φορά, παρ' ό- ληνό να πεθί- νουν ένας χει- ρουργός και ο

Μία άλλη φορά, παρ' ό- ληνό να πεθί- νουν ένας χει- ρουργός και ο

Μία άλλη φορά, παρ' ό- ληνό να πεθί- νουν ένας χει- ρουργός και ο

Μία άλλη φορά, παρ' ό- ληνό να πεθί- νουν ένας χει- ρουργός και ο

Μία άλλη φορά, παρ' ό- ληνό να πεθί- νουν ένας χει- ρουργός και ο

Μία άλλη φορά, παρ' ό- ληνό να πεθί- νουν ένας χει- ρουργός και ο

Μία άλλη φορά, παρ' ό- ληνό να πεθί- νουν ένας χει- ρουργός και ο

Μία άλλη φορά, παρ' ό- ληνό να πεθί- νουν ένας χει- ρουργός και ο

ήσαν μέσα στην αίθουσα και έσως θά πέθαιναν, αφού κανείς δεν θά έδωζε το ναρκωτικό απ' τη φωτιά. Άλλά τους έσωσε μια νοσοκόμος, ή όποια βρισκόταν κοντά στο παράθυρο και ή όποια μόλις είδε το γιατρό και τους βοηθούς του να πέφτουν κατα- γής ναρκωμένοι, κατάλαβε τί είχε συμβεί. Με μια γρήγορη κίνηση, έ- νοιξε τότε το παράθυρο κι' έτσι σώ- θηκε κι' αυτή κι' άερίστηκε το δυο- μάτιο. Έπειτα ζήτησε βοήθεια απ' τους άλλους νοσοκόμους και συγχρό- νως άρπαξε το παιδάκι που κινδύ- νευε περισσότερο απ' όλους τους άλ- λους και το πήγε κοντά στο παρά- θυρο.

Έκεί όμως που γίνονται τα πε- ρισσότερα και πραγματικότερα σφάλμα- τα των χειρουργών, όπως βεβαιώμα- τα Άγγλος χειρουργός, είνε ή σκλη- ροειδίτις. Μά σ' αυτό δεν φταίνε τόσο οι γιατροί, αλλά... ή ύλη ή άρ- ρωστειά.

Ο δόκτωρ Μπούρους αναφέρει σχε- τικώς ότι υπάρχουν 26 διάφορες αρ- ρωστειές, στις όποιες ο γιατρός μπο- ρεί να γλαστή απ' τα συμπτώματά τους και να τις περάση για σκληρο- ιοειδίτιδα...

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑ

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΔΕΡΜΑ

Ο περίφημος Βοημός πολεμιστής Ζίσκα, πεθαίνοντας, άφησε έντολή στους συντρόφους του να κατασκευά- σουν με το δέρμα του ένα τύμπανο και να γράφουν άπάνω του τα εξής: «Ακόμα και νεκρός, κηρύττω την έφοδο εναντίον των έχθρών».

Στο μουσείο του Ραϊδινγκ της Γερ- μανίας φυλάσσεται ένα κομμάτι από το δέρμα του μεγάλου φιλολόγου Τε- ρεντία Βένθου και στη βιβλιοθήκη έ- νος Άγγλου ευγενούς υπάρχει ένα βιβλίο δεμένο με το δέρμα ενός σκο- τωμένου κακοδογού. Τέτοια βιβλία υπάρχουν και σε άλλες βιβλιοθήκες.

Στα 1855, δημοσιεύτηκε ένα δι- βλίο σχετικό με τη δίκη του δολο- φόνου Καρόλου Σιμθ, το περισσότερο φέλλο του όποιου ήσαν καμωμένα από το δέρμα του εγκληματίου αυ- τοῦ, όστις είχε καταπονηθεί.

Ο σοφός Άγγλος Κουίνσελ από την Κανταβουρία, θαυμαστής φανα- τικός των αρχαίων Έλλήνων, διάτα- ξε στη διαθήκη του να βγάλουν μετά το θάνατό του το δέρμα του και να το μεταποιήσουν σε ποικιλητή, ά- πάνω στην όποια να άντ γράφ ή Ι- λιάδα τοῦ Όμήρου.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΑΡΩΝ

Η δόξα είνε ο ύμνος των νεκρών.

Με πάλ ξ α ν

Είνε εύκολότερο να πεθάνη κα- νείς παρά να ζήση.

Λ α κ ο υ ν τ α ι ο

Συνιστάμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟ- ΓΙΚΗΝ ΚΑΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗ- ΔΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της Οφθαλμολογίας εν τῷ Παν/μίῳ. Μεγάνδρου 27, Αθήνα, Τηλ. 1-88.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΕΝΑΣ ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΗΤΗΣ

ΚΑΤΟΙΚΟΥΣΑ τότε σε μία από τις παλαιότερες λουτροπόλεις της Γαλλίας. Τό σπίτι μου ήταν μία πριγκιπωνική κατοικία του παλιού καιρού, που το πέρας του χρόνου την έκανε τώρα να μοιάζει με στρατόν, και που, ταπεινωμένη, έκρυβε τα στολίσια της και τα οικοσμήματα της κάτω από ένα παχύ στρώμα σκόνης.

Στο διπλανό μου δωμάτιο καθόταν ένας καλός και ήσυχος άνθρωπος, ο οποίος έζησε με την κόρη του, μία μικρούλα δέκα-πέντε χρόνων κι' ο οποίος ήταν υπάλληλος του Καζίνο. Αυτός μάλιστα ήταν ο αντιπρόσωπος του ιδιοκτήτη του παλαιού αυτού σπιτιού, που νοικιαζόταν τώρα ως πολυκατοικία στους παραθεριστάς, κι' εισέπραττε τα νοίκια επ' ονόματί του...

—Κάνετε πολύ καλά νάρθηκες να παραθερίσετε εδώ, μου έλεγε μία μέρα. Το μέρος είναι υπέροχο και, αφού καθώς μου είπατε είσθε συγγραφέας, θα έχετε πολλές εμπνεύσεις.

Μα άμέσως επρόσθεσε με ύφος απογοητευμένο:

—Οι άνθρωποι αδιαφορούν για τις όμορφες της φύσεως... Έρχονται εδώ μόνο και μόνο για να παίξουν...

Τότε ενώ τον ερώτησα μ' εδγείνα:

—Αλήθεια, τί έργο σας κάνετε στο Καζίνο;

—Η ερώτησής μου αυτή φάνηκε σαν να τον στενοχωρή κάπως και μου απορήθηκε με άοριστο ύψος:

—Αί... χίλια μικροπράγματα... Είμαι πάντως πολύ χρήσιμος στους προϊσταμένους μου.

Κι' αλλάζοντας θέμα συζητήσεως, άρχισε να μου μιλάει για τον Μυσσέ, τον οποίον τις «Νύχτες» ήξερε απέξω.

Είχα πάει στην πόλη αυτή αποκλειστικώς για να έγραψω. Δεν ήθελα να δω κανένα καλ' άπεφραγμένο, τι μπορούσε να μου θυμίσει το Παρίσι. Δεν είχα πάει ούτε μία φορά στο θέατρο ή στις αβύσσους του παιγνιδιού. Τό βράδυ, όταν κουραζόμουν απ' το γράφημα έβγαυα μόνος έξω κι' εκατέβαινα ως την παραλία, περνώντας μέσα από τους ανθισμένους κήπους. Αυτός ήταν ο αγαπημένος μου περίπατος, και τον προτιμούσα από πάντων γιατί δεν σιαντούσα ποτέ πολύ κόσμο στο δρόμο μου. Μόνο, που και που, έβλεπα κανένα ξεγαράκι ή κανένα όνειροπόλο περιπατητή σαν και μένα.

Πριν απ' τα μεσάνυχτα γύριζα πάλι στο δωμάτιό μου και πλάγιαζα.

Ένα βράδυ, παρασυρόμενος απ' το γράφημα, βγήκα να κάνω τον τακτικό μου περίπατο πολύ αργότερα απ' τη συνηθισμένη μου ώρα. Έφθασα στους κήπους όταν βλοί είχαν πειά φύγει. Η μοναξιά όμως αυτή μου άρεσε πολύ, ύπερ' απ' την εσχασία μιας ολόκληρης ημέρας. Ήμουν τόσο ευχαριστημένος, ώστε δεν συλλογιζόμουν καθόλου να γυρίσω στο δωμάτιό μου. Έμεινα έτσι αργά, νοιώθοντας επάνω στο φλογισμένο μου κεφάλι μια γλυκύτητα απ' τη θάλασσα.

Έξαφνα, ένα ελαφρό θήμα που άκουσα πίσω μου, μ' έκανε να σταθώ. Γύρισα άμέσως και αντίξα... Ήταν ένας εργάτης με μπλούζα, ο οποίος κρατούσε ένα σακκούλι κι' είχε περασμένη από τον ώμο του μία σκάλα. Καθώς έπερνούσε κάτω από ένα φανάρι τον άνεγνώρισα: ήταν ο γείτόνός μου, ο υπάλληλος του Καζίνο.

Η παρουσία του στους κήπους, τέτοια ώρα, μ' εξέπληξε. Τι έζητούσε εκεί, με τη σκάλα και με τη σακκούλα; Γεμάτος ύπνισμα, άρχισα να τον παρανοούω.

Καθώς περπατούσε, κάθε τόσο σταματούσε και φαινόταν σαν κάτι να γυρεύει. Πολλές φορές τον είδα να παραμερίζει τους θάμνους, και να ψάχνει μπρος στα δέντρα. Μα τί ζητούσε λοιπόν; Για μία στιγμή υπέθεσα πως ήθελε να κλέψει ή κλέβει, να τον δω ν' άκουμπά τη σκάλα του στον τοίχο κανενός μεγάρου απ' αυτά που έβλεπα προς τον κήπο... Μα ή ύπνισμα μου αυτή διαλύθηκε άμέσως, γιατί τον είδα ν' απομακρύνεται απ' αυτά...

Δεν ξέρω γιατί, με τρώμαζαν τα ίδια μου τα θήματα, ή ίδια ή σκά μου. Με μιάς όμως άνατινάχθηκα βλέποντας τον άνθρωπό μου να στέκεται και ν' άκουμπά τη σκάλα του σ' ένα δέντρο.

Τό μαγνητισμένο βλέμμα μου παρασουλούσε το δικό του. Και τότε είδα πως στο δέντρο αυτό θροσκόταν κρεμασμένος ένας άνθρωπος, ναί, ένας άνθρωπος κρεμασμένος...

Ενώ ή καρδιά μου χτυπούσε δυνατά, είδα το νυχτερινό περιπατητή να σκαρφαλώνει στη σκάλα και ν' ανεβαίνει προς τον κρεμασμένο. Τον έψηλάφισα, κι' έπειτα άρχισε να ψάχνει τις τσέπες του. Ύστερα εφάνηκε κάτι να βγάξει απ' το σακκούλι του, και πάλι ξανάρχισε να ψάχνει το νεκρό.

Αυτή τη φορά είχα καταλάβει. Ήξερα τί έκανε ο γείτόνός μου: έβλεπε όσους αυτοκτονούσαν. Αυτή ήταν, διάβολε, ή έμπιστευτική θέσι που είχε στο Καζίνο...

Για μία στιγμή συλλογίσθηκα αν δεν θάπρεπε ν' άρπάξω τον άθλιο αυτόν απ' το γκαζά, να φωνάξω, να τον ρίξω χάμω με μία γροθιά, μα ως ότου να κάνω τις σκέψεις μου αυτές, τον είδα να παίρνει τη σκάλα του και ν' απομακρύνεται.

Δεν έπληξε όμως πολύ μακριά. Σε εκατό θήματα, έσταθήκα. Κάποιος άνθρωπος θροσκόταν ξαλωμένος εκεί νεκρός και δίπλα του έλαμπε ένα ρεβόλβερ. Ο γείτόνός μου, σκυμμένος πάνω απ' το πτώμα, τ' άναχνε όπως και τό προηγούμενο. Αυτή τη φορά μάλιστα παρατήρησα πως τοποθέτησε ένα πρώτα λευκό σαν γράμμα, σε μέρος φανερό, κοντά στο ρεβόλβερ.

Άφου έτελειωσε τη δουλειά του, ο νυχτερινός περιπατητής ξαναπήρε τη σκάλα του, και ξεκίνησε με θήμα σταθερό, χωρίς να διατάξει, σαν να ήξερε πού πηγαίνει.

Δεν είχε γελαστεί. Πιο κάτω, ένας

άλλος άπελυσμένος θροσκόταν ξαλωμένος νεκρός επάνω στην άμμο...

Δεν ξέρω αν έκαμα θόρυβο εκείνη τη στιγμή, μα έκαμα ο γείτόνός μου μου έβριξε κατάμουτρα τ' όφς ενός ηλεκτρικού φανοῦ... Άμέσως δέ τον άκουσα να με φωνάζει με τ' όνομά μου. Τότε όμως έξαφνα μ' έπιασε ένας άνοητος φόβος, κι' άρχισα να τρέχω, νομίζοντας πως μ' έκυνηγούσαν οι τρεις νεκροί.

Έφθασα στο δωμάτιό μου λαχανιασμένος, κι' έτράβηξα τό σύτη. Η καρδιά μου έπηδούσε τρελλά, κι' ανατριχίλες περνούσαν σ' όλο μου τό κορμί.

Έξαφνα άκουσα τό βαρύ θήμα του γείτόνα μου που άνδευαν τη σκάλα. Τον άκουσα κατόπιν να σταματά μπροστά στην πόρτα μου και να τη χτυπάει δειλά. Έχωσα γρήγορα ένα ρεβόλβερ στην τσέπη μου, κι' άνοιξα.

Τότε ο γείτόνός μου μπήκε μέσα, με ύφος στενωχωρημένο. Χωρίς να πει κανένα λόγο, μου έδειξε ένα ρεβόλβερ. —Τί με θέλετε; Να με ίκετεύετε να μη σας πωδώσω; Περιττό... Ξέρω τί πρέπει να κάνω.

Αυτός όμως έσκότασε τούς ώμους του κι' έψηφόρε:

—Δεν ξέρετε... Δεν είναι δυνατόν να καταλάβετε... Γι' αυτό μάλιστα θέλησα να σας δω, γιατί αν έφλυαρούσα, θα έβλεπα τη θέσι μου.

—Ποιά θέσι σας; τον ρώτησα ήλθια, χωρίς να καταλαβαίνω.

—Στό Καζίνο... Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν ότι ή δουλειά μου στό Καζίνο είναι να κάνω κάθε νύχτα την περιουσία αυτή για ν' ανακαλύπτω όσους αυτοκτονούν. Άν τούς εύρισκαν όλοι την άλλη μέρα με τις τσέπες άδειες, αυτό θα έβλαπτε πολύ τό Καζίνο, και οι παίχτες θα έβγαζαν την έμπιστοσύνη τους...

Εγώ λοιπόν βάζω χρήματα στό πορτοφόλια τους και στις τσέπες τους. Καταλαβαίνετε... Αυτή είναι ή δουλειά μου... Έξαιρετικά έμπιστευτική δουλειά... Για να δικαιολογή ή αυτοκτονία τους και να μην αποδοθή ή καταστροφή τους στό παιγνίδι, τούς χώνω μέσ' στην τσέπη ένα γράμμα γυναίκας, ή όποια μέρα τούς διάχει. Κι' έτσι όλοι λένε την άλλη μέρα: «Αυτοκτόνησε για έρωτικούς λόγους», κι' όλος ο κόσμος μένει εύχαριστημένος.

Εκύτταζε τον γείτόνα μου σαν άπολιθωμένος. Όστόσο ήμουν βέβαιος πως μου έλεγε την αλήθεια.

Μόνον, επρόσθεσε κοινώντας το σακκούλι του, όπου έκουδούνηζαν τα νοπολεόνια, άτόμε δεν είχα τύχη. Οι σκοτωμένοι ήσαν τρεις, και δεν είχα παρά δυό μόνο γράμματα... Λοιπόν πρέπει να μου κάμετε μια μικρή χάρι. Αυτή την ώρα οι κύριοι των γραφείων κοιμούνται, μα ή δουλειά μου θα έγινόταν αν δεχόσαστε να μου γράψετε σεις τό γράμμα του τρίτου. Έσείς που γράφετε, μπορείτε να τό κάνετε αυτό εύκολα... Η κόρη μου θα τό άντιγράψει, έχει συνηθίσει... Γιατί χρειάζεται γυναίκεο γράφημα...

Σαστισμένος, άκολούθησα τον γείτονα μου στό δωμάτιό του. Τό κοριτσά

Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΟΥ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΠΑΤΕΩΝΟΣ ΜΠΡΕΝΓΚΟΛΦ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Λεονέλλο προπάντων έκανε θαύματα. Δυό φορές τό λάσο του επέτυχε περίφημα τό σκοπό του. Την πρώτη φορά τυλίχτηκε γύρω από ένα γκάσο, τον όποιο γκρέμισε απ' τ' α

λόγό του, σακκίζοντας τον επάνω στις πέτρες και τη δεύτερη περνούσε επάνω άλλο κάτω, ενώ συγχρόνως εγώ τον πυροβόλησα και τον τραυμάτισα. Έτσι είχαμε μείνει τρεις με δυό.

Ήμουν πειά βέβαιος για τη νίκη μας, όταν έξαφνα, χωρίς ν' αντιληφθώ πως, ένοιωσα ένα λάσο να τυλίγεται γύρω απ' τη μέση μου, να με γκρεμίζει επάνω στα χόρτα και να με τραβάει με δύναμη στό δρόμο...

Έκανα την προσπάθειά μου γιατί νόμιμα πως είχε φτάσει ή τελευταία μου στιγμή. Ζήτησα νεσρά συγγνώμης απ' όλους όσους άδικήσα στη ζωή μου—και δεν είναι λίγοι—κι' έτοιμάστηκα να παραδώσω την άμπερ-τωλή ψυχή μου στον Κύριο.

Μα καθώς είχα τεντώσει τα μάτια μου απ' τό σφίξιμο της θηλειάς, είδα τό Λεονέλλο να πηδάει γρήγορος σαν άστραπή από τό άλογό του, και άψηφώντας τό λάσο που σφύριζαν γύρω μου και γύρω του, να έρχεται προς έμένα και να κόβει με τό μαχαίρι του τό λάσο που μ' έπνιγε...

—Κρυφτήτε! μου φώναζε.

—Μόλις πρόφτασα να κρυφτώ πίσω από ένα βράχο, γιατί την ίδια στιγμή, έμ' άλλο λάσο ήθε και ξετυλίχτηκε κοντά μου.

Ήμουν όμως άπολος. Πέφτοντας είχα αφήσει να μου ξεφύγουν τό πιστόλι μου, και συγχρόνως χτύπησα τό γόνατό μου κι' ένοιωθα τώρα τρομερούς πόνους.

Οι γκάσοι έντωμαεζή πλησίαζαν όλοένα, μολονότι ο Λεονέλλο δεν έπαυε να τούς εκσφενδονίζει όλοένα τό λάσο του.Μα τί να έκανε ένος με τ' έσπερες;

κι, κακοξυνημένο, έβγαλε από ένα συρτάρι μία κόλλα χαρτί, και ήσυχα, σαν στό σχολείο, έπερίμενε να της ύπαγορευώ.

Τής υπαγόρευσα ένα όραίο γράμμα, όπως στό μυθιστορημάτα: «Μή μου θυμώσετε... Συγγνώμη για τη λήθη που σας δίνω... Άς ξεχάσουμε αυτή την τρέλλα...» Μα ενώ υπαγόρευα τις φράσεις αυτές, ένόμιζα πως έβλεπα τό σκοτωμένο ξαλωμένο, κάτω απ' τη μωλωμένη σκιά μιάς μινώας, κι' αυτό μου έσφιγγε παράξενα την καρδιά.

Με τό χέρι μέσα στις τσέπες, ο πατέρας της μικρούλας με άκουγε σηκώνοντας κάθε τόσο τό κεφάλι του, κι' όταν υπαγόρευσα και την τελευταία άπαχαρετιστή φράσι, μου είπε συγκινημένος:

—Πολύ όραία, κύριε, μα την αλήθεια, πολύ όραία! Και τώρα, αν θέλετε, θα ύπογράφουμε με τό όνομα: Σιέμο. Είχε όραίο όνομα, δεν είν' έτσι;

Φαίνεται πως τό άντελήφθη κι' ο ίδιος αυτό και άλλαξε για μία στιγμή τακτική.

Πήδηξε πάλι απ' τ' άλογό του και, τρέποντας προς τό μέρος όπου ε'χαν πέσει τό πιστόλι μου, τό πήρε και μου πέταξε τό έν' απ' αυτά. Τό άλλο τό κράτησε ο ίδιος.

Ήταν καίριος πειά, γιατί οι γκάσοι δεν άπείχαν παρά δέκα θήματα. Νόμιζαν μάλιστα πως μās κρατούσαν όριστικά στό χέρι τους.

Μα είχα άπατηθεί, γιατί μόλις έπληρα τό πιστόλι μου στό χέρι μου που εύτυχώς ήταν γεμάτο, άδειασα και τις έξη σφαίρες του άπάνω τους.

Μα δεν γκρεμίζονταν τ' έσπερες πολλές, γιατί συγχρόνως κι' ο Λεονέλλο γκρεμοποιήσε τό άλλο πιστόλι με τον ίδιο άκρίβως τρόπο. Τό αποτέλεσμά ήταν καταπληκτικό. Είδαμε τούς τ' έσπερες γκάσους να πέφτουν ο ένας κατόπιν του άλλου κάτω απ' τ' αλάγια τους...

Η νίκη μας ήταν τώρα όριστική... Μολονότι τό πόδι μου πονούσε τρομερά, ή χαρά μου ήταν τέση, ώστε δεν υπέρεσα να κρατηθώ και πηδήξα απ' τό βράχο, πίσω απ' τον όποιο ήμουν κρυμμένος.

Μαζώ με τό Λεονέλλο πλησίασα τούς γκάσους, που θροσκόντουσαν και τή μεταφορά τους και ξεκίνησαμε τραβώντας. Όπως μου είπε ο Λεονέλλο, προς τό σύνορα της Παραγουάης.

Έπειτα από δυό ώρες συνεχή καλπασμό, τό τοπίο γύρω μας άρχισε ν' αλλάζει έξαφνα. Ή άπέσαντη πάμπα, στην όποια θροσκόμασε ως τότε τελείωνε και όσση πυκνά και παρθένα, απ' τ' όποια άκούσαμε κάθε τόσο άγριους υπηυθμούς και γρολλίσματα παρασυζώνονταν μπροστά μας.

Επιπλέον, ή όποια καταλάμβανε τή Βραζιλία, ή όποια καταλάμβανε

ματιών κι' επέδεσα μ' αυτά τις πληγές τους, αφού προηγούμενος τις έπλυνα με καθαρό ν' έρ από ένα χείμαρρο έχει κοντά.

Οι γκάσοι στό διάστημα αυτό δεν έλεγαν τίποτε, ούτε άναστεύαν καν. Στο θέσμημα τους τώρα ζωγραφίζονταν μόνο μία παθητική ύποταγή. Είχαν άναγνωρίσει στό πρόσωπό μου τον άνώτερό τους κι' είμαι βέβαιος πως αν έναγινόντουσαν έξαφνα γέροι, δεν θα έπιχειρούσαν τίποτε εναντίον μου. Τους είχα ήμεσέψει, χάρις στό όραίο περίστροφο Σιέμο. Όσο για την εκδίκη τους, αυτή την είχα ξεχάσει πειά όλότελα.

Η επίθεσις των πληγών τους μās άπασχόλησε περισσότερο από μία ώρα. Αυτό ήταν τό μόνο που μπορούσαμε να κάνουμε, για τούς φτωχούς γκάσους.Τό να τούς μεταφέρουμε στό χωριό τους ήταν πράγμα σγεδόν άδύνατο, γιατί εν πρώτοις δεν ήξερα ποιά ύποδοχη θ' μās έκαναν εκεί οι συγχοινοί τους κι' έπειτα θ' άνακατευόταν στην ύπόθεσι ή άστυνομία, πράγμα που δεν τό ήθελα με κανένα τρόπο.

Τους αφήσαμε λοιπόν στην έρημιά, με την ελπίδα ότι κάποιος θα περνούσε από εκεί για να φροντίσει για τή μεταφορά τους και ξεκίνησαμε τραβώντας. Όπως μου είπε ο Λεονέλλο, προς τό σύνορα της Παραγουάης.

Έπειτα από δυό ώρες συνεχή καλπασμό, τό τοπίο γύρω μας άρχισε ν' αλλάζει έξαφνα. Ή άπέσαντη πάμπα, στην όποια θροσκόμασε ως τότε τελείωνε και όσση πυκνά και παρθένα, απ' τ' όποια άκούσαμε κάθε τόσο άγριους υπηυθμούς και γρολλίσματα παρασυζώνονταν μπροστά μας.

Επιπλέον, ή όποια καταλάμβανε τή Βραζιλία, ή όποια καταλάμβανε

ναί τό ένα τέταρτο περίπου της χώρας.

Τά αιώνοβια και πανύψηλα δέντρα ας έκρυβαν τώρα τη θέα τού όρίζοντος. Ο όρόμος ήταν τώρα πιά εύχάριστος γιατί καλύψαμε σγεδόν συνεχώς μέσ' στη σκιά και τό μέση που περνούσαμε δεν είχαν την πληκτική μονοτονία της πάμπα.

Τό μόνο κακό ήταν ότι πεινούσαμε τρομερά και δεν είχαμε μαζύ μας ούτε μία απορριχία ψωμί. Ο Λεονέλλο, ό όποιος ήξερε όλον τον τόπο, όπως τό σπίτι του, με βεβαίωσε ότι δεν υπήρχε καμιά έλλειψς να συναντήσουμε πουθενά πανδοχείο στό όποιο να φάμε και να διανυκτερεύσουμε. Τό φρονιμώτερο που είχαμε, κατά τη γνώμη του, να κάνουμε, ήταν να σκοτώσουμε κανένα θήραμα και να τό ψήσουμε μόνι μας. Όσο για τή διανυκτέρευσι, τά δέντρα τού δάσους θα μās χρησίμευαν για στέγη κι' ή γλώτ του για στρώμα.

Η συμβουλή του αυτής ήσαν σωφές για την περίστασι. Τί να κάναμε άφου δεν υπήρχε καμιά άλλη λύσις; Εύτυχώς είχα έφοδιστεί με άβαντες σφαίρες και στη μάχη μας με τούς γκάσους δεν είχαμε καταναλώσει ούτε τις μισές.

Αφειπέντα λοιπόν, δέσαμε τ' αλόγα μας στό δέντρο και τραβήξαμε μέσ' απ' τ' α πυκνά και σγεδόν άδικα, προς τό σύνορα της Παραγουάης.

Έπειτα από δυό ώρες συνεχή καλπασμό, τό τοπίο γύρω μας άρχισε ν' αλλάζει έξαφνα. Ή άπέσαντη πάμπα, στην όποια θροσκόμασε ως τότε τελείωνε και όσση πυκνά και παρθένα, απ' τ' όποια άκούσαμε κάθε τόσο άγριους υπηυθμούς και γρολλίσματα παρασυζώνονταν μπροστά μας.

Επιπλέον, ή όποια καταλάμβανε τή Βραζιλία, ή όποια καταλάμβανε

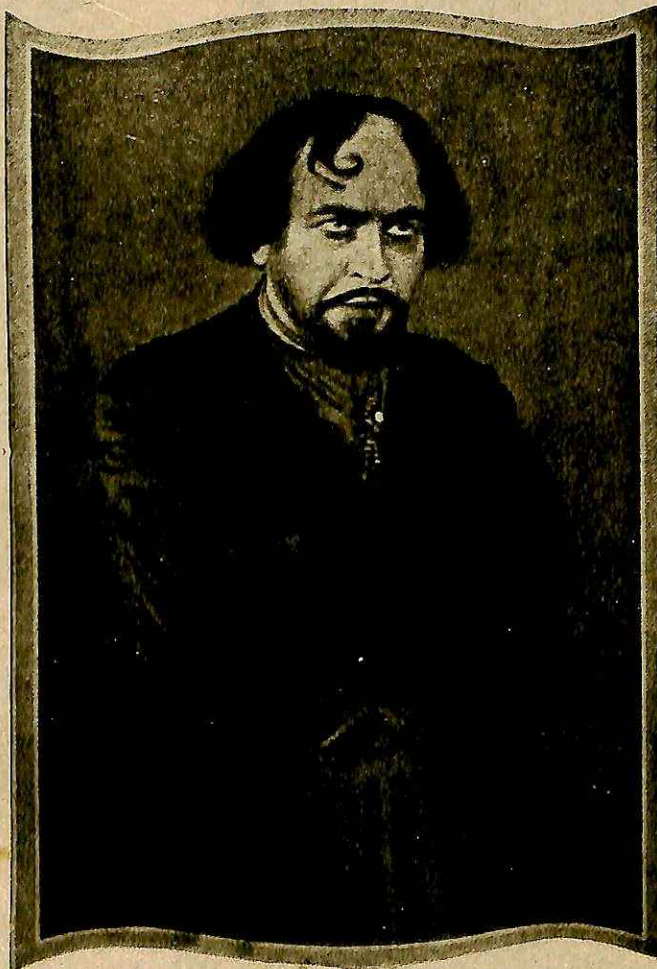
Πυροβόλησαμε δυό-τρεις φορές μέσ' στό φύλλωμα, μα χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Τά ζωα πρόφταναν κι' έξαγινόντουσαν πριν τα πετύχουν ή σφαίρες μας.

Ο Λεονέλλο μάλιστα δεν έόλεπε με καλό μάτι τό άνώφελο αυτό έόδλημα των σφαίρων και γι' αυτό μου συνέστησε να μην πυροβολώ πειά, άνακαλώντας ν' άφροντίσει αυτός για τό γάμα μας.

Πράγματι έπειτα από μερικά στιγμές, τον είδα να χάνεται μέσα σε μερικους πυκνούς θάμνους, απ' τούς όποιους ξεπετάχτηκε άμέσως μία ύπεροχη αντίδοπι. Σγεδόν άμέσως τό λάσο τού συρφόρου μου σφύριξε στον αέρα κι' άμέσως πέφτοντας τυλίχτηκε γύρω απ' τό λαμό τού χαρτωμένου ζώου.

Η δυστυχισμένη αντίδοπη τού χάμου προσπαθούσε να ξεφύγει. Τό λάσο τή έσφιγγε όλοένα πιο πολύ και την έκανε να σπάζει, βγάζοντας άδύνατες ούμωγες γεμάτες παράπονο. Απλήθηκα τό φτωχό ζωα και γι' να δώσω ένα τέλος στό μαρτύριό του, τό σημάδεψα και τό πυροβόλησα στό κεφάλι. Η σφαίρα πέτυχε τό σκοπό της, γιατί άμέσως ή αντίδοπη σωριάστηκε χάμω, τινάζτηκε προς τό πάνω, κι' άπόμεινε άπάληυτη.

(Ακολουθεί)

Ο φημισμένος Βούλγαρος ήθοποιός Σάββας Όνιανόφ, ως «Ραγκοζαίν» στον «Ηλίθιο» τού Δοστογιέφσκυ.

Οι διάσημοι ήθοποιοί τού Ιταλικού θεάτρου Τζιόρτζια και Πάολα Μπομπονί σε μία τρυφερή σκηνή τού έργου «Η χαρά της Αγάπης» τού Βερνέιγ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΤΕΡΑΪΤ, κατάδικος, 45 ετών. Ένας φύλακας της ημέρας, 40 ετών. Ένας φύλακας της νυκτός, 37 ετών.

(Στη φυλακή. Στο κελλί του Τεράιτ, την ώρα που αρχίζει να εραδύσει).

ΤΕΡΑΪΤ.—Τί λές λοιπόν, θά μου δώση χάρι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας;

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ.—Πολύ πιθανόν. Πολύ πιθανόν.

ΤΕΡΑΪΤ.—Τότε θά με στείλουν άσφαλώς στα κάτεργα της Καληδονίας. Δεν είνε έτσι;

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ.—Ναί... Βέβαια...Θά στείλουν στην Καληδονία. Έχει στέλνουν πάντα τους καταδικασμένους, στους οποίους χαρίζουν τη ζωή...

ΤΕΡΑΪΤ.—Έχω ακούσει πως είνε καλά εκεί, γιατί οι κατάδικοι εραδύονται κι έτσι κερδίζουν αρκετά χρήματα...

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ.—Ναί... Οι κατάδικοι δεν κακοπερνούν στην Καληδονία.

ΤΕΡΑΪΤ.—Όταν θά πάω κι' εγώ εκεί, θά προσπαθήσω να φέρομαι δεοτό δυνατόν πιο καλά, γιατί, καθώς λένε, στους φρόνιμους και πειθαρχικούς καταδικασμένους παραχωρούν μια γωνιά γι' να νά την καλλιεργούν... Νά καταγίνωμαι στην καλλιέργεια της γης...

ΤΕΡΑΪΤ.—Τι καλύτερο!... Αυτό ήταν πάντα το όνειρό μου.

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ.—Έτσι, ύστερα από μερικά χρόνια, θά μπορούσης να παντρευτείς... Ένοια σου!... Βρίσκονται αρκετά άμορφα κορίτσια στην Καληδονία.

ΤΕΡΑΪΤ, (χαμογελώντας).—Ναί, ναί, έχεις δίκιο... Θά παντρευτώ, γιατί δεν είνε και τόσο ευχάριστο να ζή κανείς μόνος.

(Μπαίνει μέσα ο φύλακας της νύχτας, Βερνάρδος).

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ, (στον φύλακα της ημέρας).—Πήγαινε πεινά... Τώρα είνε η δική μου σειρά...

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ, (στον Τεράιτ).—Καληνύχτα...

ΤΕΡΑΪΤ.—Στο καλό!

(Φεύγει ο φύλακας της ημέρας και μένουν μόνοι, ο Τεράιτ κι' ο Βερνάρδος).

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ.—Έλα τώρα, στάσου να σου φορέσω το ζουρλομανδύα.

ΤΕΡΑΪΤ.—Μά δεν είμαι τρελλός.

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ.—Ξέρεις πολύ καλά πως τον φορέω κάθε βράδυ στους καταδικασμένους για να μη μπορούν να κινηθούν.

ΤΕΡΑΪΤ.—Για να μη μπορούν ν' αυτοκτονήσουν, ή να δραπετεύσουν.

(Ο Βερνάρδος φορεί στον Τεράιτ το μανδύα, και τον δένει γερά μ' αυτόν).

ΤΕΡΑΪΤ.—Δεν πιστεύω να μείνω πολύ καιρό εδώ... Έλπίζω να με στείλουν στην Καληδονία. Απόψε θά κοιμηθώ με την ιδέα αυτή...

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ.—Χά!... Χά!... Χά!...

ΤΕΡΑΪΤ.—Γιατί γελάς έτσι;

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ.—Χά!... Χά!... Χά!...

ΤΕΡΑΪΤ.—Μά γιατί γελάς;

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ.—Στην Καληδονία!

ΤΕΡΑΪΤ.—Μά, ναί... "Αν μου δώση χάρι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, εκεί θά με στείλουν..."

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ.—Σε προειδοποιώ ότι το κεφάλι σου δεν στέκεται καθόλου καλά στο λαιμό σου. Δεν το καταλαβαίνεις λοιπόν; Δεν το αισθάνεσαι σαν

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΟΥ ANDRÉ DE LORD

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ξεδιωμένο, έτοιμο να πέση;

ΤΕΡΑΪΤ.—Μά... "Όλοι εδώ μου λένε ότι θά μου δοθή χάρις..."

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ.—Σε κοροϊδεύουν...

ΤΕΡΑΪΤ.—Μά γιατί μιλάς έτσι;

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ.—Τεράιτ... "Η αλήθεια σου απορρίφθηκε..."

ΤΕΡΑΪΤ, (τρέμοντας σύγκομος).—"Ασπεύεσαι, βέβαια;... Δεν είνε αλήθεια αυτό που λές!... Γιατί με διασπείνεις έτσι;... Δε σου έχω κάνει πο-

τέλωση τώρα να γίνω φύλακας της φυλακής αυτής, κι' εσύ να είσαι ο αχμάλωτός μου. Τώρα, σε κρατώ πεινά..."

Πέρασε βέβαια πολύς καιρός από τότε που σκότωσες τους γονείς μου για να τους λιστένησες και το έγκλημά σου παραγράφη από το νόμο... Μά δεν παραγράφη κι' από μένα!... Τώρα σ' έχουν καταδικάσει για ένα άλλο σου έγκλημα, για το οποίο δεν υπήρχαν απτές αποδείξεις. "Αλλά σιγά-σιγά, με τις ανακρίσεις ανεκαλύφθη και το πρώτο

βέλησε τώρα να γίνω φύλακας της φυλακής αυτής, κι' εσύ να είσαι ο αχμάλωτός μου. Τώρα, σε κρατώ πεινά..."

Πέρασε βέβαια πολύς καιρός από τότε που σκότωσες τους γονείς μου για να τους λιστένησες και το έγκλημά σου παραγράφη από το νόμο... Μά δεν παραγράφη κι' από μένα!... Τώρα σ' έχουν καταδικάσει για ένα άλλο σου έγκλημα, για το οποίο δεν υπήρχαν απτές αποδείξεις. "Αλλά σιγά-σιγά, με τις ανακρίσεις ανεκαλύφθη και το πρώτο

βέλησε τώρα να γίνω φύλακας της φυλακής αυτής, κι' εσύ να είσαι ο αχμάλωτός μου. Τώρα, σε κρατώ πεινά..."

Πέρασε βέβαια πολύς καιρός από τότε που σκότωσες τους γονείς μου για να τους λιστένησες και το έγκλημά σου παραγράφη από το νόμο... Μά δεν παραγράφη κι' από μένα!... Τώρα σ' έχουν καταδικάσει για ένα άλλο σου έγκλημα, για το οποίο δεν υπήρχαν απτές αποδείξεις. "Αλλά σιγά-σιγά, με τις ανακρίσεις ανεκαλύφθη και το πρώτο

□ □ □ ΚΑΛΑΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ □ □ □

Στο 'Ατελιέ

(Του Τζορντάν)

τέ κακό έχω...

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ, (αφρίζοντας).—Δεν μου έχεις κάνει κανένα κακό!... Εξαγες λοιπόν το έγκλημά σου στο Νυόν;

Έσθ σκότωσες τον πατέρα μου και τη μητέρα μου. Το παιδί που έφευγε από τα χτυπήματά σου και κρυφτόχε κάτω από το κρεβάτι, ήμουν εγώ...

Ναί, ήμουν εγώ που παρακολούθησα, άγανα, να σ' εμποδίσω στο φρεσκό αυτό μαχαλιό των γονέων μου... "Η Τύχη

σου κακοφόγημα. Έγώ ο ίδιος περιέγραφα στον ανακριτή όλες τις φοιητές λεπτομέρειες του εγκλήματός σου εκείνοι... "Ετσι οι ένοχοι σε καταδικάσαν εις θάνατον, όχι τόσο για το νέο σκότεινό σου έγκλημα, μα έληγεσάν με από την ανάμνηση του πρώτου..."

ΤΕΡΑΪΤ.—Αυτοί που θά μου δώσουν χάρι, δεν θά πάνε να ψάξουν στο παρελθόν μου... Θά λάβουν υπ' όψει

τους μόνο την τωρινή κατηγορία που με βαρύνει και ή όποια είνε μάλλον άκαθόριστη...

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ.—Μη ξεγελιέσαι με ψεύτικες ελπίδες. Δε θά σου δοθή χάρις... Θά πεθάνης στη λαμψή... Αυτό όμως δεν με ικανοποιεί... Έγώ ήθελα να σε βασανίσουν, να σε κάνουν να μαρτυρήσεις πριν σ' αποκεφαλίσουν. "Ετσι, όπως βασάνισες κι' εσύ τους γονείς μου!... Για ένα τέρας σαν και σένα είνε πολύ μικρή τιμωρία ο θάνατος..."

ΤΕΡΑΪΤ.—Λές ψέματα!... "Η χάρις μου δεν απορρίφθηκε..."

Επειτα δεν ξέρει κανείς την απόφαση του Προέδρου, παρά μόνο εικοσιτέσσερες ώρες από της εκτελέσεως... Θέλεις να μ' εκδικηθής και να με κάνης να φοβηθώ...

Αλλά όχι, δεν θά πέσω στην παγίδα...

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ.—"Όχι, άθλιε!... Δεν θά μείνης μόνο με το φόβο. Νά. Δές! (Βγάζει από την τσέπη του μια έφημερίδα): Κύνταξ... Είνε ή έφημερίδα την οποία μās διέταξαν να μη σου δείξουμε... Διάβασε ο ίδιος: «"Η αλήθεια χάριτος του δολοφόνου Τεράιτ απορρίφθη από την Έπιτροπή των Χαρίτων. Άδριο θά μεταφερθή ή λαμψήμος στη Λυών και ή εκτέλεσίς του θά γίνη την Τρίτη ή την Τετάρτη»..."

ΤΕΡΑΪΤ, (ίκετευτικά).—Φτάνει! Σώπα!... Αυτό που κάνεις είνε απάνθρωπο!... Αυτήσου με!...

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ.—Κι' εσύ λυπήθηκες τα ήθημά σου, όταν έσπαραξαν μπούς στα πόδια σου, και σου ζητούσαν χάρι;...

"Α, δεν θά ξεχάσω ποτέ το φοιητό αυτό θέαμα... Οι γονείς μου σε ικέτευαν, κι' εσύ τους χτυπούσες όλο και πιο δυνατά για να τους αποτελειώσης... Τα χέρια σου ήσαν κόκκινα από το αίμα τους!... Μά τώρα και το δικό σου αίμα θά τρέξη από το κοιμένο σου κεφάλι..."

ΤΕΡΑΪΤ.—Δεν θέλω να πεθάνω! Δε μπορώ, δε μπορώ να πεθάνω!...

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ.—Σε τρεις μέρες θά σε αποκεφαλίσουν... Χά!... Χά!... "Ο, λαι θά έχουν τελειώσει σε τρεις μέρες. Άκου; Την Τρίτη ή την Τετάρτη κατ' τα ήθηματά σου θ' ακούσεις από το κελλί σου τους ψιθύρους του πλήθους που θά είνε μαζεμένο γύρω από τη φυλακή... Στις τέσσερες, ή πόρτα της φυλακής θ' ανοίξη και θά μπει μέσα ο Εισαγγελέας της Δημοκρατίας, τον όποιο θ' ακολουθούν ο δήμος και οι βοηθοί του... Χά!... Χά!... Μου φαίνεται ότι δε θά είνε ανάγκη να σε ξυπνήσουν... Θά σου δώσουν να πιής γινάκι, για να μπορούσης να σταθής στα πόδια σου και θ' αρχίσουν να κάνουν την τουαλέτα σου... Θά σου κάνουν τα μαλλιά σύριζα στο σέβρο... Θά ιδώ το μορφασμό που θά κάνης, όταν θά νουήσης το κρύο φαλλίδι στο λαιμό σου..."

ΤΕΡΑΪΤ, (με φωνή ανιγμένη)... Σιωπή!... "Έλεος!... (Κρύνει το κεφάλι του κάτω από τις κουβέστες του για να μην ακούη, μα ο Βερνάρδος τον βλέπει εκεί)..."

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ.—"Υστερα θά σε σπρώξουν σαν ένα άηχο σώμα προς την πόρτα της φυλακής και τότε θ' άκούσης τις διαταγές του αξιωματικού και το θρόνισό των δέλων του άποσπάματος... "Η πόρτα θ' άνοιξη... Και εσύ δε θάχης καιρό ν' αντιληφθής ού-

Η ΠΙΟ ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΚΑΡΑΤΟΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ ΣΑΛΙΣΜΠΟΥΡΥ

"Ένας άγγελος του πόνου και της άγάπης. Το θανάσιμο μίσος του Έρρίκου δού. Ο άφορισμός του Πάπα κατά του βασιλέως της Άγγλιας. Η σύλληψις της μεγαλόφυξης αρχόντισσας. Μπρος στο δικαστήριο της Βουλής των Λόρων. Μια άποστερωτική απάντησις. Η καταδίκη. Μια δρχματική πάλη επάνω στο ικρίωμα. Το θύμα αγωνίζεται εναντίον των δημίων του. Πως πέθανε ή φιλόνηρωπή κόμησησα.

ΗΝ εποχή του Έρρίκου δού, ζούσε στην Άγγλια μια μεγάλη και πλουσιωτάτη αρχόντισσα, ή κόμησησα Σαλισμπούρι, ή οποία ήταν ξακουστή σ' όλη τη μεγαλόνησο για τις άγαθοεργίες της. Ζούσε ολομόναχη σ'όταν φρου-

δαλικά πυργό της, χωρίς κανένα συγγενή κοντά της, με μόνους συντρόφους τους υπηρέτες της και δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να γυρίει απ' το πρωί ως το βράδυ στα φτωχόσπια των περιχωρών και τις καλύβες των χωρικών, μοιράζοντας χρήματα στους άπόρους, φάρμακα στους αρρώστους και ψιθυρίζοντας λόγια παρηγοριάς στους δυστυχισμένους και στους άπελπισμένους. Ήταν γρηά πειά, αλλά βαστούσε ακόμα άκαμια. Καθώς μάλιστα διατηρούσε τα ήθη της νεανικής άμορφιάς της κι' εφορούσε πάντοτε ένα κάτασπρο φόρεμα, έμοιαζε με άγγελο.

Πολλές φορές περνούσε άγοντη τις νύχτες της στα φτωχόσπια, αθισμένη κοντά στο προσκέφαλο κάποιου αρρώστου της έπαρχίας της.

"Όλοι στην Άγγλια έρεφαν άπεραντο σεβασμό, άγάπη κι' έκτιμησι προς την φιλόνηρωπή αυτή άρχόντισσα. Μόνον ο Έρρίκος δος και μερικοί απ' τους είνουσιμένους του αλλικούς την έμισούσαν. Ο τρομερός αυτός βασιλεύς της Άγγλιας, ο όποιος είχε διαπράξει άμέτρητα εγκλήματα, ο όποιος είχε θανατώσει ήδη τρεις συζύγους

τε το πλήθος, ούτε τους στρατιώτες, γιατί θά βρεθής άμέσως μπροστά στη λαμψή...

ΤΕΡΑΪΤ.—Σιωπή!... "Έλεος!... ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ.—"Η στιγμή εκείνη θά είνε φοιητή... Θά θέλεις να γυρίσης πίσω να φύγης, να σωθής, αλλά οι βοηθοί του δημίου θά σε σπρώχουν έμπρός, και χωρίς να θέλεις το κεφάλι σου θά βρεθή άπάνω στο σανίδι της λαμψή..."

ΤΕΡΑΪΤ.—"Α!... Σιωπή..."

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ.—Και το κεφάλι σου θά πέση μέσα στον άπαιστο σάκο, που θά ναι άνοιχτός, έτοιμος κάτω από αυτό. Και από το άλλο μέρος θά πέση το σώμα σου και θά σπαρταρήσει φοιητά για μερικές στιγμές..."

ΤΕΡΑΪΤ.—Σιωπή!... "Έγώ... "Αχ! Στην Καληδονία!... Χά! Χά! Έκεί, έκει μακριά!... Έδώ είνε τα φαντάσματα των σκοτωμένων!... Είνε ή λαμψήμος. Είνε το φαλλίδι!... "Έλεος! Χά! Χά! Το φαλλίδι το κρατά μια γυναίκα. Και όλο μεγαλώνει!... Μεγαλώνει!... Με το φαλλίδι θά μου κόψουν το κεφάλι. Χά! Χά! Με το φαλλίδι..."

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ.—Τρελλάθηκε;... Χά! Χά!

του και άποκεφαλίζει τόσους πρωθυπουργούς του, τον δούκα Βούλινγκαι, τον καρδινάλιο Ουόλσεϊ, τον Τόμας Μούρ, τον Τόμας Κρόμγουελ, πρόγονο του ξακουστού δικτάτορος, τον Τζόν Φίσερ, μισούσε την κόμησησα Σαλισμπούρι εξ αίτίας του γιού της.

Ο γιός της από μικρός είχε γίνει κληρικός κι' είχε φτάσει στο βαθμό του καρδινάλιου. Όταν ο Έρρίκος δος ήλθε σ' όρση με το Βατικανό, ο άριστοκράτης καρδινάλιος έφυγε απ' την Άγγλια και πήγε στη Ρώμη, όπου έγινε πρώτος γαρμιατεύς του Πάπα Παύλου δού και πρωθυπουργός του Βατικανού. Ύπό την ιδιότητα του μάλιστα αυτή, συνέταξε τον άφορισμό τον όποιο είχε έξακοντίσει ο Πάπας εναντίον του Έρρίκου δού.

Και παρεδόθη στο άπόσπασμα που την ώδήγησε στο Λονδίνο. Έκεί, την ίδια μέρα της άφίξεώς της, συνεδρίασε το δικαστήριο της Βουλής των

Λόρων για να την δικάση.

—Ξέρετε ότι ο γιός σας έργάστηκε για την καταστροφή του βασιλέως μας; της είπε ο πρόεδρος.

—Ο γιός μου είνε ένας σφοδρός κληρικός που θεωρεί άνάξιο του ν' άνακατευέται σε συννομισίες. Άλλά κι' αν ακόμα αυτό είνε αλήθεια, από ποτέ κατεργόνηκε να δικάζονται ή μητέρες για τ' αδικήματα των παιδιών τους;

Αυτά τα λίγα λόγια ήσαν ή σύντομη, αλλά και άποστοματική άπολογία της κόμησης. Το δικαστήριο όμως δεν συγκινήθηκε καθόλου και, σύμφωνα με την έντολή που είχε απ' τον Έρρίκο δό, την καταδίκασε σ' θάνατο.

—Και τί με θέλει; ρώτησε περήφανα ή κόμησησα.

—Η Μεγαλειότης του ξέρει ότι μοι-

ράξετε την περιουσία σας στους φτωχούς.

—Δεν ξέρω να ύπαρχη κανένας νόμος που ν' απαγορεύη στους πλουσίους να μοιράζουν την περιουσία τους στους φτωχούς.

—Όχι. Άλλά μερικοί απ' αυτούς προσέδωσαν σ' εχθρικές εκδηλώσεις εναντίον του βασιλέως και ή Μεγαλειότης του σας θεωρεί συνένοχό τους. άφου τους βοηθήτε με χρήματά σας.

—Ο Βασιλεύς σας μπορούσε να βοηθήσει άλλη πρόφασι, λιγότερο γελία για να με συλλάβη, άποκρίθηκε τότε ή περφηφανή άρχόντισσα.

Και παρεδόθη στο άπόσπασμα που την ώδήγησε στο Λονδίνο. Έκεί, την ίδια μέρα της άφίξεώς της, συνεδρίασε το δικαστήριο της Βουλής των

Λόρων για να την δικάση.

—Ξέρετε ότι ο γιός σας έργάστηκε για την καταστροφή του βασιλέως μας; της είπε ο πρόεδρος.

—Ο γιός μου είνε ένας σφοδρός κληρικός που θεωρεί άνάξιο του ν' άνακατευέται σε συννομισίες. Άλλά κι' αν ακόμα αυτό είνε αλήθεια, από ποτέ κατεργόνηκε να δικάζονται ή μητέρες για τ' αδικήματα των παιδιών τους;

Αυτά τα λίγα λόγια ήσαν ή σύντομη, αλλά και άποστοματική άπολογία της κόμησης. Το δικαστήριο όμως δεν συγκινήθηκε καθόλου και, σύμφωνα με την έντολή που είχε απ' τον Έρρίκο δό, την καταδίκασε σ' θάνατο.

—Και τί με θέλει; ρώτησε περήφανα ή κόμησησα.

—Η Μεγαλειότης του ξέρει ότι μοι-

Ο Έρρίκος δος της Άγγλιας

Γι' αυτό λοιπόν ο άιμοόδορος βασιλεύς της Άγγλιας τον μισούσε όσο κανέναν άλλον στον κόσμο. Και επειδή δεν μπορούσε να κάνει κακό σ' αυτόν, άποφάσισε να ξεσπάση στη μητέρα του.

Έτσι, μια αινή, έφτασε μπρος στην πύλη του πυργού των Σαλισμπούρι ένα άπόσπασμα λογοφόρων του βασιλέως, των όποιων ο άρχηγός ζήτησε την παρουσία της κόμησης. Οι υπηρέτες των άνοιξαν και δταν σ' λίγο παρουσιάστηκε μπροστά της, συνοδευόμενος πάντοτε απ' τους στρατιώτες του, της είπε ότι είχε έντολή να την ώδηγήσει στο Λονδίνο, όπου την ήθελε ο βασιλεύς.

—Και τί με θέλει; ρώτησε περήφανα ή κόμησησα.

—Η Μεγαλειότης του ξέρει ότι μοι-

Λόρων για να την δικάση.

—Ξέρετε ότι ο γιός σας έργάστηκε για την καταστροφή του βασιλέως μας; της είπε ο πρόεδρος.

—Ο γιός μου είνε ένας σφοδρός κληρικός που θεωρεί άνάξιο του ν' άνακατευέται σε συννομισίες. Άλλά κι' αν ακόμα αυτό είνε αλήθεια, από ποτέ κατεργόνηκε να δικάζονται ή μητέρες για τ' αδικήματα των παιδιών τους;

Αυτά τα λίγα λόγια ήσαν ή σύντομη, αλλά και άποστοματική άπολογία της κόμησης. Το δικαστήριο όμως δεν συγκινήθηκε καθόλου και, σύμφωνα με την έντολή που είχε απ' τον Έρρίκο δό, την καταδίκασε σ' θάνατο.

—Και τί με θέλει; ρώτησε περήφανα ή κόμησησα.

—Η Μεγαλειότης του ξέρει ότι μοι-

ρων, την ώδήγησαν στην κεντρική πλατεία του Λονδίνου, όπου γινόντουσαν τότε ή θανατικές εκτελέσεις. Οι δρόμοι από τους όποιους πέρασαν, ήσαν γεμάτοι από κόσμο που είχε τρέξει να την ιδή. Και δεν έμεινε άνθρωπος που να μην συγκινήθη καθώς έβλεπε την άγγελόμορφη και γλυκατιάτη εκείνη δέσποινα, ντυμένη στα κάτασπρα, να βαδίζει γαλήνια και περφηφανή προς τον θάνατο.

Όρθια επάνω στο κάρο, ανάμεσα στον δήμο και τους βοηθούς του, με λυμένα τα πλούσια κι' δόλοσπρα μαλλιά της, ή κόμησησα σ' όλο τον δρόμο, φώναζε προς τον κόσμο:

—Ο Θεός είνε όργισμένος μαζί σας κι' απ' τον θυμό του εναντίον σας σάς έδωσε μια τήρη για βασιλέα!... Δείτε ότι είσαστε άξιοι να σας κυβερνήσει ένας άνθρωπος και ο Θεός θά σας λυπηθή.

Επί τέλους δταν έφθασαν στον τόπο της εκτελέσεως, την κατέβασαν απ' το κάρο και την άνέβασαν στο έζολο ικρίωμα της εκτελέσεως. Η κόμησησα έκανε την τελευταία προσευχή της. ενώ ο δήμος άρχισε να σαλεύει στο χέρι του το τεράστιο και τρομερό σπαθί του. "Επειτα οι βοηθοί του πλησίασαν την μελλοθάνατη κι' ακούμπησαν το κεφάλι της στο μεγάλο κούσινδρο, επάνω στο όποιο θά γινόταν ή άποκεφάλισις. Τότε όμως ή γυναίκα εκείνη ώρθησε άπότομα το κορμί της, τέντωσε τις γροθιές της και μ' άγρια λάμψη στα μάτια της έφώναξε:

—Δεν ένοώ να πεθάνω έτσι μοιρολατρικά, τη στιγμή που με καταδίκασαν παράνομα. Μια κόμησησα Σαλισμπούρι δεν πεθαίνει με τα χέρια σταυρωμένα.

Αυτός οι βοηθοί του δημίου οίχηταν άπάνω της, αλλά δεν μπόρεσαν να την συγκρατήσουν... "Η γρηά άρχόντισσα άγωνίστηκε σαν λέαινα εναντίον τους. Τους κατάφεραν ομοερείς γροθιές στα μούτρα και στα κεφάλια, τους έδάγκωνε και τους έξέσχιζε με τα νύχια της, φωνάζοντας: "Θά με σκοτώσετε, βέβαια, μα όχι τόσο εύκολα!..."

Μισή ώρα έκοράτσε ή δραματική και άγρια αυτή πάλη. Τέλος ο δήμος πλησίασε για να βοηθήση τους ανθρώπους του, και έβησε την συγκρομή των στρατιωτών. Τότε μερικοί λογοφόροι άνέβηκαν στο ικρίωμα και άρχισαν να χτυπούν με τα ξίφη τους τη μελλοθάνατη. Η κόμησησα όμως, μολονότι καταπληγωμένη, μολονότι το αίμα της έτρεχε από πενήντα πληγές, έξακολουθούσε να παλεύη. Δεν μπορούσε όμως ν' άνθξξη εν' άτερον.

Και σε κάποια στιγμή σωριάστηκε στο δάπεδο του ικρίωματος άποκαμωμένη και ψυχολαχώντας. Είχε χύσει και την τελευταία σταγόνα του αίματος της.

Τότε οι λογοφόροι, άνευχλήτοι άρχισαν να της δίνουν τα τελευταία χτυπήματα, ως δτου ο δήμος πλησίασε, σήκωσε το σπαθί του κι' έκοψε το κεφάλι... του πτώματος της!...

ΕΝ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑΚΙ

ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

Ο ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΤΥΠΟΣ...

ΠΙΝ από μερικούς μήνες, οι «Ανεξάρτητοι Δημοκρατικοί» θέλησαν να με υποδείξουν ως υποψήφιο τους στις εκλογές για τη θέση του διοικητού της Νέας Υόρκης. Άντιπαλός μου είχα τον κ.

Τζόν Σμιθ και τον κ. Μπλάγκ Μπλάγκ. Ήξερα πως ήμουν ανώτερός τους από πάσης απόψεως, και προπάντων ως προς την ανεκραιότητα του χαρακτήρος, γιατί ήταν αποδεδειγμένο ότι οι δυο αντίπαλοί μου δεν είχαν καμιά σχέση με την ηθική και την τιμιότητα. Κατά τα τελευταία χρόνια μάλιστα είχαν διαγράψει πλήθος παρανομιών και αδικημάτων.

Άλλα, ενώ συλλογίζομαι την υποροχή μου απέναντί τους και χαϊρόμουν γι' αυτό, ήθελε ξαφνικά κάτι να θολώσει τη μεγάλη μου χαρά. Σκέφτηκα δηλαδή ότι σε λίγο θα έλπινα το όνομά μου να διασφραγιστεί μαζί με το όνομα παρόμοιων υποκειμένων και η ανησυχία μου άρχισε να μεγαλώνει όσο πλησίαζε ο καιρός των εκλογών. Για να θεσπασθώ λοιπόν καλύτερα σχετικά με την ανεκραιότητά μου, αποφάσισα να απευθυνθώ στη γιαγιά μου. Ή απάντησε της ήθελε σύντομα και μου έγραφε τα εξής :

«Σ' όλη σου τη ζωή δεν έκαμες καμιά πράξη, για την οποία να κοκινίζεις. Διάβασε όμως τις εφημερίδες, μάθε τι είδους υποκείμενα είνε αυτοί οι κ.κ. Σμιθ και Μπλάγκ, και σκέψου αν και πόσο ευχάριστο θάναυ για σένα να κατεβής στο επίπλεδό τους και να αναμετρηθής μαζί τους στην πολιτική».

Μ' άλλα λόγια ή γιαγιά μου με συμβούλευε να τραβήξω από την πολιτική. Τις ίδιες σκέψεις έκανα κι' εγώ και δεν έβλεπα μάλιστα όλη τη νύχτα. Δεν μπορούσα όμως να υποχωρήσω. Ένα ιστορικό κόμμα με είχε εκλέξει αντιπρόσωπό του... Έπρεπε λοιπόν ν' αγωνιστώ.

Την άλλη μέρα το πρωί, ενώ προγεμνιμώ, έβριξα ένα αδιάφορο βλέμμα στις εφημερίδες. Τότε τα μάτια μου έπεσαν στο άκλουθο άρθρο και μπορώ να πω ότι ποτέ δεν αισθανθήκα παρούσα έκπληξη.

«Ένοχος ψευδορκίας».

«Ο κ. Μάρκ Τουαίν, τώρα που υποβάλλει υποψηφιότητα για τη θέση του διοικητού, ίσως θα εδαρεστηθί να μάς εξηγήσει πώς στα 1863, στο Βοκάβη της Κοχινγκίνας, κατηγορήθηκε επί ψευδορκία από τριάντα τέσσερες μάρτυρες, και τούτο γιατί είχε αποπειραθεί να σφετερισθί από μια φτωχή ιθαγενή γυναίκα, χήρα και μητέρα πολλών παιδιών, ένα ασήμαντο χωράφι μπανανών, τη μόνη της περιουσία και το μόνο πόρο της ζωής της. Ο κ. Τουαίν έχει χρέος απέναντι του λαού, του οποίου ζητεί την ψήφο να μάς διαλευκάνη αυτή τη σκοτεινή υπόθεση. Περιμένουμε...»

Είχα μείνει σάν απολαυμένος από την έκπληξή μου. Πρώτη φορά απευθυνόταν εναντίον μου κατηγορία τόσο σκληρή, αλλά και τόσο άσυστατη. Ποτέ δεν είχα πάει στην Κοχινγκίνα. Ποτέ δεν είχα ξανακούσει τ' όνομα της Βοκαβάης. Και επί πλέον ήμουν άνανος να ξεχωρίσω ένα χωράφι μπανανών από μια... καρχαρία. Τί έπρεπε να κάμω λοιπόν μπρός στο κακό που με βρήκε; Διατελούσα σε μεγάλη αμνηστία. Ήμουν κατασυντημένος. Δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτε...

Ή μέρα πέρασε χωρίς να πάρω καμιά απόφαση. Το πρωί της επομένης όμως, ή ίδια εφημερίδα δημοσίευε το παρακάτω άρθρο :

«Απόδειξις ένοχής».

«Θα παρετήρησαν έβδαια οι αναγνώστες μας ότι ο Μάρκ Τουαίν εξακολουθεί να τηρεί απόλυτη σιγή για την υπόθεση της ψευδορκίας του στην Κοχινγκίνα. Η σιγή του αυτή είνε πάρα πολύ εύλογη για όσους καταλαβαίνουν».

Έτσι, καθ' όλο το διάστημα που μεσολάβησε μέχρι των εκλογών, ή εφημερίδα αυτή μ' αποκαλούσε με το κολλητικικό παρατσούκλι «Ο άτιμος έπί ο ρ κ ο ς Μάρκ Τουαίν».

Σάν να μην έφτανε όμως αυτό, ύστερα από λίγες μέρες διάβασα σε μί' άλλη εφημερίδα, την «Ημερησία Φωνή», τα ακόλουθα :

«Ζητούμ ε ν άπάντησι».

«Ο νέος υποψήφιος για τη θέση του διοικητού θα έχη την καλωσύνη να εξηγήση σε μερικούς περιέργους συμπολίτες του πώς συνέβαινε, όταν ύπηρε τότε ως στρατιώτης στη Μοντάνα, οι συνάδελφοί του να χάνουν από καιρό σε καιρό διαφορά πολύτιμη αμνηστία, τα οποία έπειτα ανακάλυπταν τεχνικώτατα μέσα στις τσέπες του κ. Μάρκ Τουαίν. Στο τέλος αναγκάστηκαν να του δώσουν ένα καλό μάθημα, ένα μάθημα που συνίστατο στο να τον αλείφουν με κατράμι, να τον κυλήσουν απάνω σε πούπουλα και να τον παρακαλέσουν ν' αφήση άδειαν τη θέση που έπαινε στο στρατόπεδο... Θα απαντήσει άραγε ο κ. Τουαίν στην άπορία μας;»

Ήταν αδύνατο να φανταστή η καμιά μεγαλύτερη μοχθηρία εν μερούς των ανθρώπων. Τα είχα χαμένα. Ποτέ στη ζωή μου δεν είχα πατήσαι στη Μοντάνα. Και όμως μ' έβγαζαν και κλέφτη. Από κείνη την ημέρα ή «Ημερησία Φωνή» εξακολουθούσε να με αποκαλεί σε κάθε φύλλο της «Ο άτιμος έπί ο ρ κ ο ς Μάρκ Τουαίν».

Πέρα τόσο τρώω από τις εφημερίδες, ώστε με μεγάλο διαταγμό τις έβιανα πειά στα χέρια μου. Όταν ά-

ναγκαζόμουν ν' ανοίξω καμιά απ' αυτές έμοιαζε με άνθρωπο που ανασηκώνει με προφύλαξη ένα σκέτασμα, κάτω απ' το οποίο φοβάται μήπως κρύβεται κανένα φίδι.

Μία μέρα όστόσο τα μάτια μου έπεσαν σε μια καταπληκτική είδησι :

«Ψεύδος στηλητευόμενον».

«Οι κ.κ. Μιχαήλ Φλουναγκάν εν Φάιν Πίνες, Σνάβ Ραφφερντ και Κάττν Μούλλικαν εξ Ουότερ Στρήτ διαφεύδουν με όρκω και με αγαπητική την έπαίσχυντη και ποταπή δολογία του κ. Τουαίν για το μακαρίτη πάππο του ευγενούς υποψηφίου μας κ. Μπλάγκ Μπλάγκ, ο οποίος, κατά τον πρώτο, απηγγονίσθη ως ληστής. Είνε ένα πρόστιχο ψεύδος, μια συνοφαντική διάδοσι που δεν έχει ούτε ίχνος αλήθειας. Και είνε θλιβερό θέαμα να ερίσκονται άνδρες οι οποίοι καταφεύγουν χάριν πολιτικών σκοπών σε σκανδαλώδη μέσα, όπως το της συνοφαντίας των νεκρών και το του διασυρμού των εντίμων όνομάτων».

Όταν λογαριάζουμε την δόνη που προξενεί ή έλευσή και άτιμη αυτή πράξι σ τ ο υ ς συγγενείς και φίλους του μακαρίτου, σχεδόν μ' ας έρχεται ή ιδέα να καλέσουμε τον άγανακτισμένο λαό να προβή σε άμηση και παράνομη τιμωρία του συνοφαντού».

Τό ξυπνο αυτό τεχνασμα είχε ως συνέπεια κάτι που δεν το περίμενα καθόλου. Την ακόλουθη νύχτα αναγκάστηκα να σηκωθώ, να γίνω άφαντος από την πιονή πόρτα του περιβολιού μου γιατί ο άγανακτισμένος λαός λυσσομανούσε μπρός στο σπίτι μου, σπάζοντας στην παραφορά του τα παράθυρα και π' έπιπλά μου και κλέβοντας ό,τι μπορούσε...

Και όμως μπορώ να ορκιστώ με το χέρι άπάντο στο Ευαγγέλιο ότι ποτέ δεν έσυκοφάντησα τον πάππο του κ. Μπλάγκ και μάλιστα ότι ποτέ ως έκλειψεν την ημέρα δεν έμειψα, ούτε άκουσα να μιλούν γι' αυτόν. Σημειώνω άκόμα ότι ή παραπάνω εφημερίδα—ή «Εθνικός Φρονόος» για την ακρίβεια—με αποκαλούσε έκτοτε «Τ ο υ α ί ν».

Τό δημοσιονομικό άρθρο που προεβήκε έπειτα την προσοχή μου και που δ' είδα δημοσιευμένο στο «Θαύρο», έγραφε τα εξής :

«Ένας χαριτωμένος υποψήφιος.

Άρχισα λοιπόν με θαυμάτια απο-

προσφεύζομαι ότι πέρασε από πάνω του κάποιο άμάξι, ότι του έσπασε την κνήμη του στα δυο, ότι τον έκανε να αισθάνεται φοβερούς πόνους και χίλια δυο άλλα ψεύματα. Οι «Ανεξάρτητοι» κατέβαλαν μεγάλη προσπάθεια για να πιστευθί ή έλευσή αυτή δολογία, σάν να μην εγγυόζαν την πραγματική αίτια της άπουσίας του μισορού ανθρώπου που εξέλεξαν ως υποψήφιο τους. Την αλήθεια λοιπόν την αποκάλυπταν σήμερα μεις.

Χέως το έβδην έδεσθί ένας άνθρωπος που έμπαινε σκίπια στο μεθύσι στο σπίτι του κ. Τουαίν. Ο άνθρωπος αυτός τριχίλιζε φοβερά κι' έκανε κάθε τόσο έμετό. Οι «Ανεξάρτητοι» έχουν έμπικτικώτατο καθήκον να αποδείξουν ότι το κήνος αυτό δεν ήταν ο κ. Τουαίν. Επί τέλους τον κρατούμε με ένα γεγονός που δεν έπιδέχεται καμιά άπεκφυγή. Ο λαός έρωτά με έροντώδη φωνή : «Ποιος ήταν ο άνθρωπος εκείνος;»

Την πρώτη στιγμή που τα διάβασα αυτά, δυσκολέτηκα να πιστέψω ότι ύλες έκείνες ή τερατώδεις άποφύσεις έμειναν. Είχαν περάσει τρία χρόνια από τότε που ήπια το τελευταίο ποτήρι της μύρας και έκτοτε δεν ξανάβαλα στο στόμα μου ποτό. Έν τούτοις ή εφημερίδα αυτή, παίρνοντας θάρρος από τη σιωπή μου, άρχισε να με αποκαλεί από το άλλο φύλλο «Τ ο υ α ί ν ο ά λ κ ο λ κ ο ς».

Είχα άπελπιστεί πειά. Δεν ήξερα τι να κάνω μπροστά σε τόσες κατηγορίες. Και σάν να μην άρχοσαν αυτές, ο «Αδιάλλακτος» ύστερ' από μια βδομάδα δημοσίευε το ακόλουθο άρθρο :

«Τό ο άνθρωπος».

«Ο υποψήφιος των «Ανεξαρτήτων» εξακολουθεί να τηρεί πάντοτε σιωπή στις κατηγορίες των εφημερίδων. Και σπάνει γιατί δ' ε ν τ ο λ μ α ν α μ ι λ ή σ η. Όλες ή κατηγορίες αποδεικνύονται άληθινές και έπικυρώνονται μάλιστα με τη σιωπή του, με την εύλογη σιωπή του. Κατόπιν αυτών ή ένοχη του είνε άναμφισβήτητη. Καμάρωστε λοιπόν, «Ανεξάρτητοι, τον υποψήφιο σας! Τόν άτιμο έπίορκο! Τό λωποδύτη της Μοντάνας! Τόν τυμβωρύχο! Τόν ντελίριου τρέμενος! Κυντάξτε τον, μετρήστε τον με τα μέτρα του και απαντήστε μας, αν μπορείτε να δώσετε την ψήφο σας, σ' έναν άνθρωπο, ο οποίος είνε φορτωμένος με τό μακρό κατάλογο των έλλειψών αυτών τίλων και ο οποίος δεν τολμά ν' ανοίξί τα χείλη του ούτε για μια μόνη διάφραση!».

Δεν ύπαρχε πειά καμιά άλλη διέξοδος. Ή έναντίον μου κατακαρνώ ήταν τόσο μεγάλη ύστερ' από τόσες φοβερές κατηγορίες, ώστε οι δημοσιονομικοί και οι άρχηγοί του κόμματός μου μου δήλωσαν ότι αν εξακολουθούσα να σωπαίνω θάταν σάν να προκαλούσα μόνος μου την πολιτική καταστροφή μου.

Άρχισα λοιπόν με θαυμάτια απο-

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ή πρωτεύουσα πρό πεντηκονταετίας. Τα αιώνια παράπονα. Τι έγραφαν ή εφημερίδες. Τα κάρα των σκουπιδιών. Το τσεκούρεμα των δέντρων. Ο που τίποτε δεν άλλαξε στην πρωτεύουσα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

«Όποια εφημερίδα κι' αν άνοιζετε, με όποιον «Αθηναίο κι' αν μιλήσετε, θα ήρτε πως όλοι έχουν παράπονα για τα χάλια, στα όποια βρίσκεται ή κλεινή πόλις της Παλλάδος».

Μη νομίζετε όμως ότι τα παράπονα αυτά ύφίστανται μόνο σήμερα... ή ότι θα πάφουν άβριο. Κάθε άλλο. Ύπαρχουν από της συστάσεως του έλευθέρου Έλληνικού Κράτους και θα ήχουν ασφαλώς όσο κι' αυτό.

Άκούσετε π. χ. τι έγραφε στα 1887 ο πολύς Ειρηναίος 'Ασώπιος για το χάλι των χασάπικων της πρωτεύουσας :

«Κρέατα αίμοσταγή και καταμέλανα, άνηστημένα είνε τα κάτωθι ποτ μεγάρον Μελλά δύο κρεοπωλεία, παράδοξον αποτελούσαν αντίθετον προς τα λευκά του μάρμαρα. Όλοκληροι όδες ή μάσχοι, ούχι οι το 'Ααρών, έν συνοδεία δωδεκάδους άμυνών ή κρινών, κρέμανται έξ έξυθράς δοκοῦ, δι- κην άπηγγονισμένον, ένθυμίζοντες τοίς καλαισθητόις άπογόνιοις του Πε- ρικλέους τόν έν 'Ανατολή ισχυόντα νόμον, καθ' όν οι άπηγγονισμένοι εκ- τίθενται είνε κοινή θείαν έπί τινας ήμέρας προς παραδειγματισμόν και σωφρονισμόν των άλλων».

Μήπως έπαψε τάχα να ύφίσταται και σήμερα στάς 'Αθήνας ή άσχημία αυτή, μολοντί έπέρασαν περισσότερα από πενήντα χρόνια από τότε; 'Αλλ' ες έλθουμε στην τότε πλατεία του Συντάγματος, της όποιας μ' άδνει μια άληθινή ενδιαφέρουσα περιγραφή ο ίδιος 'Ασώπιος :

«Καλούμεν περίπατον—γράφει—την πλατείαν Συντάγματος, ένθ' είνε άπλώς σχολείον ύγιεινής και γυμναστικής δοκιμασθήριον. Ο προσερχόμενος δοκιμάζει την έλαστικότητα των πνευμάτων του, καταπίνων άφειδώς κοινοτόν, ως γνωστόν δέ ο κοινοτός δεν υποβάλλεται είνε φόρον και παρέχει αυτόν ο Δέμος δωρεάν χάριν της πνευμονικής γυμναστικής. Έπίσης είνε την πλατείαν Συντάγματος δοκιμάζει ο περιπατητής την ισχύν της άκοής του, κατά πόσον δηλαδή δύναται αυτή ν' άντιστή, χωρίς να έπέλθη «κουφαμάρα» είνε τας άνιέρους κραυγάς στρατιάς όλης άγνισταίδων, φωνούσαν την ώριν άκριώς της μονικής όνόματι έρημερίδων, τα «Παράνονα της χήρας» ή τα «των Κοριταίων» και πόν ότι άλλο αί συνταγματικά έλευθερία έμπειρόν παντι άσφω ή δημοσιότη διά του τύπου. Γυμνάζεται είνε τούς συνωστισμούς ή σπριμώγματα, άδων, άδούμενος, τούτο δέ ίδιως κατά τας Κυριακάς και έορτάς, ότε συσσωρεύεται περισσότερος κόσμος ή όσον χωρεί ή πλατεία. Τέλος γυμνάζεται άπως άνα πάσαν στιγμήν καταπολεμά τόν φόβον, όν διαρκώς αισθάνεται μη καταπλακωθεί υπό άμάξης ή του τράμ. Και όμως ή πλατεία αυτή του

κοινοτού και της άσφυξίας, του άβιοτου και των παλμών, όνομάζεται π ε ρ ι π α τ ο ς ».

Τι θα έγραφε τάχα ο μακαρίτης 'Ασώπιος, αν ζούσε σήμερα που κοντά στα τόσα άλλα κακά της έποχής του, τα όποια δεν έξέλειπαν, προστέθηκαν και τα αυτοκίνητα, ή μοτοσυκλέτες και τα ηλεκτρικά τράμ; Στην έποχή τουλάχιστον του 'Ασάπιου το τράμ που περνούσε από την πλατεία του Συντάγματος σερόνταν από φοραλέους ιππους, άνταξίους άπογόνους του 'Αχαμνόντος του Δόν Κεχώτη.

«Αλλ' άς ψάξουμε κι' άλλου για να ίδούμε την κατάσταση των 'Αθηνών κατά την έποχή εκείνη. Άς άνοίξουμε την εφημερίδα των 'Αθηνών «Στούς» της 24ης Μαΐου 1882. Ίδου τί γράφει :

«Καθ' ήμεραν θα γράφωμεν περί τούτου : Πρέπει να κατασκευασθών κατάλληλα κάρα σκεπασμένα προς άκομίδην των σκουπιδιών. Και λέγομεν σκεπασμένα, διά να μη γεννά άηδία ή έδελυρά όπισ των. Πρέπει ή άνηρησία αυτή να γίνεται πρωί πρωί πριν άκόμα ο κόσμος πληρώσει τας όδοις και πριν ή ο ήλιος καυστικός άρχίσει την επίδρασίν του επί των σερπητών, ήτις φέρει δυσωδία ανυπόφορον. Πρέπει να...»

Άλλά είνε αδύνατο να παραθέσουμε όλα τα «ε ρ ε π ε ι ς», τα όποια άλλωστε τα διαβάσετε και σήμερα άκόμα, έπειτα από έξηντα χρόνια, στις εφημερίδες. Τελειώνουμε λοιπόν με μερικά σημειώματα, παρμένα από την «Αχορόπου» του Γαβριήλ του 1888 :

«22 'Ι ο υ λ ί ο υ. Τα πλείστα των έπί της όδου Σταδίου δεινυλίων είνε πλέον κατεστραμένα... Ή άσέστος χύνεται είνε την την ώρισμένην διά το χύσιμον του ύδατος και ούτω κατακαίνονται αι ρίζαι των δένδρων. Τα άλλοτε τόνον κομψά κινκιδώματα πολλαχού έθραύσθησαν ή κατερρίφθησαν, χθές δέ είνε την οικίαν του Γιαννοπούλου (όπου βρίσκεται τώρα το Βιβλιοπωλείον 'Ελευθεροδάκη) έχρησιμοποίησαν ως σπηρίματα διά στανιδοφράγματα. Και διά την ύπόθεσιν αυτήν είνε ήναγκασμένος τις ν' άπευθύνεται είνε τόν κ. Τρικοπτήν, άλλως δεν γίνεται τίποτε, τίποτε!».

«25 'Ι ο υ λ ί ο υ. Τα καμένα τα δένδρα της όδου Κηφισιάς πληθάσσουν να ξεραθούν όλα. Οδδεις τα έπιμελείται. Έξηράνθησαν από προχθές δύο μικροί πλάτανοι έξω από το καφενείο του πυροβολικού και ήχρισαν να μαραίνονται και τούτες μεγάλοι λεύκας έξωθεν της γεωμετρικής πρεσβείας».

Και σήμερα επίσης άφροροι κατασκευάζονται καταστρώματα τα δέντρα για να... μη κλείνουν τη θέα των μαγαζιών τους.

Βλέπετε λοιπόν από τα λίγα, άλλα χαρακτηριστικά αυτά παραδείγματα, ότι ή 'Αθήνα δεν άλλαξε, άλλα είνε ή ίδια με την πρό πενήντα χρόνων μικρή πόλι των έβδονίμων χιλιάδων κατοίκων και ότι ή πληγές που την μάστιγαν τότε εξακολουθών να είνε και σημερινές πληγές της... Με το έπιβαρινιστόν άτι προστεθήσαν και άλλες πολλές... άν όν έστιν άρρώθιος.

Συνοικία της παλαιάς 'Αθήνας (Σκίτσος ξένου περιηγητού)

ΤΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ... ΗΡΑΚΛΕΙΣ!...

Στην έποχή του Λουδοβίκου ΙΕ', ζούσε μια ήθοποιος του Γαλλικού Θεάτρου όνομαζομένη Γκωντιέ, ή όποια μπορούσε με δυο μόνο δάχτυλα της να σπάση ένα χρυσό νόμισμα και να μετασχηματισθί σε κανονίδες κίτελλο μια πλάκα άπ' άσημ!... Κανένας δεν μπορούσε να ύποφέρη το σφίξιμο του χεριού της και μόνον ο Ντεσάξ, ο ρωμαλεώτερος άνθρωπος της έποχής αυτής, ήταν σε θέση να άνοίξη την κλεισμένη της χούφτα.

Τόν ίδιο αιώνα ζούσε στην 'Αγγλία μια γυναίκα όνόματι Βέττυ Θόμσον, ή όποια με μόνο το ένα χέρι της μπορούσε να κινή αλυσίδες. Έπίσης μί' άλλη κυρία όνόματι Κέρρα κατώρθωνε να κρατή με τα δόντια της άπ' τη ζώνη μετώρον έναν άντρα και να τόν στριφογυρίσει με τα χέρια της!

Συνιστάμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της 'Οφθαλμολογίας εν τῷ Παν/μίῳ. Μετάνδρου 27, Αθήναι, Τηλ. 1-68.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

II

Ο ΔΑΙΜΩΝ ΤΟΥ ΜΙΣΟΥΣ

"Επειτ' από μερικές ώρες, η Μαλφιέρα μάθαινε στη Νεάπολη από τον ταχυδρόμο της ότι η βασίλισσα Μαρία είχε γράψει στον κόμητα Σπάντα. "Ο ταχυδρόμος αυτός ήταν ο Λουίτζι, ο άρραβωνιαστικός της Μαρίας, της καμαριέρας της βασίλισσας Μαρίας.

Η Μαλφιέρα, η οποία όπως είδαμε, είχε ξαναγορίσει στη Νεάπολη μαζί με τον σκύλο της κόμητα ντε Φόρελντ για να πραγματοποιήσει τα φιλόδοξα σχέδιά της, είχε κατορθώσει πάλι να κατακτήσει την άστασή κι' αδύνατη καρδιά του βασιλέως Φερδινάνδου.

Κανένας δεν ήξερε τους δεσμούς, οι οποίοι τη συνέδεαν με τον κόμητα ντε Φόρελντ.

"Ο κόμης έντοματίζε, κατόπιν υποδείξεως της τρομερής σύζυγού του, σόγχαζε στις λαϊκές συνωσίες της πόλεως, ανάμεσα στους ψαρκάδες, στους οποίους δίνε γυναικία βοηθήματα και τους οποίους επέκρινε συγγράφοντας το βασιλέα, κατηγορώντας τον ότι έπιεζε το λάδι με φρούτα. "Ετσι κατορθώσε να γίνει γνωστός, ν' αγαπηθή και ν' γίνει δημοφιλής, έτσι που σε περιπτώσι επαναστάσεως αυτός θα ήταν ο ένδοξος ηγέτης αρχηγός των επαναστατών.

Συγχρόνως, η Μαλφιέρα δεν έχανε τον καιρό της και όταν έμαθε πως η Μαρία Βιζέντι έστειλε ταχυδρόμο στον κόμητα Σπάντα, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια κραυγή χαράς.

—Πήγαινε, είπε στο Λουίτζι. "Η επιστολή αυτή πρέπει όπωςσώποτε ναρθή στα χέρια μου και δεν πρέπει να φτάση εδώ ζωντανός ο ταχυδρόμος της. Πρέπει να μου βρής εντός της ημέρας δυο ανθρώπους άφορτισμένους για όλα και να μου τους φέρεις εδώ.

"Επειτα, αφήνοντας το Λουίτζι, πήγε και βρήκε το βασιλέα για να του αναγγείλη τη δόξαν άπιστία της σύζυγού του με την έλπιδα ότι έτσι θα καταδικάζε για πάντα τη δυστυχισμένη βασίλισσα που ήταν τόσο δημοφιλής ανάμεσα στους υπηκόους της.

Αφήνοντας το άνακτορο της Μαλφιέρας, ο Λουίτζι διευθύνθηκε προς την προκυμαία της Νεαπόλεως, η οποία είχε αρχίσει να ερπύων, γιατί η νύχτα είχε προχωρήσει πειά! "Εκεί, μπήκε σε μια ύποπτη ταβέρνα. Κτύπησε γύρω του, μα δεν είδε κανένα γνωστό του. "Εξαφνα είδε να βγαίνουν από το βάθος της αίθουσας δυο άντρες που αποτελούσαν χιτυπητή αντίθεσι μεταξύ τους. "Ο ένας ήταν πελώριος και σωματώδης κι' ο άλλος αδύνατος και κοκαλιάρης. Κι' οι δυο φορούσαν κουρέλια.

"Ενα γκαρσόνι τους έδωχε εξώ, βρίζοντάς τους:

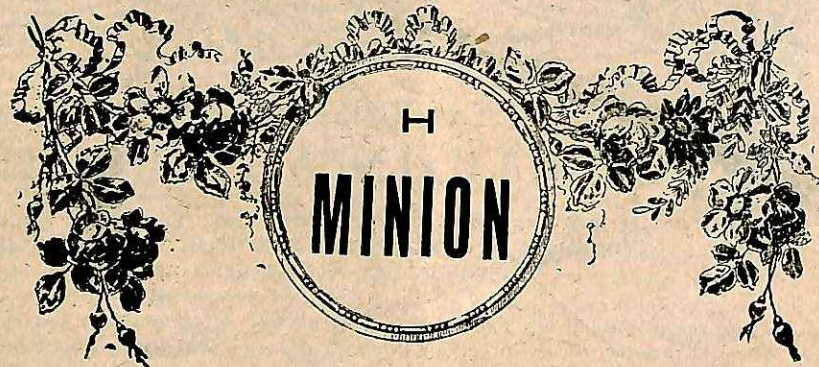
—Δεν μπαίνουν στα μαγαζιά — τους έλεγε — άμα δεν έχουν λεπτά. "Ο Λουίτζι, βγήκε κι' αυτός πίσω απ' τους δυο κουρελλιάρηδες, ψιθυρίζοντας:

—Νά, οι άνθρωποι που μου ζήτησε η πριγκίπισσα.

Στο δρόμο, χωρίς να διστάση καθόλου, τους πλησίασε και τους είπε:

ΕΝΑ ΛΑΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΑ ΖΕΒΑΚΟ

—Φίλοι μου, έχω διάφορες προτάσεις να σας κάνω... Κι' εν πρώτοις σας προτείνω ναρθήτε να φάτε μαζί μου.

Τότε ο ένας απ' αυτούς, ο αδύνατος, του απάντησε:

—Περίτχη!... "Εγώ μ' είχασι τέσσερες ώρες να φάω. Μά να συστηθώ με πρώτα. "Εγώ είμαι ο Φρίτζ, ο καμικός κι' ο φίλος μου είναι ο Ζάν Πωλ, ο Μακαρό, όπως τον λένε...

"Ο Λουίτζι τους παρέσυρε άμέσως σ' ένα πανδοχείο, όπου, αφού τους τσίπε, έσκυψε προς αυτούς και τους είπε:

—Θα μπορούσατε να κάνετε κάτι που θα σας έλεγα;... Τό διασάει ή συνειδήσι σας;

—Σάν τί, είπε ο Φρίτζ, πατώντας το πόδι του συντρόφου του.

—Νά, θα δεχόσουν εσύ. "Ηρακλή μου, να σφίξης λίγο, το λαμό ενός νέου, ενώ ο σύντροφός σου θα το εψάγνε τις τσέπες για να του πάρη ένα γράμμα;...

"Ο σύντροφός μου θα κάνει ότι θέλωσω εγώ!... διέστηκε ν' απαντήση ο Φρίτζ.

—Μά...έκανε ο Ζάν Πωλ.

—Μά... σάπα! Τόν διέκοψε ο Φρίτζ. Δέχου... Νά, κύριε... Δέχεται. "Εξ ακολούθως...

"Ο Λουίτζι χαμογέλασε με ικανοποίησι κι' εξακολούθησε: —"Ε, λοιπόν, αφού δέχαστε, ακολουθήστε με κι' οι δυο στον παλινάτι, για να σας πάω καλύτερα ρούχα... Γιατί θα σας παρουσιάσω αύριο μπροστά σε μια μεγάλη κυρία, στην οποία δεν μπορείτε να παρουσιάσθητε μ' αυτά τα κουρέλια...

"Όπως ίσως θα μάντευαν οι αναγνώστες μας, οι δυο αυτοί άνθρωποι ήταν δυο από τους ήθιοποις του διάσου του Αλέρντι, οι οποίοι, ύστερα από γίλιες περιπέτειες, είχαν φτάσει στη Νεάπολη, όπως τους είχε υποδείξει ο διευθυντής του. "Ο Ζάν Πωλ ή Μακαρό ήταν η δύναμις προσωποποιημένη, ενώ ο Φρίτζ ή εβυνάνα. Είχαν δεχτεί την πρότασι του Λουίτζι, πρώτα-πρώτα για να φάνε, έπειτα, μαντεύοντας πως επρόκειτο περί κακοποιού υποκειμένου, για να ματαιώσουν αν μπορούσαν τα

κακά του σχέδια.

Την άλλη μέρα ο Ζάν-Πωλ, ο Φρίτζ κι' ο Λουίτζι, βγήκαν από την Νεάπολη και, οδηγούμενοι από τον τελευταίο, έφτασαν σ' ένα μισοερωμένο σπίτι. Σε μια κάμαρη του σπιτιού αυτού, μια γυναίκα τους περιμέναε... Βλέποντάς την ο Ζάν-Πωλ έβρισε μια κραυγή καταπληξέως, και σγεδόν τρέμου... "Αντιθέτως ο Φρίτζ διατήρησε βλη την ψυχραιμία του αν και αναγνώρισε κι' αυτός στο πρόσωπό της την Μαλφιέρα, που την ήξεραν από το Γκώλγουορθ.

"Ο Λουίτζι, είπε μερικά λόγια με χαμηλή φωνή στην πριγκίπισσα, η οποία ήταν πολύ απλά ντυμένη την ημέρα εκείνη.

—Πολύ καλά! του απάντησε η Μαλφιέρα. Φύγε τώρα!...Δεν σε χρειάζονται πειά εδώ... ενώ εκεί κάτω είναι άπρακτος...

"Ο Λουίτζι, έκανε μια βραβεία υπόχλησι κι' εξαφανίστηκε άμέσως.

"Η Μαλφιέρα έβρισε τότε ένα διαπεραστικό βλέμμα στους δυο συντρόφους. "Εμεινε χωρίς άλλο εύχρηστιμένη απ' αυτούς, γιατί χαμογέλασε ελαφρά, βλέποντας το πελώριο ανάστημά του Ζάν-Πωλ.

—Έξερτε τί πρόκειται να κάνετε; τους ρώτησε απλά.

—Μάλιστα, απαντήσα ο Φρίτζ.

—Εστε ξένους... ε;

—Μάλιστα, απαντήσα ο Φρίτζ.

—Εστε ξένους... ε;

—Μάλιστα, απαντήσα ο Φρίτζ.

—Εστε ξένους... ε;

—Μάλιστα, απαντήσα ο Φρίτζ.

—Εστε ξένους... ε;

—Μάλιστα, απαντήσα ο Φρίτζ.

—Εστε ξένους... ε;

—Μάλιστα, απαντήσα ο Φρίτζ.

—Εστε ξένους... ε;

—Μάλιστα, απαντήσα ο Φρίτζ.

—Εστε ξένους... ε;

—Μάλιστα, απαντήσα ο Φρίτζ.

—Εστε ξένους... ε;

—Μάλιστα, απαντήσα ο Φρίτζ.

—Εστε ξένους... ε;

—Μάλιστα, απαντήσα ο Φρίτζ.

—Εστε ξένους... ε;

φέρετε τα χαρτιά...

Κι' μ' ένα νεύμα τους έδωσε να καταλάβουν πως έπρεπε να φύγουν.

Μόλις βρέθηκαν έξω, ο Ζάν-Πωλ άρπασε να ξεσπάση η αγανάκτησίς του.

—Πώς; φώναξε στο σύντροφό του. Δέχτηκες μια τέτοια πρότασι; Φρίτζ, προκαλείς φρίκη!... "Όσο για μένα, σου λέω ότι ποτέ... ποτέ...

—Έδω θά κάνης ότι σου λέω εγώ... "Ακους; τόν διέκοψε ο Φρίτζ. Δεν ξέρεις λοιπόν ότι η Μαλφιέρα, την οποία γνωρίσαμε άλλοτε με το όνομα πριγκίπισσα "Ισαβέλλα, είναι ένδοξη του βασιλέως και ότι μισεί θανάσιμα τη βασίλισσα, η οποία βρίσκεται στο Παλέρνο; Δεν καταλαβαίνεις ότι αυτός τη φορά θροικώμαστε στο δρόμο της τύχης κι' ότι θα κάνουμε μια καλή πράξη, ενεργώντας εναντίον της Μαλφιέρας;

"Ο Ζάν-Πωλ άνοιξε τα μάτια του εξαγναμένους.

—Μά την πίστι μου, είπε, δεν το είχα συλλογιστώ. Καλά το λέω, Φρίτζ, πως είσαι έξυπνος!...

"Επειτα από τρείς ώρες οι δυο ήθιοποι βρισκόντουσαν στο «Κρίνε νελλά Τόρε», μια έρημη άκμή του κόλπου της Νεαπόλεως. "Εμειναν εκεί περιμένοντας δυο ώρες. Τέλος ξαναπλοίο φάνηκε στο βάθος του όριζοντος.

"Όταν το πλοίο πλησίασε λίγο, μια βάρκα άποσπάστηκε απ' αυτό και διευθύνθηκε προς την άκμή. "Ενας νέος άποβιβάστηκε σε λίγο απ' αυτή κι' άμέσως η βάρκα ξαναγύρισε στο πλοίο, το οποίο εξακολούθησε το δρόμο του.

"Ο Φρίτζ, βλέποντας τον νέο, που δεν ήταν άλλος απ' τον πριγκίπη Ροβέρτο ντε Μασιγιάν να βγαίνει απ' τη βάρκα, έσφιξε το χέρι του Ζάν-Πωλ και ψιθύρισε:

—Νά τον!

"Ο Ροβέρτος έντοματίζε προχωρούσε... Στην άρχή, μισ' στο μισοστόμαδο που άπλώνόταν, δεν διέκρινε τους δυο φίλους. "Εξαφνα όμως τους είδε... Βεδοκώθηκε τότε πως τα πιστόλια του ήταν γεμάτα κι' εξακολούθησε να προχωρή.

"Ο Φρίτζ και ο Ζάν-Πωλ τον παρακολούθησαν κι' εξαφνα τον πλησίασαν άπότομα. Τότε ο νεαρός πριγκίψη έβγαλε το ένα πιστόλι του και διευθύνοντας την κάννη του προς αυτούς, τους ρώτησε χωρίς να τ' άψη καθόλου:

—Τί θέλετε;

—Κύριε, του απάντησε ο Φρίτζ, μ' ή φοβόσθε τίποτε από μ'ας; "Όχι, μόνο δεν θέλουμε να σας κάνουμε κανένα κακό, άλλ' απεναντίας θέλουμε να σας σώσουμε από ένα μεγάλο κίνδυνο... Πέστε μας μόνο αν έχετε στο Παλέρνο κι' έχετε επάνω σας τίποτε χαρτιά, τα οποία ενδιαφέρονται να σας πάρουν ίσχυρά πρόσωπα.

"Ο Ροβέρτος στάθηκε για μια στιγμή κατ'άπληκτος.

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

ένα μεγάλο κίνδυνο, θα φεύγαμε, αφήνοντάς σας να συνεχίσετε το δρόμο σας... Μά πρόκειται και για ένα άλλο πρόσωπο το οποίο άσφαλως θα γνωρίζετε... "Ακούστε λοιπόν, η ζωή και η τιμή της βασίλισσας Μαρίας άπειλούνται...

—Της βασίλισσας Μαρίας! φώναξε ο Ροβέρτος κατάχλωμος. Τι είπατε;

Μά εξαφνα στάθηκε και ρώτησε: —Μά ποιά έμπιστοσύνη μπορώ να έχω σε σας; Ποιός μου άποδεικνύει...

—...Ότι δεν ήθραμε εδώ να σας δολοφονήσουμε; τόν συμπλήρωσε ο Φρίτζ. "Πράγματι γι' αυτή μ'ας έστειλαν εδώ... "Όσοι σας όρκίζουμαι στο "Ευαγγέλιο ότι όχι μόνο δεν θα σας άγγίζουμε, άλλ' απεναντίας είμαστε άποφασισμένοι να σας προστατεύσουμε... Τώρα, αν εξακολουθήσετε να μ'ας υποψιάζεστε, πέστε μια λέξη και φεύγουμαι.

"Ο Φρίτζ είπε τα λόγια αυτά με τόση ειλικρίνεια, ώστε ο πριγκίψη τόν πίστεψε και κατ'άλαβε πως είχε πιά άκμή με δυο ανθρώπους τριούρους. Γι' αυτό άκουσε με μεγάλη προσοχή τη διήγησι που του έκανε άμέσως ο Φρίτζ.

—"Όποτε έτσι; συλλογιζόταν. Αυτή η γυναίκα είχε προετοιμασθεί για την άφριξή μου; Έξερτε πως έχω ένα γράμμα της βασίλισσας στην τσέπη μου... "Α! η φτωχή Μαρία Βιζέντι! είναι περισοχημένη άπο κατασκόπους! "Όστε θα με δολοφονήσουν!...

Μιλώντας οι τρείς άνδρες έφταναν στη Νεάπολη. "Ο Φρίτζ και ο Ζάν-Πωλ άπο λεπτότητα έτοιμάστηκαν ν' αφήσουν τόν σύντροφό τους, μά αυτός δεν τους άφησε.

—Για να φερθήτε τίμια, τους είπε, θα προκαλέσετε το μίσος αυτής της γυναικός... Θα βελήση να σας εκδικηθή... "Ελάτε μαζί μου. Θα παραλάβω τόν άρχοντα στον οποίο πηγαίνω να σας κρύψω, ως ότου να κατορθώσετε να φύγετε για το έξωτερικό. Και πράδθησαν κι' οι τρείς μαζί μέσα στην πόλη.

III

ΕΝΑΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

"Η θεία πρόνοια χρησιμοποιεί ανεξερυνήτα μέσα για να επιτύχη τους σκοπούς της. Πρό έξη μηνών, στην ίδια άκμή όπου είδαμε πρό λίγου ν' άποβιβάζεται ο πριγκίψη ντε Μασιγιάν, δυο άνδρες έφταναν κολυμπώντας, εξαγναλμένοι άπο την κόπωση. "Ηταν μια νύχτα θυελλώδης.

"Όσοι μ'ας μόνο αν έχετε στο Παλέρνο κι' έχετε επάνω σας τίποτε χαρτιά, τα οποία ενδιαφέρονται να σας πάρουν ίσχυρά πρόσωπα.

"Ο Ροβέρτος στάθηκε για μια στιγμή κατ'άπληκτος.

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

Φορτούνάτο.

"Ο Φορτούνάτο έτρεφε πραγματική λατρεία προς το γέρο Ουμβέρτο, γιατί τόν είχε περιποιηθεί κάποτε που ήταν άρρωστος και τόν είχε σώσει απ' το θάνατο.

—Μόλις συνήλθαν απ' την κούρασί τους, ο Ουμβέρτος έπε στο νεαρό σύντροφό του.

—Φορτούνάτο!... Παιδί μου, πρέπει να χωριστούμε τώρα...

—Νά χωριστούμε!... Μά πού θα πάω...

—Στη Νεάπολη!...

—"Ιησού Χριστέ! φώναξε ο Φορτούνάτο. Μά αυτό είναι τρέλλα!... Θα σε πιάσουν και θα σε ρίξουν πάλι στο κάτεργο!...

—Πρέπει να γυρίσω στη Νεάπολη, είπα σοβαρά ο Ουμβέρτος. "Εγώ ένα ιερό καθήκον να εκτελέσω εκεί...

—Τότε καλά! είπε ο νέος. Μά άκούστε αυτό που θα σας πώ... "Εγώ θα πάω κοντά στους γονείς μου, στο δουκάτο... "Αν λοιπόν χρειαστεί ποτέ έναν άνθρωπο άποφασισμένο να χύση για σένα και την τελευταία σταγόνα του αίματός του, έλα στο χωριό μου, την Τσιβιτά, και ζήτησέ με...

"Υπάρχουν μάλιστα εκεί καμιά είκοσι ρομαλείο όρνισι, ώπλισμένοι με καρυμπίνες, που είναι στή διάθεσί σου στη Τσιβιτά θα βρής πάντα είκοσι ανθρώπους άρροισμένους...

—Δεν θα το ξε/άσω, είπε σοβαρά ο Ουμβέρτος, και ίσως μια μέρα θα σε χρειαστώ.

"Επειτα απ' αυτά τα λόγια, οι δυο άνδρες φιλήθηκαν και χωρίστηκαν. "Ο Ουμβέρτος τράβηξε για τη Νεάπολη κι' ο Φορτούνάτο για το χωριό του.

"Επειτ' από μερικές ώρες ο Ουμβέρτος γυρούσε την πότα του σπιτιού του Σάντο, ενός απ' τους άρχηγούς της λαϊκής επαναστάσεως, η οποία, καθώς θα θυμούνται οι αναγνώστες μας, είχε ανατράψει τόν κυβερνήτη της Νεαπόλεως πριγκίπη Ρομάνι κι' είχε απέλασει όποιους τη μαρκήσια "Ελενα. "Εκεί έγινε δεκτός με πραγματικό έθουσιασμό. Τόν περιποιήθηκαν, τόν νοσήλευσαν κι' έτσι μπόρεσε ν' ανακτήση γρήγορα τις δυνάμεις του. Σ' αυτό τόν βοήθησε πολύ κι' η μεγάλη έπιθυμία που τον κατείχε να εκδικηθή τη Μαλφιέρα.

"Εκείνες τις ημέρες μάλιστα κυλιφορούσε στην Νεάπολη η ψεύτικη είδησις ότι η μαρκήσια ντε Κυριτά νι είχε πεθάνει στο μοναστήρι της "Αννουτσιάτας. Τό θρόλλο αυτό τόν είχε δημιουργήσει η Μαλφιέρα κι' η συνέννοχός της, η ηγουμένη του μοναστηριού... "Όσο για το μαρκήσιο Κυριτά νι και τη Σπεράτα δεν μινόνταν κανείς λόγος.

(Ακολουθεί)

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκίζουμαι στο Χριστό πως είμαι ειλικρινής... "Αν δεν επρόκειτο να σώσουμε

—Κύριε—εξακολούθησε ο Φρίτζ—καταλαβαίνω τις ύποψίες σας, γιατί παρουσιάστηκαμε εξαφνα μπροστά σας στη στιγμή που έχετε κάθε λόγο να δυσπιστείτε σε μ'ας... Μά σας όρκ

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΠΑΝΩΡΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

ΓΙΑ φορά κι' έναν καιρό ήταν τρεις αδερφές, και η τρείς πολύ ώμορφες, αλλά η μικρότερη καλύτερη κι' ωμορφότερη απ' τις άλλες, τόσο ωμορφη που η ωμορφιά της δεν είχε ταίρι. Την έλεγαν γι' αυτό Πανώρια, όνομα και πωμμά.

Η δού η μεγαλύτερη της ζήλευαν κι' από το φθόνο που της είχαν νόμιζαν ότι την ξεπερνούσαν στην ωμορφιά και τη μουσούσαν. Μια μέρα βγήκαν η δού έξω και ρώτησαν τον "Ηλιο:

— "Ηλιε μας και κύρ: "Ηλιε μας, ποιά από τις τρεις είναι η ωμορφότερη;

— "Η Πανώρια! αποκρίθηκε ο "Ηλιος.

"Αμα άκουσαν την απόκρισι του "Ηλιου, τούς φάνηκε πως έπεσε ο ουρανός άπάνω τους. Τί να κάνουν; Σκεφτήκαν να της άλειψουν το πρόσωπο με καρέμμι κι' έτσι να γίνει μούρη σαν φράπισσα, και πήγαν αιγανιά εκεί που η Πανώρια κοιμόταν βαθιά και της άλειψαν το πρόσωπο με καρέμμι, κι' ύστερα ματαβγήκαν άμέσως στον "Ηλιο και τον ξαναρώτησαν:

— "Ηλιε μας και κύρ: "Ηλιε μας, ποιά από τις τρεις μας είναι η ωμορφότερη;

— "Η Πανώρια! ματαπολογήθηκε ο "Ηλιος.

"Αφού δεν μπόρεσαν ούτε μ' αυτό να κάνουν τον "Ηλιο να τις πη ωμορφότερες, αποφάσισαν να την ξεφασίσουν. Μια βραδυά λοιπόν της είπαν:

— "Εμείς, Πανώρια, θά πάμε αύριο πρωί-πρωί στο λόγγο για έβλα, κι' άμα ξεπνήσεις εσύ ν' ανάψης φωτιά, να κουβάλλησες νερό κι' ύστερα νάρθης στο λόγγο να μάς βοηθίς και να γυρίσουμε μαζί.

— Σε ποιά μεριά θά σάς βρω; τις ρώτησε η Πανώρια.

— Θά μάς βοηθίς, της είπαν αυτές, έχει κοντά που θά ιδής κρεμασμένο το μανικαόππι.

"Αλλ' αυτές είχαν άλλα με το νου τους. Το πρωί, η μεγαλύτερη της αδερφές σημάθηκαν και πήγαν στο λόγγο με τα σκακούρια. "Υστερα σημάχθηκε κι' η Πανώρια, άναψε τη φωτιά, κουβάλλησε νερό, σκούπισε το σπίτι κι' ύστερα πήρε την τριχιά της και πάει κι' αυτή στο λόγγο.

"Όταν έφτασε εκεί, έβλεπε δώδεκα και να βοηθί το μανικαόππι και με τα πολλά έβρε, αλλά η αδερφές της πουνενά! Ψάχνει έδω, εκεί, φωνάζει... τίποτ' ε! Παλινοντας, παλινοντας βόηκε μωλιό κεφαλιό καταγής και ντορό από άμα.

"Αρχισε να κλαίει και να ρεκάει για τις αδερφές της, νομίζοντας πως κάποιος τις είχε φάει, και πήρε τον ντορό-ντορό το άμα.

Πάει, πάει, πάει, κι' έλο πάει, κι' έσο πάει τόσο και ξεμάκρυνε απ' το σπίτι της. Πηγαίνοντας, πηγαίνοντας την έπιασε η νύχτα, νό-

χτα μούρη με σύγνεφα. Έχασε και τον ντορό απ' το άμα και το δρόμο.

Η αδερφές της όμως δεν είχαν πάθει τίποτε. Είχαν κρεμάσει το μανικαόππι σε μια θαλανιδιά κι' αντί να κούβουν έβλα και να περιμένουν την αδερφή τους, πήγαν σε μια άλου-πότρυπα, έπιτσαν μια άλουπου, την έσκισαν κάπου όσο για να τρέχει μούνα άμα κι' αφού σκόρπισαν καταγής κάμποσα αποχτενίδια τους, που είχαν πάρει επίτηδες από το σπίτι, την άπλωσαν μέσα στα λόγγα.

Η άλουπου άρχισε να τρέχει, να τρέχει μ' έλα τα δυνατά της κάνοντας ντορό από άμα κι' αυτές γύρισαν μια χαρά στο σπίτι τους απ' έλο δρόμο ευχαριστημένες, ενώ η αδερφή τους έτρεχε στα λόγγα να τις βοηθί κι' έκλαιγε με μαύρα δάκρυα νομίζοντας, από το άμα που έβρισκε στο δρόμο ντορό-ντορό κι' από τα μαλλιά, ότι κάποιος θηρίο τις είχε φάει.

Η Πανώρια, όταν βρέθηκε μέσα στα σκοτάδια, δεν ήξερε πού βρισκονταν κι' ούτε πόσο ήταν μακριά από το σπίτι της. Δεν ήξερε κατ' ποδ' να κάνει, μπρός ή πίσω, άπάνω ή κάτω.

Σε λίγο άρχισαν να ρυά-ζωνται λύκοι κι' άκούσδες κι' έλλα άγγίμια. Λι-

μασμένα γι' ανθρώπινο κρέας και γι' ανθρώπινο άμα. Τί να κάνουν; Πώς να γλυτώσιν απ' τα δόντια τους η κακομοίρα; Της ήρθε στο νου ν' άνέβη σ' ένα δέντρο ψηλό, ό-

λοσδιόλου στην κορφή άπάνω.

Σε λίγο έφτασαν ένα κοπάδι λύκοι. Η άκούσδες είχαν πάρει άλλο δρόμο. Πέρασε όλη η λυκο-λακινιά μπροστά από το δέντρο που ήταν αυτή ανεδασμένη, αλλά δεν κατάλαβαν τίποτε. Οί λύκοι δεν ήσαν όσμή, μόνο μάτι έχουν. Άλλά πού να ιδούν κι' αυτό σ' εκείνο το σκοτεινό βράδυ;

Έκει πού μούλωνε η Πανώρια ψηλά στο κατόκορφο του δέντρου, έσπασε ένα κλωνάρι. Γούισε ένας λύκος και μ' αυτόν γούισε έλο το λυκοκόπαδο. Φέρουν γύρα στη ρίζα του δέντρου, πήγαν παρέκει, δεν μπόρεσαν ν' άνακαλύψουν τίποτε και τρέβησαν και πάλι.

Στάθηκε κάμποσες ώρες ψηλά στην κορφή του δέντρου η Πανώρια και κούταζε όλόγυρα μην άνακαλύψει πουνενά κανένα φως. Πραγματικά έδε ένα φως σε κάμποσο διάστημα μακριά.

Κατεβαίνει άμέσως κάτω και πάει να το βοηθί για να μάθει πού βρισκα-

ται. Πάει, πάει, πάει και το χάνει από μπρός της. Άνεβαίνει πάλι σ' ένα δέντρο και το ξαναβλέπει. Ήταν φως στεκούμενο στο ίδιο μέρος.

Κατεβαίνει κι' απ' αυτό το δέντρο και τρέχει πάλι. Τέλος έφτασε. Το φως έβγαινε από μια σπηλιά. Φοβήθηκε να μπη ίσα μέσα, μην ξεροντας ποιος είναι και κι' άρχισε να φωνάζει και να παρακαλάει λέγοντας:

— Έλεήστε, καλοί μου άνθρωποι, μια δυστυχισμένη γυναίκα πού χάνει να της έρημιά και στα λόγγα...

Με τα πολλά άκούστηκε μια φωνή να της λέει:

— Κόμισες μέσα!

Μπαίνει μέσα και βρίσκεται σ' ένα κατωκίω καλύτερο από σπίτι. Αυτή η σπηλιά χρησίμευε ως καταφύγιο σε σαράντα κλέφτες. Τη νύχτα έκαναν τη δουλειά τους και την ή μέρα έρχονταν και κοιμόνταν.

"Όταν έφεξε ο Θεός την η-ώρα του, ήσαν σάν πάντα. Άμα κλήσαν και έσκουρόστηκαν λιγάκι, ο μάγειρος τούς έστρωσε το τραπέζι να φάνε. Στην πρώτη χαμιά πού έβαλαν στο

σάμα τους, κατάλαβαν πως τα φαγητά δεν ήταν μαγειρεμένα από το μάγειρά τους πού τούς μαγειρεί πάντα.

— Έλα έδω! τού λέν. Πέ μας ποιος έμαγειρέψε αυτά τα φαγητά; Να μάς πής την αλήθεια γιατί θά πάθης αν ψευματισθίς!

Στην αρχή άρνήθηκε, πως δεν ήταν κανένας δηλαδή και πως αυτός τα είχε μαγειρέψει, αλλά στο τέλος βλέποντας πως δεν μπορούσε να τους γελάσει, τούς είπε όλη την αλήθεια. Ότι μια κάποια γυναίκα, Πανώρια, τον άνομά της, πού είχε χαθεί ζήτησε καταφύγιο στη σπηλιά κι' ότι αυτή ήταν πού μαγειρεί το φαγητό.

Τη φωνάζουν κι' έρχεται μπροστά τους. Βλέποντάς την, μαγεύτηκαν από την ωμορφιά της. "Εμειναν με το στόμα άνοιχτά. "Ολοι την ήβησαν για γυναίκα τους, αλλά ποιος να την πρωτοπάρη;

Τέλος, για να αποφύγουν συνκεμάς πού κανέναν πόλεμο, όρκίστηκαν να τη θεωρούν σαν αδερφή τους. "Έτσι άφησαν την Πανώρια να μαγειρεύει και να σερβιρίζει το σπίτι και πήγαν οι σύντροφοι στην κλεψιά το μάγειρο. Οί κλέφτες την άγαπούσαν άληθινά σαν αδερφή και κάθε μέρα της έφεραν χίλια καλούδια.

Ενώ η Πανώρια βόηκε αυτή την τύχη, η αδερφές της περιμέναν να τους φέρουν τα κόκαλά της φαγο-

μένα από τους λύκους και τις άρκουδες. Πέρασε μια μέρα, δύο, τίποτ' Τρείς, τίποτ' Μια βδομάδα, τίποτ'!

"Αρχισαν τότε να υποψιάζονται και να φοβούνται μήπως δεν είχε πάθει τίποτε και ζούσε. "Εταίλαν όλο και να μούουν και τέλος έμαθαν ότι ζούσε κι' ήταν στην κλεψιοπτηλιά.

"Αμα έμαθαν αυτό, έγιναν έξω φρενών από το πείσμα τους κι' αποφάσισαν να τη σκοτώσουν χωρίς άλλο. Μια μέρα της στέλνουν μια φαρμακωμένη ζώνη για δώρο με μια στείλογη με πολλά χαιρετίσματα και παρακάλες πάρα να γυρίσει πίσω στο σπίτι, γιατί την είχαν αποδυήσει: πού κι' έβλεπαν τάχα πού βρισκονταν μακριά τους.

"Έφτασε η κακόγρη στην σπηλιά και, καθώς ήταν δομημένη της έδωσε τη ζώνη και της είπε ότι της είχαν πεί εκείνες. Η κακομοίρα η Πανώρια, άκούοντας τα λόγια της γρηάς, πίστεψε πως την άγαπούσαν η αδερφές της, άρχισε να κλαίει κι' αυτή από τον πόνο της, και τέλος φόρεσε τη ζώνη της κι' άμέσως πέθανε. Άμα τελείωσε η δουλειά, η γρηά έγινε άφαντη.

Δεν πέρασαν πολλές ώρες κι' ήσαν οι κλέφτες. Μπαινόντας μέσα, βόηκαν την Πανώρια ζαλωμένη καταγής νεκρή. Την κουνούν από δώ, από κεί, τίποτ'!

Την πήραν για πεθαμμένη κι' άρχισαν να της βγάδουν τα παλιά φορέματα, για να τη στολίσουν με τα καλά της κι' ύστερα να τη θάψουν. Βγαίνοντας το ένα και το άλλο, της έβγαλαν και τη ζώνη και—ώ, τού θαύματος—η Πανώρια ζωντανέει!

Τη ρωτούν πως είχε πεθάνει κι' αυτή τούς είπε το και το για τη γρηά και τις αδερφές της, κι' ότι άμα φόρεσε τη ζώνη άμέσως πέθανε. Τότε οι κλέφτες της είπαν να προσφύλαχτι άλλη φορά και να μη δεχτή τίποτε από τις αδερφές της.

Άλλά εκεί πού νόμιζαν η αδερφές της πως η Πανώρια ήταν πεθαμμένη, μαλινούν άξαφνα ότι ζούσε. Και πάλι έγιναν έξω φρενών από το πείσμα τους. Τί να κάνουν; Πώς να την ξεκάνουν από τούτον τον κόσμο;

Πάνουν μίαν άλλη στοιλόγρη και της δίνουν μια τραθή φαρμακωμένα φλουριά με πολλά πάλι χαιρετίσματα και παρακάλες να γυρίσει πίσω στο σπίτι της, γιατί την είχαν αποδυήσει πολύ κι' έκλαιγαν πού βρισκονταν μακριά τους.

Η Πανώρια πίστεψε πάλι στα λόγια των αδερφών της κι' έλαβε ν' ευχαριστήσει τα φλουριά και τ' έβαλε στον κόρφο της. Άμέσως πάλι πέθανε κι' η γρηά έγινε άφαντη σαν την άλλη.

"Υστερ' από κάμποσες ώρες οι κλέφτες ήσαν απ' έξω και τη βόηκαν πάλι πεθαμμένη. Ψάχνουν άπάνω της και βρίσκουν τα φλουριά. Τα πετάν από πάνω της κι' άμέσως πάλι ζωντανέει. "Υστερα της έβλεπαν να μη δεχτή τίποτε από τις αδερφές της, ότι κι' αν ήταν.

Η αδερφές της ήταν περίεργες να μάθουν αν πέθανε ή όχι η Πανώρια. Πάλι έφριξαν απ' το κακό τους, όταν έμαθαν πως είχε άναστηθεί κι' αυτή τη φορά.

Στέλνουν πάλι μια άλλη γρηά μ' ένα δαχτυλίδι πού έφερε άμέσως θάνατο σ' όποιον το φορούσε. Η γρηά παρουσιάστηκε μια μέρα στη πηλιά και καλημέρησε την Πανώρια. "Έκανε τη διακονία και της ζήτησε να της δώση να φάη, γιατί είχε πάρα τρεις μέρες νηστική.

Η Πανώρια της έβαλε να φάη κι' αυτή αφού έφαγε την ευχαρίστησε κι' έφυγε, άφίνοντας κρυφά καταγής το δαχτυλίδι. Λίγη ώρα ύστερα, α-φότου έφυγε η γρηά, η Πανώρια βόηκε καταγής το δαχτυλίδι και τού χάρισε πού το φόρεσε άμέσως νομίζοντας πως είχε πέσει από κανέναν κλέφτη. Άμα όμως το φόρεσε, σωριάστηκε νεκρή.

"Όταν ήσαν οι κλέφτες και τη βόηκαν πάλι πεθαμμένη σαν άλλοτε, άρχισαν κατ' τα συνησμένα να την ψάχνουν για να βρούν εκείνο πού της προένουσε το θάνατο.

Άλλά δεν μπόρεσαν να της βρούν τίποτα κι' η Πανώρια έμεινε νεκρή, γιατί δέν πηγαίνει κανένας στο νου να βάζει τα δαχτυλά, νομίζοντας πεία ότι την είχε βρεί ο φυσικός της θάνατος κι' άρχισαν να τη νοιοολογούν.

"Υστερα την έσπόλισαν με τα καλά της και την έβαλαν στο έυλοκορέββατο, αλλά τη στιγμή πού έτοιμάζονταν να τη θάψουν κάποιος άπό τους κλέφτες είπε ότι μια τέτοια ωμορφιά δεν έπρεπε να τη φάη η γή και το μνήμα. "Ολοι πα-

ραδέχτηκαν την ιδέα του και την άποθεσαν άπάνω στο δέντρο της Κρουσταλλένιας Βούσας.

Πέρασε πούλες καιρούς από τότε. Μια μέρα περνούσε το πρωτοπαλλήκαρο τού Βασιλιά. Το άλογό του, ζυγόντας πρὸς τη θούσι, είδε στη μαρμάρινη γούνα της καθεφτισμένη το έυλοκορέββατο, έφνίστηκε και νόμισε τα πίσω-πίσω.

Το γρυπάει για να πάη μπροστά, αλλά τ' άλογο δεν πήγαινε, φοβόταν. Τέλος, το πρωτοπαλλήκαρο κατεβαίνει, δένει τ' άλογό του σ' ένα δέντρο και ζυγώνει πρὸς τη θούσι και βλέπει μέσα στη γούνα να καθεφτίζεται το έυλοκορέββατο.

Δεν χάνει καιρό, ανεβαίνει στο δέντρο της Κρουσταλλένιας Βούσας. Βλέπει το έυλοκορέββατο, και τι να ιδή; Μια πεντάμορφη πεθαμμένη. Κατεβαίνει γρήγορα, καβιλι-

κεύει τ' άλόγο του και πηγαίνει άμέσως στο βασιλιά και τού λέγει το και τό.

Ο βασιλιάς ήταν νεός κι' άνταν παντός και δέν παντρέονταν γιατι

ήθελε να βοηθί την πιο ωμορφη γυναίκα τού κόσμου για να παντρευτή. Άμα άκουσε το πρωτοπαλλήκαρό του να τού λέη για την ωμορφιά της πεθαμμένης πού ηύε στο έυλοκορέββατο, άπάνω στο δέντρο της Κρουσταλλένιας Βούσας, καβιλλήθηκε τ' άλόγο του, πήρε το φουστό του και πήγε εκεί.

Κατεβάδουν άμέσως το έυλοκορέββατο καταγής και μένουν όλοι ξεπορεμμένοι από την ωμορφιά της πεθαμμένης.

— Κοίμα, είπ' ο βασιλιάς, πού είναι πεθαμμένη! Άν ήταν ζωντανή, θά την έπαιρνα γυναίκα μου...

Καθώς τη ματασέκωσαν για να τη ξαναβάλουν εκεί πού την βόηξαν, έγειρε το σώμα της και βόηκε το δαχτυλίδι από το δαχτυλό της, γιατί είχε λιγνέψει από τη νεκρομάρα. Τη στιγμή πού έπεσε το δαχτυλίδι από πάνω της, άμέσως ζωντανέει η Πανώρια!

"Ολοι έαπόρεσαν για το θαύμα κι' ο βασιλιάς άνοιξε την άγκαλιά του και την άνωμασε γυναίκα του. Τη πήγε άμέσως στα παλάτια του κι' έκαμαν γάμους και χαρές πού θάπτα-

ξαν σαράντα μέρες και τώμαθε όλος ο κόσμος. Άμα έμαθαν η αδερφές της πως η Πανώρια έγινε βασιλίσα, πέθαναν απ' το κακό τους. Οί σαράντα κλέφτες ήσαν και σκοτώνονταν το βασιλιά κι' έγιναν όλοι παλληκάρια του.

ΑΘΑΝΤΙΚΑ

ΘΑΝΤΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΕΞΙΜΟ

Το τρέξιμο είναι ένα από τα ωφελιμότερα γυμνάσματα, ιδίως για τους άνωτέρους πού εργάζονται διανοητικώς και περνούν ζωή καθιστική.

— Πρέπει όμως να γίνεται πάντοτε στο ύπαιθρο και σε ημέρες όχι πολύ ζεστές.

— Επίσης το σώμα πρέπει νάνα ντυμένο έλαφρά και άνετα και η στάσι του ίσια.

— Η διαδρομές στην άρχή πρέπει νάνα σύντομες και να γίνονται με μετρίαν ταχύτητα και με μερικούς σταμούς στο μεταξύ.

— Αν η καρδιά δεν αισθάνεται στενοχώρια, μιά-δυά από τις διαδρομές μπορεί να γίνονται πιο γρήγορα, για ν' άσκούνται περισσότερο τα σκέλη.

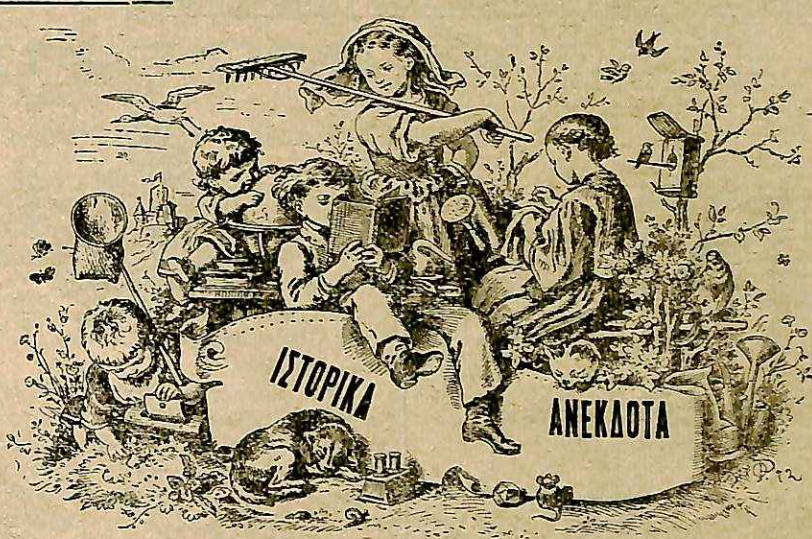
— Η ωφέλεια τού τρεξίματος συνίσταται στο άφθονο άερόνιο που εισπνέουμε κατ' την διαδρομή του.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Απ' αυτά πού λές, κυρά μου, χορτασμένη είπ' η κοιλιά μου.

— Ας λείψουν τα λάδια μου, να ιδής τις μαγειρείες σου.

ΕΚΔΕΚΤΑ

Το φτωχικό γεύμα τού φιλαργύρου. Η άποστομωτική άπάντησις τού καρδιανίου. Η Γερμανική και η Ισπανική γλώσσα. Ένας μεγαλόφυξος άρχων. Μια περίεργη άπέσιτρα βασιλοκτονίας. Ταλλεβράνδος και Λουδοβίκος 18ος. Ο Σενέκας πρὸς τὸν Νέρωνα, κτλ. κτλ.

Ο καρδιανίος Φλερύ, ένας από τούς περιφημότερους καλοφαγάδες της εποχής του, είχε προσκληθεί κάποτε σε γεύμα από ένα διάσημο φιλάργυρο της εποχής του. Το γεύμα όμως ήταν πολύ φτωχικό.

— Απορώ μετὰ το φαγητό ο άμφιτρώων τὸν ρώτησε αν ήθελε καφέ. — Εξαιρεστώ, άπάντησε ο καρδιανίος. Καφέ όμως πίνω μόνον όταν έχω... φάει!

Κάποιος Ισπανός εύπατρίδης έθαύμαζε την πολυμάθεια τού Γερμανού νομοδιδασκάλου Λάγκ, αλλά δεν μπορούσε να υποφέρει τη Γερμανική γλώσσα πού την έβρισκε πολύ τραχεί.

— Είμαι θέβαιος, έλεγε κάποτε στο Λάγκ, ότι ο Θεός, δώσαν έπρόκειτο να διώξη τούς πρωτοπλάστους από τὸν Παράδεισο, τούς μίλησε γερμανικά.

— Ίσως, αποκρίθηκε ο Λάγκ. Άλλά είναι εξ άλλου πολύ πιθανόν ότι τὸ φείδι για να εξατμήσει την βββαθ της μίλησε... ισπανικά!

Μια μέρα ο Ταλλεβράνδος, θέλοντάς να περάσει τὸν Λουδοβίκο 18ο, τού είπε:

— Μεγαλειότατε, γένοσα πεία! Με αυτό θέλω να τού πη γέρας ο ίδιος ο βασιλεύς, με τὸν όπιο είχε την ατή ήλιχία.

Ο φιλόσοφος Σενέκας, όταν έμαθε ότι ο Νέρων είχε διατάξει να σκοτώσουν πολλούς έπιφανείς Ρωμαίους, παρουσίαστικες στον σκληρό Αυτοκράτορα και τού είπε με πόληψ:

— Όσοιδήποτε και αν εξαφανιστούν, δεν θά μπορέσετε ποτέ να σκοτώσετε τὸν διάδοχό σας!...

Ο φιλόσοφος Σενέκας, όταν έμαθε ότι ο Νέρων είχε διατάξει να σκοτώσουν πολλούς έπιφανείς Ρωμαίους, παρουσίαστικες στον σκληρό Αυτοκράτορα και τού είπε με πόληψ:

— Όσοιδήποτε και αν εξαφανιστούν, δεν θά μπορέσετε ποτέ να σκοτώσετε τὸν διάδοχό σας!...

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΠΛΗΓΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΟΙ ΜΟΡΦΙΝΟΜΑΝΕΙΣ

(Ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον άρθρον του Γάλλου δημοσιογράφου κ. Pierre Fontaine)

ΕΝ είνα φανταστική ιστορία αυτή που θα σας διηγηθώ... Η περιγραφή μου μάλιστα δεν θα μπόρεση ποτέ να αποδώσει όλο ζώντανη τη φρίκη αυτών που είδα.

Όποτε η πιο δυνατή πέννα άλλωστε δεν θα μπορούσε να ζωντανέψει όλη τη φριχτή αβυσσότητα, την ψυχική και σωματική, στην οποία φτάνει ένας μορφινομανής.

Ω μορφίνη!... πλάνο δηλητήριο που γοητεύεις στην αρχή, πως σιγά-σιγά αποκτηνώνεις και τον πιο λογικό και τον πιο εύγενικό άνθρωπο!... Πως καταρρακώνεις και τον πιο δυνατό οργανισμό, και πως σβύνεις το πιο φωτεινό πνεύμα!...

Ο φίλος μου γιατρός Ρ... διευθύνει μια από τις μεγαλύτερες ειδικές κλινικές για τοξικομανείς στο Παρίσι. Έτσι μπορούσα να ιδώ με τα ίδια μου μάτια τη φριχτή τραγωδία των μορφινομανών...

Στην κλινική αυτή περιβάλλονται πρόσωπα πολύ γνωστά στην παρισινή κοινωνία, κυρίες της αριστοκρατίας και άνδρες που διέπρεψαν στην έπιστήμη, στην φιλολογία και στην πολιτική και τους οποίους ο φίλος μου με κάθε τρόπο προσπαθεί να ξεναγήσει στη ζωή...

Στην ίδια κλινική νοσηλεύονται και δύο κυρίες, η οποίες έχουν πάθει δηλητηρίαση από την κατάχρηση οινόπνευματων ποτών, και ιδίως από την κατάχρηση των ποτών της υόδας, των περιφημων «κοκτέϊλ».

Γιατί τα «κοκτέϊλ», καθώς είναι αίγνια διαφόρων λιχέρων και κρασιών, επιδρούν στον οργανισμό, και ιδίως στο νευρικό σύστημα, τόσο επικίνδυνα, όσο και η μορφίνη.

Η θεραπεία των μορφινομανών συνίσταται στο να ξεσυνηθεί σιγά-σιγά ο οργανισμός τους το θανάσιμο δηλητήριο και να ξεκαθαριστεί από αυτό.

Αλλ' αυτό δεν είναι τόσο εύκολο, ούτε τόσο απλό, όσο φαίνεται. Μόλις αρχίσει να σκοτεινιάζει, η κλινική του γιατρού Ρ... αντηχεί από άγριες φωνές.

Είνα ή ώρα, που οι δυστυχισμένοι άρρωστοι καταλαμβάνονται από τις τρομερές τους κρίσεις.

Όσοι βρίσκονται στο πρώτο στάδιο της μορφίνης, όσοι δεν έχουν κυριωθεί τελείως από το φοβερό πάθος, δεν έχουν κρίσεις και αυτοί γιατρεύονται γρήγορα πάλι από τους άλλους. Αυτοί πηγαίνουν μόνοι τους στην κλινική και έχουν όλη την καλή διάθεση να θεραπευθούν. Η θεραπεία τους είναι κυρίως ψυχολογική. Χρειάζεται όμως συγχρόνως και φαρμακευτική θεραπεία, για να ξεκαθαρίσει από το δηλητήριο το σώμα τους και η εγκέφαλός τους. Οι άρρωστοι

αυτοί, οι οποίοι θέλουν να σωθούν από το πάθος τους, γίνονται όλοι σχεδόν καλά, γιατί τον κυριότερο ρόλο, στη θεραπεία από πάντων της μορφινομανίας, παίζει η θέληση.

Δυστυχία όμως σ' αυτούς που το φριχτό τους πάθος έχει συντρίψει εντελώς τη θέλησή τους...

Αυτοί καταλαμβάνονται από τρομερές κρίσεις και για να μπορέσουν να έχουν λίγη μορφίνη είναι ικανοί να σπείσουν και μέχρις εγκλήματος!

Τίποτε δεν καταστρέφει τόσο τον άνθρωπο και σωματικώς και ψυχικώς, όσο η μορφινομανία.

Το λέω και το ξαναλέω αυτό, για να το ξέρετε οι άπειροι νέοι, που ασυλλόγιστα μπορούν να παρασυρθούν από το απαίσιο αυτό πάθος.

Έτσι μια κυρία της αριστοκρατίας ή κ. Κλαίρη ντε Β..., κατάντησε κλέφτρα από τη μορφινομανία. Τήν είδα κι' αυτή κλεισμένη σ' ένα κελλί της κλινικής του φίλου μου. Στην

Μορφινομανής υπό θεραπείαν, κλεισμένος στο κελλί της κλινικής, του οποίου οι τοίχοι είναι στρωμένοι με χαμπακι.

αρχή έλαβε χρήματα για να μπορέσει να πάρει το αγαπημένο της δηλητήριο, επειδή οι δικοί της δεν της έδιναν λεφτά για να το αγοράζει. Έπειτα άρχισε να κλέβει και πράγματα, για να τα πουλάει και να βρίσκει έτσι τα χρήματα που της χρειαζόντουσαν για να προμηθευτεί μορφίνη. Έτσι όμως κατάντησε σιγά-σιγά κλεψιμανής, κι' έλαβε ότι εύδοια μπορούσε της.

Στην κλινική της έχουν περιορισμένη σ' ένα κελλί, του οποίου οι τοίχοι και το πάτωμα είναι στρωμένα με χαμπακι. Γιατί, κάθε τόσο, η δυστυχισμένη αυτή γυναίκα καταλαμβάνεται από μια φριχτή ανία, και χτυπάει το κεφάλι της στους τοίχους. Μια άλλη κυρία, φημισμένη άλλοτε σ' όλο το Παρίσι για την ωραρότητά της και την άσπότητά της, είχε καταντήσει γυναίκα του δρόμου, εξ αιτίας της μορφινομανίας!

Κάποιες «ανταρτικίζουσες» φίλες της την είχαν παροτρύνει μια μέρα σ' ένα χασισοποτέιο, όπου έπιναν

μορφίνη και δοκίμασε για πρώτη φορά εκεί το «πλάνον» δηλητήριο. Την άλλη μέρα, θέλησε να το ξαναδοκιμάσει. Και από τότε δεν μπορούσε πια να ζήσει χωρίς αυτό. Για να το είχε όποτε ήθελε, κατέφευγε σε ύποπτα κέντρα και σε καταχώγια και είχε φτάσει μέχρι θαμνο να πουλάει τον εαυτό της...

Είχε χάσει τελείως τη συνείδησή της και τον ανθρωπισμό της.

Κι' αυτή νοσηλεύεται τώρα στην κλινική του φίλου μου.

Δεν υπάρχει όμως έλπις να σωθεί. Το καταχρόνιο δηλητήριο έχει ποτίσει και την πιο μικρή ίνα του οργανισμού της και την τελευταία σταγόνα του αίματός της... Τη θυμάμαι με φρίκη... Το σώμα της, ενώ ακόμα ζει, έχει αρχίσει να σαπίζει. Ναι...

Το τελευταίο στάδιο της δηλητηρίασης από ναρκωτικά, είναι η απόσυνθεσις. Φρίκη!... Πριν έλθει ο θάνατος η σάρκα σαπίζει. Ας το έχουν

με τρομερά δύσκολη κι' επικίνδυνη.

—Νομίζεις, μου έλεγε κάποτε ο φίλος μου γιατρός Ρ..., ότι είναι δυνατόν να πάψω αμέσως να δίνω μορφίνη ή οποιονδήποτε άλλο ναρκωτικό στους άρρωστους που μου φέρουν στην κλινική μου;... Άν τους έκοβα απότομως το αγαπημένο τους δηλητήριο, τότε θα ήταν το ίδιο σαν να τους εκτελούσα σε θάνατο, ή σε τρέλλα. Απεννοήτως, εξακολουθώ να τους δίνω το ναρκωτικό που προτιμούν... Άλλα όλοένα λιγοστεύει η δόσι του και τη δίνω κατά άριότητα διαστήματα, για να ξεσυνηθεί σιγά-σιγά το σώμα από την απορρόφηση του δηλητηρίου... Αυτό κάποτε διαρκεί επί μήνες. Άλλα ή θεραπεία γίνεται επικίνδυνη, την εποχή που νομίζουμε ότι μπορούμε να κόψουμε από τον άρρωστο εντελώς το ναρκωτικό, χωρίς να υπάραξη φόβος, για έσωτερικές διαταραχές... Μά αν το σώμα λυτρώνεται σιγά-σιγά από την έλθρια συνήθεια, ο εγκέφαλός όμως απαιτεί πολύ πιο μακροχρόνιο θεραπεία.

Κατά την θεραπεία, οι άρρωστοι ζητούν συχνά μορφίνη, ή κοκαΐνη, ή οποιο άλλο ναρκωτικό έχουν συνθίσει. Παθαίνουν κρίσεις τρομερές, φωνάζουν, βρίζουν.

Έτσι άκουσα κάποτε να λέει τα χειρότερα λόγια ένας κύριος ο οποίος είχε γλυκύτατο χαρακτήρα και τον οποίον η μορφινομανία είχε μεταμορφώσει σε λυσσαμένο θηρίο.

Η νοσηλόμε, συχνά, για να ησυχάσουν ένα μανιώδη άρρωστο, του λέγουν ότι δεν θα του δώσουν καθόλου ναρκωτικό, αν δεν δώσουν καθόλου. Και τότε ο άγριοςμένος άρρωστος ήσυχάζει, από το φόβο μήπως του στερήσουν εντελώς το ποτήριό του δηλητηρίου.

Το βράδυ από πάντων, οι άρρωστοι ζητούν πιο απελπισμένα το ναρκωτικό τους... Τότε δε παθαίνουν τίς φοβερότερες κρίσεις—αυτοί στους οποίους έχει κοπεί πια η μορφίνη. Μεταδίδονται σε πραγματικούς διανοημένους, και για να τους ήσυχάσουν, αναγκάζονται να τους φέρουν ζουρλομανιές.

Είνα αλήθεια, ότι πολλοί γιατρεύονται με τον καιρό. Έξή στους δέκα, καθώς μου έπε ο γιατρός Ρ..., γίνονται τελείως καλά. Δύο μένουν άθετοι για όλη τους τη ζωή, και δύο ξαναρχίζουν στο πάθος τους. Άλλα και πόσοι τελευτούνται, και πεθαίνουν από τη δηλητηρίαση.

Από τα μικρά παρθενοκλινικά των κελλιών τους, είδα διαφόρους τοξικομανείς υπό θεραπείαν.

Οι πιο θαρραύ άρρωστοι ή μάλλον αυτοί που είναι περισσότερο καιρό μορφινομανείς έχουν χρώμα σχεδόν γκριζό. Ύψος βλακώδες, κρατούν το κεφάλι στα χέρια τους, φωνάζουν σαν να μη σκέφτονται τίποτε και το βλέμμα τους είναι απλάνες και άφρονες. Μιλίζουν με ζωντανά έρείπια.

Άλλοι πάλι υιολούν ήσυχα μεταξύ τους, έχουν όμως ανήσυχη φωνή.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο καρδινάλιος Μαζαρίνος, ο οποίος είχε διαδεχτεί εκείνη την εποχή τον καρδινάλιο Ρισελιέ στην πρωθυπουργία, δεν έσκότωνε τους Γάλλους, όπως έκανε πολλές φορές ο μέγας προκατόχός του, αλλά συνήθιζε να τους θούρα το πορτοφόλι μέσ' απ' την τσέπη. Έκανε διαρκώς οικονομίες σε όλους και σε όλα για να συγκεντρώνει αυτός όσο το δυνατόν περισσότερα χρήματα. Η οικονομίες τους μάλιστα είχαν επεκταθεί κι' ως αυτή τη σωματοφύλακή του βασιλέως. Γι' αυτό μάλιστα, θέλοντας συγχρόνως να περιορίσει τον αριθμό των σωματοφυλάκων, είχε διατάξει μερ. κ. ντε Τρεβίλ, μέσω της αντιβασιλείας «Λυών» της Αυστριακής, να μη δέχεται κανένα καινούργιο σωματοφύλακα, άνευ της προηγούμενης

σιγνώμης και είναι τόσο αδύνατοι, που τα κόκαλά τους προεξέρουν, τα μάτια τους εκφορίζουν φόβος, και ρωτά με αγωνία ο ένας τον άλλο αν θα τους δώσουν μορφίνη.

Θάμα θλιβερό, τραχικό...

Γι' αυτό όσοι έμπορεύονται ναρκωτικά, είναι άξιοι αγχόνες. Είναι φριχτοί κακοήγοι, των οποίων τα θυμάτα τους δεν μετριούνται...

Παρ' όλα τα μέτρα και την επιγρύπνηση της Αστυνομίας, εισάγονται λαθραία στη Γαλλία μεγάλα ποσότητες ναρκωτικών, από πάντων από τη Γερμανία και την Ανατολή, και τις Ινδίες.

Ένα γραμμάριο μορφίνης ή κοκαίνης κοστίζει περίπου πέντε φράγκα, οι διάφοροι όμως λαθρέμποροι το μεταπωλούν προς πενήντα και εξήντα φράγκα.

Υπάρχουν και πολλά χασισοποτέια στη Γαλλία, διευθυνόμενα από Κινέζους. Άλλα είναι πολύ δύσκολο να τα ανακαλύψει η Αστυνομία, γιατί οι Κινέζοι λαβαίνουν όλα τους τα μέτρα.

Ένας φίλος μου αστυνομικός είχε κατορθώσει να ανακαλύψει ένα Κινέζικο υπόγειο καταχώγιο, όπου κάλυπταν το ναρκωτικό από την Κίνα, φίλο μου και με άλλους αστυνομικούς, πήγα κι' εγώ μαζί με το έλκει. Την άρτί μας μόνο ένας άνεκευ. Την άρτί μας μόνο ένας άνεκευ.

Το βράδυ από πάντων, οι άρρωστοι ζητούν πιο απελπισμένα το ναρκωτικό τους... Τότε δε παθαίνουν τίς φοβερότερες κρίσεις—αυτοί στους οποίους έχει κοπεί πια η μορφίνη. Μεταδίδονται σε πραγματικούς διανοημένους, και για να τους ήσυχάσουν, αναγκάζονται να τους φέρουν ζουρλομανιές.

Είνα αλήθεια, ότι πολλοί γιατρεύονται με τον καιρό. Έξή στους δέκα, καθώς μου έπε ο γιατρός Ρ..., γίνονται τελείως καλά. Δύο μένουν άθετοι για όλη τους τη ζωή, και δύο ξαναρχίζουν στο πάθος τους. Άλλα και πόσοι τελευτούνται, και πεθαίνουν από τη δηλητηρίαση.

Από τα μικρά παρθενοκλινικά των κελλιών τους, είδα διαφόρους τοξικομανείς υπό θεραπείαν.

Οι πιο θαρραύ άρρωστοι ή μάλλον αυτοί που είναι περισσότερο καιρό μορφινομανείς έχουν χρώμα σχεδόν γκριζό. Ύψος βλακώδες, κρατούν το κεφάλι στα χέρια τους, φωνάζουν σαν να μη σκέφτονται τίποτε και το βλέμμα τους είναι απλάνες και άφρονες. Μιλίζουν με ζωντανά έρείπια.

Άλλοι πάλι υιολούν ήσυχα μεταξύ τους, έχουν όμως ανήσυχη φωνή.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ «ΤΡΙΩΝ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ»

έγκρισως του βασιλέως.

Μά αυτό αποτελούσε καθαρή κοροϊδία. Γιατί ο βασιλεύς, που ήταν υβλεις πεντέμισι χρόνων, μπορούσε βέβαια να πη αν του άρεσε ένας χασισοπότης ή οποιονδήποτε άλλο παιγνίδι, όχι όμως και να κρίνει αν ένας άρρωστος ήταν άξιος να γίνει σωματοφύλακ.

Έτσι, όταν παρουσιάστηκα κι' εγώ με την πρόθεσι να περάσω από τη φρουρά στην οποία υπηρετούσα ως τότε στην καθαυτό σωματοφύλακή, ο βασιλεύς, που ήταν δασκαλεμένος σχετικά από πριν, μου απάντησε πως ήμουν ακόμα πολύ νέος και ότι έπρεπε να υπηρετήσω κανένα δυο χρόνια ακόμα στους φρουρούς του, πριν να γίνει σωματοφύλακ.

Παρέμεινα λοιπόν στη φρουρά, ή οποία διατάχθη τότε να φύγει από το Παρίσι και να πάει να ενισχύσει το στρατό, οι οποίοι πολιορκούσε τη Γκραβελίν. Πήγαμε πράγματι εκεί, αλλά λίγο έλλειψε να την πάθουμε εξ αιτίας του Μαζαρίνου, ο οποίος, από πνεύμα οικονομίας, είχε διατάξει τις εφοδιοπομπές να μη δίνουν στους στρατηγούς την ποσότητα που τους ζητούσαν. Όστος κατωρθώσαμε έπειτα από λίγες μέρες, χάρις στην ανδρεία μας και την ικανότητα των στρατηγών μας, να κυριεύσουμε τη Γκραβελίν και να τελειώσουμε θριαμβευτικά την εκστρατεία μας.

Φαίνεται πως διακρίθηκα εξαιρετικά σε όλες τις μάχες που έλαβα μέρος, γιατί ένα μήνα μετά την επιστροφή μας στο Παρίσι, χωρίς πια να το περιμένο, ο βασιλεύς με κάλεσε μπροστά του και με ώθησε επίσημως σωματοφύλακα... Το μεγάλο μου όνειρο είχε πραγματοποιηθεί έπιτέλους και ήμουν τόσο περήφανος, όσο δεν ήμουν άγρότητα όταν ο βασιλεύς και κυρία μου Λουδοβίκος 14ος μου έκανε την άπειστη τιμή να με κάνει στρατηγό της Γαλλίας... Άλλα έτσι είναι πάντα οι νέοι...

Την ίδια εποχή έρωτεύθηκα μια νεαρά κυρία της καλής τάξεως, άρκετά ωραία, ή οποία όμως φανταζόταν πως ήταν ακόμα πιο ωραία. Της ά-

ρεσα πολύ, μα το αίσθημά μας βάστηξε ελάχιστες μόνο ημέρες, εξ αιτίας των όπρηστών της, ή οποία επειδή ή κυρία τους ήταν χήρα και φοβόντουσαν μήπως ξαναπαντρευτεί και τους κοπούν έτσι οι μεγάλοι μισθοί και τα επίδοματα που τους έδινε, εποδάλαν κάθε ευπόδιο στον έρωτά μας. Όσοις πήγα να την έπισκεφτώ, μου έλεγαν ή ότι έλειπε ή ότι ήταν άρρωστη ή δεν μου άνοιγαν καθόλου την πόρτα.

Έτσι στο τέλος απελπίστηκα, την εγκατέλειψα και ζήτησα την παρηγοριά μου σ' ένα καινούργιο έρωτα. Η καινούργια σιληνάδα, ήταν λιγότερο ωραία από την προηγούμενη, μα συγχρόνως πολύ πιο πλούσια απ' αυτήν. Μόλις μάλιστα γίνεμα καλοί φίλοι, μου έπε ότι μπορούσα να της παίξω όλα χρήματα ήθελα κι' ότι ή κάσα της ήταν κοινή και για τους δυο μας, μια και αγαπούμαστε τόσο. Το κομπλιμένο αυτό μου άρεσε εξαιρετικά, και δεν παρέλειψα φυσικά να έπωφεληθώ της ευκαιρίας, έφθον μάλιστα εκείνες τις ημέρες έχω γράψει στα λόγια ότι είχα και δεν είχα.

Η γυναίκα αυτή είχε σύζυγο έναν δικαστικό Πρόεδρο, μα είχε χωρίς νομικούς μαζύ του, εξ αιτίας του, δύο υιούς.

Όταν έλαβα από τη φίλη μου, ή οποία τότε πια δεν ήταν έφορετικά ωραία, είχε πολύ συμπαθητικά χαρακτηριστικά. Μου άρεσε προπάντων ή έκφρασις της φρονιμότητας που ξεφαιζόταν στη φυσιογνωμία της. Ονομαζόταν κ. ντε Μιρανιόν και τονόμιά της είχε σήμερα πολύ γνωστό για τη σιληνθρωπία της και τις ανθρωποιές της. Η περιουσία της ήταν πολύ μεγάλη. Μετά τη συνάντησή μας ή συγγενής της κ. ντε Τρεβίλ μου έλεε ότι ή νεαρά χήρα δεν με βοήθε αντιπαθητικό, μα ότι ήθελε να με γνωρίσει περισσότερο πριν συνδεθώ με διά βίου. Από τότε λοιπόν άρχισα να την βλέπω συχνά στο σπίτι της κοινής μας φίλης και τα πράγματα πήγαιναν περίφημα. Όταν έφαγα όλες ή ελπίδες μου και όλα μου τα όνειρα διαλύθηκαν εντελώς απότομα.

Η μεγάλη περιουσία της κ. ντε Μιρανιόν έκανε πολλούς να έποφθαλμιούν το χείρ της. Ένας απ' αυτούς ήταν κι' ο Μπουσσώ-Ραμπουτιέν, ένας άθωματικός καυχχηματίας και κενόδοξος, ο οποίος άποφάσισε μια μέρα ν' απαγάγει την πλούσια χήρα, παρ' ή θέλησή της.

Όταν έλαβα από τη φίλη μου, ή οποία τότε πια δεν ήταν έφορετικά ωραία, είχε πολύ συμπαθητικά χαρακτηριστικά. Μου άρεσε προπάντων ή έκφρασις της φρονιμότητας που ξεφαιζόταν στη φυσιογνωμία της. Ονομαζόταν κ. ντε Μιρανιόν και τονόμιά της είχε σήμερα πολύ γνωστό για τη σιληνθρωπία της και τις ανθρωποιές της. Η περιουσία της ήταν πολύ μεγάλη. Μετά τη συνάντησή μας ή συγγενής της κ. ντε Τρεβίλ μου έλεε ότι ή νεαρά χήρα δεν με βοήθε αντιπαθητικό, μα ότι ήθελε να με γνωρίσει περισσότερο πριν συνδεθώ με διά βίου. Από τότε λοιπόν άρχισα να την βλέπω συχνά στο σπίτι της κοινής μας φίλης και τα πράγματα πήγαιναν περίφημα. Όταν έφαγα όλες ή ελπίδες μου και όλα μου τα όνειρα διαλύθηκαν εντελώς απότομα.

Η μεγάλη περιουσία της κ. ντε Μιρανιόν έκανε πολλούς να έποφθαλμιούν το χείρ της. Ένας απ' αυτούς ήταν κι' ο Μπουσσώ-Ραμπουτιέν, ένας άθωματικός καυχχηματίας και κενόδοξος, ο οποίος άποφάσισε μια μέρα ν' απαγάγει την πλούσια χήρα, παρ' ή θέλησή της.

Όταν έλαβα από τη φίλη μου, ή οποία τότε πια δεν ήταν έφορετικά ωραία, είχε πολύ συμπαθητικά χαρακτηριστικά. Μου άρεσε προπάντων ή έκφρασις της φρονιμότητας που ξεφαιζόταν στη φυσιογνωμία της. Ονομαζόταν κ. ντε Μιρανιόν και τονόμιά της είχε σήμερα πολύ γνωστό για τη σιληνθρωπία της και τις ανθρωποιές της. Η περιουσία της ήταν πολύ μεγάλη. Μετά τη συνάντησή μας ή συγγενής της κ. ντε Τρεβίλ μου έλεε ότι ή νεαρά χήρα δεν με βοήθε αντιπαθητικό, μα ότι ήθελε να με γνωρίσει περισσότερο πριν συνδεθώ με διά βίου. Από τότε λοιπόν άρχισα να την βλέπω συχνά στο σπίτι της κοινής μας φίλης και τα πράγματα πήγαιναν περίφημα. Όταν έφαγα όλες ή ελπίδες μου και όλα μου τα όνειρα διαλύθηκαν εντελώς απότομα.

Η μεγάλη περιουσία της κ. ντε Μιρανιόν έκανε πολλούς να έποφθαλμιούν το χείρ της. Ένας απ' αυτούς ήταν κι' ο Μπουσσώ-Ραμπουτιέν, ένας άθωματικός καυχχηματίας και κενόδοξος, ο οποίος άποφάσισε μια μέρα ν' απαγάγει την πλούσια χήρα, παρ' ή θέλησή της.

(Ακολουθεί)

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τι έκανε ένας Γερμανός εφημέριος για να προσελκύσει τους πιστούς στην εκκλησία του. Φωτεινές ρεκλάμες και διαφημίσεις!... Πώς ν' αντιμετωπίσετε τη ζέση. Τι συνιστά ένας «ειδικός» Αμερικανός. Το μεγαλοπρεπότερο μυστάκι του κόσμου. Το καταπληκτικό κατόρθωμα ενός φακίρου. Πώς διέσχισε όλες τις Ινδίες με καρφιά στα πόδια του. Το νησί του ηλιαχθή συζύγου, κτλ. κτλ.

Ο φακίρης Σουράπι και τα σανδάλια του.

Οι γεωμανοί συναγωνίζονται τους Αμερικανούς στις παραδοξότητες των τελευταίων καιρό. «Έτσι, ο εφημέριος μιας μεγάλης συνοικίας εκκλησίας του Βερολίνου, βλέποντας ότι λιγόστευαν διαρκώς οι πιστοί που παρακολουθούσαν τις λειτουργίες και τους έσπερινους του ναού του, σκέφθηκε και βρήκε έναν πολύ πρωτότυπο και... Αμερικανικό τρόπο για να προσελκύσει πάλι το πλήθος των πιστών. Έγκατέστησε δηλαδή στην πρόσοψη και στο άνω μέρος της εκκλησίας του τεράστιες φωτεινές ρεκλάμες, όμοιες μ' αυτές που έχουν τα μεγάλα καταστήματα και η οποίες μένουν φωταγωγημένες απ' την ώρα που νυχτώνει ως τις τρεις μετά τα μεσάνυχτα. Στις ρεκλάμες αυτές εκθειάζει την ώραία μουσική που παίζεται στην εκκλησία του, τους εξαιρετικούς λόγους των ιεροκηρύξεων, το καλλιπές χορό της, κλπ., κλπ.

Ο τοιμητής αυτός νεωτερισμός του βερολινέζου εφημερίου ήταν αποτέλεσμα οικονομίας. Γιατί απ' την ημέρα που άρχισε να φωταγωγεί την πρόσοψη της εκκλησίας, έστρωσαν οι κληρικοί τον δρόμο που οδηγεί στην εκκλησία, και διαρκώς αυξάνει περισσότερο. Τώρα και οι εφημέριοι πολλών άλλων ενοριών, σκέπτονται να μιμηθούν τον νεωτεριστή συνάδελφό τους και να φωταγωγήσουν τις δικές τους εκκλησίες.

Ένας από τους μεγαλύτερους Αμερικανούς γιατρούς, ο δόκτωρ Ουίλλιαμ Φλόουερ, διευθυντής του τμήματος Υγιεινής του υπουργείου Προνοίας των Ηνωμένων Πολιτειών, δημόσιους τελευταίους στις εφημερίδες μερικές οδηγίες περί του πώς πρέπει ν' αντιμετωπίζονται οι πολίτες τη ζέση.

«Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι, γράφει, για τους οποίους το ζήτημα της ζέσης είναι μάλλον ζήτημα ανθυποβολής. Οι περισσότεροι απ' αυτούς εξαφνικά, παρακολουθούν με πραγματική αγωνία το θερμόμετρο και μόλις βλέπουν ότι η θερμοκρασία άνοει, βιάζονται λίγο χιλιόσπα, άμεσως άναβουν, φλέγονται δόκιλοι και υποφέρουν κυριολεκτικά. Και όμως, αν δεν τους αφήσει κανείς να κυττάζουν το θερμόμετρο και η θερμοκρασία ανεβεί ακόμα περισσότερα χιλιόσπα, οι άνθρωποι αυτοί δεν θα αισθανθούν καθόλου την ύψωση της.

«Συνεπώς για να αποφευχθεί κανείς λιγότερο απ' την καλοκαιρινή

Τα κακά του θερμομέτρου.

ζέση, δεν πρέπει ν' απασχολή το μυαλό του μ' αυτήν, ούτε και ν' κυττάζει ποτέ το θερμόμετρο. Συγχρόνως δε πρέπει ν' ακολουθή τις παρακάτω οδηγίες:

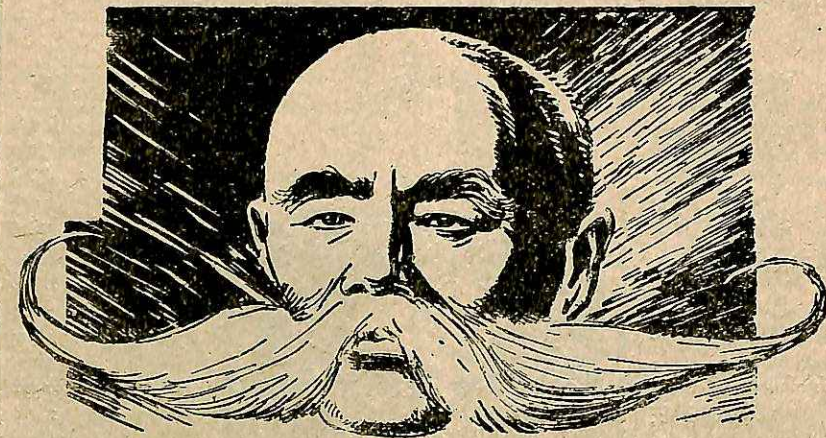
— Να τρώει λίγο και φαγητά ελαφρά και θρεπτικά, ως επί το πλείστον φρούτα και λαχανικά.

— Τις ώρες της μεγάλης ζέσης ν' εκτίθεται όσον το δυνατόν λιγότερο στον ήλιο και ν' αναπαύεται σε μέρος δροσερό.

— Να κοιμάται όσο μπορεί περισσότερο.

— Να κάνει τακτικά λουτρά, όχι όμως μέχρι υπερβολής, όπως συμβαίνει με πολλούς.

— Να πίνει άφθονο και δροσερό νερό, αλλά ποτέ παγωμένο.

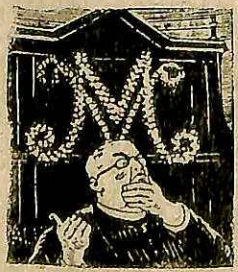
Τα μεγαλύτερα μυστήρια του κόσμου.

— Να φοράει ελαφρά ρούχα.

Στο τέλος ο δόκτωρ Φλόουερ γράφει ότι δεν είναι καθόλου... δροσερό ή παρθένο συνήθεια που γεννιέται σ' όλο τον κόσμο τον τελευταίο καιρό, να μένουν δηλαδή οι άνθρωποι πλαγισμένοι στις άμμιονιες για να ψήσουν την επιδεξιότητα τους και να την κάνουν τάχα έτσι να μην αισθάνεται τη ζέση. Είπε, λέει, η πιο άνοστη μέθοδος που μπορεί να επινοήσει κανείς κατά της ζέσης.

Στην Ιαπωνία υφίσταται από πολλών ετών ο «Διεθνής Σύλλογος των Μεγάλων Μουσικών». Όπως καταλαβαίνετε και απ' τον τίτλο του, για να γίνει κανείς μέλος του παρόντος αυτού συλλόγου, πρέπει να έχει εξαιρετικώς μεγάλα μυστήρια. Όχι, δε μόνον μεγάλα, αλλά και όμοια και μεγαλοπρεπή!

Η έδρα του συλλόγου βρίσκεται στο ξενοδοχείο «Φουλίγκ» Ότσελ της Ιαπωνικής πόλεως Μιγιάνοσιτα, επειδή εκεί κατοικεί και ο πρόεδρος του

Η θρησκεία μ' ηρεμία.

ο Ιάπων στρατηγός Νεγκόμα, ο οποίος, όπως φαίνεται και από την εικόνα μας, έχει τα μεγαλύτερα και μεγαλοπρεπότερα μυστήρια του κόσμου. Τα μυστήρια του στρατηγού έχουν όμως μισό άκρως μέτρον από τη μάχη τους ως την άλλη!

Όταν μάλιστα η παγκόσμια γνωστή αεροπόρος Άμν Τζόσον πήγε τελευταία με το αεροπλάνο της στην Ιαπωνία, ο στρατηγός Νεγκόμα της έκανε την τιμή να της δώσει ένα φίλημα, παρ' όλο το μεγαλοπρεπότερο μυστήριό του!...

Την καταπληκτικότερη και την πιο αξιοθαύμαστη απ' όλες τις δοκιμασίες, στις οποίες υποβάλλουν τους εαυτούς των οι Ινδοί φακίροι, την ύπερση τε-

ραίας Βραζιλανής.

Κάποιος πλουσιώτατος μεγαλέμπορος του Ρίου—Ιανείου παντρεύτηκε πρό μηνός μια από τις ωραιότερες γυναίκες της πατρίδας του. Επειδή όμως ελε τρεμερά ηλιθιότητα, αγόρασε ένα από τα μικρά νησιά του λιμανιού, έχτισε επάνω μια μαγευτική έπαυλη με χαριτωμένο ήλιο γύρω και εγκαταστάθηκε εκεί μαζί με τη σύζυγό του, η οποία έχει τώρα εκεί σαν την βασιλοπούλα του παραμυθιού μέσα στον κυστάλλινο πύργο της.

Ο σύζυγός της της απαγορεύει αυστηρά κάθε απομάκρυνση απ' το νησί και από φόβο μάλιστα μήπως εκείνη παραβεί την απαγόρευση του την ώρα που αυτός βρίσκεται στη δουλειά του στο Ρίο—Ιανείο, έχει εγκαταστήσει στην όροφή του καταστήματός του μια σκοπιά. Στην σκοπιά αυτή φρουρούν υπηρέτες του, έφοδιασμένοι με κιάλια, οι οποίοι επιβλέπουν διαρκώς το νησί και μόλις ιδούν τίποτε ύποπτο σ' αυτό, ειδοποιούν τον κύριο τους.

Ο Άγγλος καθηγητής Ουόλκερ, ένας από τους μεγαλύτερους ψυχιάτρους και φρενολόγους της Εγγλίας, είχε την ύποληψη ν' άφροσύνη χρόνια δόκιμα για να μελετήσει συστηματικά τις καταπληκτικές πράξεις που όνουν που έχει σημειώσει η τρέλλα, έδω και κάμποσα χρόνια. Κατά τις πληροφορίες λαμβάνει τον εν λόγω καθηγητή, ότι μέσα του περιεσπόμενος αιώνας, σε 530 κατοίκους της Εγγλίας η της Αμερικής αναλογούσε ένας τρελλός. Στις αρχές του 20ού αιώνα οι τρελλοί αναλογούσαν ένας σε 310 γυναικικούς. Το περασμένο έτος τέλος, η αναλογία ελαττώθηκε ακόμα μ' έγινε ένας τρελλός σε 150 γυναικικούς.

Ο Άγγλος καθηγητής προβλέπει, ότι αν η τρέλλα εξακολουθεί να προοδεύει με την ίδια ταχύτητα, όπως έχει σήμερα, έπειτα από 100 χρόνια θα είναι τρελλοί όλοι οι κάτοικοι του πλανήτη μας, ο οποίος θα μεταβληθεί σ' ένα άπειρο Φρενοκομείο!

Στο μαγευτικό και τεράστιο λιμάνι του Ρίου—Ιανείου της Βραζιλίας, το οποίο είναι ένα από τα ωραιότερα και μεγαλύτερα λιμάνια της ύψους, υπάρχουν 1500 και πλέον νησιά. Μερικά απ' αυτά είναι αρκετά μεγάλα μ' έχουν έκταση 15 και 30 τετραγωνικών χιλιομέτρων. Τα άλλα όμως είναι τόσο μικρά, ώστε μόλις και μετά βίας θα μπορούσε κανείς να χτίσει επάνω σ' αυτά ένα σπίτι μ' έναν μικρό κήπο δ' όλη γύρω.

Ένα λοιπόν από τα νησιά αυτά έγινε τελευταία η φυλακή μ' ας ό-

Το νησί της ξήλειας

Το νησί της ξήλειας

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΠΟΣ ΝΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΕ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ

Κάποιος ονομαστός δοντοίατρος δίνει τις παρακάτω οδηγίες σχετικά με τον καθαρισμό των δοντιών:

— Τα πάνω δόντια πρέπει να τα καθαρίζετε με τη βούρτσα προς τα κάτω και τα κάτω προς τα πάνω, ούδέποτε δε οριζοντίως και από τη μία άκρη στην άλλη.

— Η βούρτσα πρέπει να είναι απαλή, γιατί εκτός του ισχυρού τριψήματος και η σκληρή τρίχες πειράζουν τα ούλα και τα δόντια.

— Τα μόρια της τροφής που παραλείπει η βούρτσα μπορούν να αφαιρεθούν με δοντογλυφίδα, καμωμένη από φτερό χήνας.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΑΓΡΙΝΙΟΝ.—Την Κυριακή 26ην 'Ιουλίου συντηρήσαν ένταυθα εις φιλικόν ποδοσφαιρικόν αγώνα αι ομάδες «Ολυμπιακός» Πατρών και η μικτή «Παναθηναϊκός» — 'Αστέρος» 'Αγρινίου. 'Ο αγών έληξε με αποτέλεσμα 5-2 υπέρ της μικτής.

Έκ της νικητριας ομάδος διεκρίθησαν οι κ.κ. Πασιάντης (τερματοφύλαξ), Κόης, Μιχαηλίδης, Ρουσσόπουλος, 'Αλεξανδρής. 'Επίσης εκ της ηττηθείσης ομάδος διεκρίθησαν οι κ. κ. 'Αρναούτης, Γρηγορόπουλος, και ο Λαγογιάννης (τερματοφύλαξ).

ΑΜΑΖΩΝ

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης).—Την παρελθούσαν Κυριακή εις το γήπεδον «Χάνδαξ» συντηρήθησαν αι δύο ισχυρότεροι ομάδες των ανεπίσημων σωματείων «Εθνικός» και «Ερμής».

Κατόπιν τεχνικού αγώνος, νικήτρια άνεδείχθη ο «Εθνικός» διά τερμάτων 2-1.

Την νικήτρια ομάδα απέτελουν οι κ. κ. Α. 'Εγγλέζος, 'Αλ. Βλαστός, Γ. Μαθής, Χρ. Κατρατζόγλου, Μικροδίνης, Γ. Ρουσσώης, Π. Τσοτράκης, Γ. Μπούρας, Μιλ. Κωνσταντινίδης, Μην. Βούλγαρης και Κ. Σπανοδάκης. Π. Γ.

ΑΙΓΙΝΑ.—Την 30 Αύγουστου συντηρήθησαν ένταυθα εις φιλικόν αγώνα αι β' ομάδες «Σαρονικόν» και «Παναθηναϊκόν». Νικήτρια, κατόπιν φρονιμάτου παιχνιδιού, άνεδείχθη η β' διά τερμάτων 2-1.

Η νικήτρια ομάς κατήλθε υπό την ακόλουθον σύνθεσιν: Πανταζής, Σαρκής, Καρβέλας, Σπαρής, Τζιτζής, Γιαννούλης, Πανταζής, Βοστιτσιάνος, Οικονομίδης και Κοντοβουνήσιος.

Επίσης την 3ην Σεπτεμβρίου ο «Παναθηναϊκός» νίκησε τον «Ολυμπιακόν» Χαλασμένους διά τερμάτων 3-1.

Έκ των παικτών του «Παναθηναϊκού» διεκρίθησαν οι κ.κ. Πανταζής, Σαρκής, Σακκιώτης κλπ.

Χ. ΣΑΚΚΙΩΤΗΣ

ΑΓΡΙΝΙΟΝ.—Την 30 Αύγουστου συντηρήθησαν εις το γήπεδον «Παναθηναϊκόν» αι ομάδες της πόλεως μας «Κεραυνός» και «Ηρακλής». Νικήτης άνεδείχθη ο «Κεραυνός» με τέρματα 2-1. Έκ της νικητριας ομάδος διεκρίθησαν ο τερματοφύλαξ, ο δεξιός οπισθοφύλαξ και οι δύο άκραιοι κενηγοί. ΠΕΡ. ΦΕΣΜΙΚΙΑΝΙΔΗΣ

ΚΑΡΛΟΒΑΣΙ.—Την 29ην Αύγουστου εν τω νέφ Σταδίφ του «Αστέρος» συντηρήθησαν εις ποδοσφαιρικόν αγώνα αι ομάδες «Αστήρ» Καρλοβάσιον μετά της ομάδος της Μοίρας του Στόλου.

Κατόπιν τεχνικού αγώνος, νικήτρια άνεδείχθη η ομάς του Στόλου με τέρματα 3-2. Έκ της νικητριας ομάδος άνεδείχθησαν άπαντες. Έκ δε της ηττηθείσης οι κ.κ. 'Αργυρόπουλος Μιχ., Πό-

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ, Κων/πολιν. Ν' ακούτε τις συμβουλές μας χωρίς να δυσαρεστήσθε. Ότι είναι καλό, είναι καλό. Το σημερινό σας ποίημα όχι καλό επίσης. 'Ιδού, προς απόδειξιν δυο τετράστιχα:

Κι' όταν έγινε κι' αυτό
ο νέος έκορόδωθ.
και για να γίνει πλέον σικ
εις τον έρωτα έπεδόθη.
Μα ο πρώτος του ο έρωας
ήτανε κι' ο τελευταίος
τώρα δε σαν τον θυμάται
'φθός (εὐθύς) τον πιάνει τεταρ-
(ταίος).

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

Η ισχυρά ομάς «Ατλας» της Τριπόλεως.

γήπεδον Ρούφ συντηρήθησαν εις φιλικόν αγώνα αι δύο ισχυραί ομάδες «Ενωσις» 'Αγ. Βασιλείου Ρούφ και «Ολυμπιακός» Ν. Σφαγείων. Κατόπιν πεισματώδους αγώνος άνεδείχθη νικήτρια η πρώτη διά τερμάτων 2-0. Την νικήτρια απέτελουν οι παίκται 'Εμψ. Ζαπαφάδας, Ψηλολιγνός, Κοντός, Μα-

Επίσης και το πεζογράφημά σας άνεπιτυχές. Δεν είναι καθόλου εύκολο πράγμα η σάτυρα. Θέλει ταλέντο, τέχνη κλπ. κλπ.

ματσάλης, Σμιτσιάδης, Δέρδος, Χρηστοφής, Μορφονός, Κόνιος, Βαρδάκης, Χρηστοφής.

Ε. Χ. Ζ.

ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ

Η α' ομάς της «ΑΕΚ» Καβάλλας, η οποία νίκησε τον «Ηρακλή» Καβάλλας διά τερμάτων 3-1.

Οι φίλοι σας μπορούν να λένε ότι θέλουν. Να δούμε όμως αν έχουν και δικήν. Κι' άσφαλώς δεν έχουν. Μ. Δ. Κ. α ν σ τ α ν τ ι ν ο υ. 'Υπάρχουν τα φύλλα αυτά, που λούνται 3 δρχ., έκαστον. Τα ταχυδρομικά είναι ανάλογα του αριθμού των φύλλων που θέλετε. Μπορείτε δηλαδή να το μπάτε αυτό κι' από το ταχυδρομείο της πόλεως σας, αν τους πείτε πόσα φύλλα θα σας σταλούν. Μ. Μ. α λ α ν δ ρ ι ν ο υ. 'Εντάαα. Το ποίημά σας για τον κ. Μεσσήρη όχι πετυχημένο. Δυστυχώς. Δ. Γ. α λ. 'Εντάαα. Το ποδοσφαιρικό σας διήγημα όχι καλό. 'Απόστολο και έμπροσθεν από τον «Πρωταθλητή» που παίζεται στο «Αθήναιον». Ν. Σ. φ ο ρ ο ε ρ α ν. 'Απειράθον (Νάσος). Τα ποιήματά σας, στο σύνολό τους τούταχιστον, είναι αρκετά καλά. Θα ήσαν δηλαδή δημοσιεύσιμα αν δεν είχαν έδώ κι' εκεί στίχους κακούς. Θέλουν μ' άλλους λόγους «φτένισμα», ένοσηλάδια προσεκτικό και έκταπειντό διορθώμα. Σας το γράφουμε δι' αυτά γιατί και το γράμμα σας είναι ελκρινές και οι στίχοι σας όχι κακοί. 'Α ν δ ρ. Μ ο υ τ ζ ο υ ρ ο γ λ ο υ. Βαθύ (Σάμου). Το ποίημά σας όχι καλό. Μερικές δημοκαταλήξεις μάλιστα, όπως το «στοματάκι σου» «κρεβάτι σου», έντελως έξωφρενικές. Τέλος, ίδού δακδληρό το ποίημα προς πιστοποίηση των γραφομένων μας:

«Όνειρο σ' είδα χθές το εράδν
πώς Σε φιλούσα στο σκοτάδι
στο κοραλλέينو στοματάκι σου
συκκιμένος στο κρεβάτι σου.
Είδα πώς Σου 'λεγα τα πρώτα λό-
(γάνια
σαν Σε πρωτόδα κεί στα Πενκάνια
και Σν με φεύτικα παρόπανα
γελοδσες, Σανή μου, άπανα.
Γιατί με άφησες δίχως αττία;
και δε μου δίνεις τρειά σημασία
μη σόσπαν πώς με άλλη
ήμουν στο Μαλαγάρι πάλι;
'Ελα σαν πρώτα να ένοδοίμε
κάθε μας πόνο μαζί να τον θυμέ
έλα να ξήσωμε πάλι μαζί
μόνον για Σένα ο έρωας μου ζει!...

Κ. Π. ρ ο δ ρ ο μ ι δ η ν. 'Ηράκλειον. Το έν λόγω φυλλάδιο δεν το λάβαμε μέχρι της στιγμής. 'Ισως να παράσθε στο ταχυδρομείο. Πάντως σας ευχαριστούμε για το φιλικό σας ενδιαφέρον. Τα ποιήματά σας κάπως κοινά στη στιχογραφία και στην έμπνευση. Φ. α λ. ι π α κ ο π ο υ λ ο υ. 'Αμύντα. Στέλνετε άσχημη κί- κισιν της πόλεως σας. Β. Κ ο υ τ σ ο δ η μ η τ ρ η ν. Μειραδιά. Στέλνετε ποδ. άνταποκρίσεις έκ Πειραιώς. Ευχαριστούμε για το ενδιαφέρον σας. Για την ιστορία των Ποδ. Σωματείων της Ελλάδος θα ή- δούμε τι μπορεί να γίνει και θα σας γράψουμε. Θ. 'Α ν τ ω ν ο π ο υ λ ο υ. Κων/πολιν. Το ποίημά σας όχι καλό. Καθόλου καλό. 'Ιδού π.χ.:

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΣΘΕΝΟΥΝΤΑ ΑΓΑΠΗΝ
Χρυσό μου άγγελάκι
που είσε στο κρεβάτι
πρέπει να ξέυσης πώς κ' έγφ
γιασε δεν κλίνω μάτι.
Μερονικτής παρακαλώ
την Θεϊαν Παναγίαν
να γιάνη την καρδούλασσ
με μια παρηγορίαν.
Κι' έκτός αὐτῶ παρακαλώ
και τον Θεό τον πλάστη.
Τους πόνους των καρδιών μας
να μας τους ιάση.

Μην γράφετε στο έξης στίχους. Είναι κακό. Πολύ κακό. Όχι τόσο για την ποιή- σι, όσο για σας.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

("Αρθρο της θαυράνης Ντί Κλεσσόν")

—Από τις αρχές ακόμα του καλοκαιριού, οι μεγάλοι Παρισινοί Οίκοι Μόδας μας είχαν ειδοποιήσει ότι έφτετο, το φθινόπωρο και το χειμώνα, δεν θα είχε όσο ήταν πέφτος: «αν-δόγκ» το βελούδο—πρό πάντων για τα καπέλλα.

—Το βελούδο το φορέσαμε τόσο πολύ κατά τα τελευταία χρόνια. Ωστε ήταν καιρός πια να το θαρ-βούμε.

—Παρ' όλ' αυτά όμως, μόλις έφτασε η ντυσί-σαιζόν, η Παρισινή κοίταξε ελάνθαστα χαριτωμένα καπέλλα από βελούδο, φαίνεται δε ότι κατά το χειμώνα θα φορέσουμε και πάλι δόλοκληρα βελούδινα φορέματα.

—Το βελούδο ένε ένα ύφασμα τόσο ωραίο και τόσο πρακτικό συγχρόνως για το χειμώνα, ώστε δεν είναι δυνατόν να το εγκαταλείψουμε τόσο εύκολα, όσο κι' αν το έχουμε πολυφορέσει.

—Το βελούδο δεν χορταίνεται... Πηγαίνει θαυμάσια στο πρόσωπο και στο σώμα, κολακεύει το δέρμα και είναι ζεστό, χωρίς να είναι πολύ βαρύ.

—Πώς λοιπόν να μη το θυμηθούμε πάλι, πώς να μη το επιθυμήσουμε, μόλις νοιώσουμε τα πρώτα ρίγη του φθινοπώρου;

—Έπειτα, δεν είναι και τόσο ακρι-βό πάντα, αφού τελευταία υπάρχουν τόσες θαυμάσιες μιμησιών μεταξωτού βελούδου, καθώς και τα διάφορα βελούδα έμπρομ, κάθε σχεδίου και χρώματος, κατάλληλα για κάθε ηλικία.

—Αυτά όλα λοιπόν σκέφτηκαν οι ιδρυόντες τη Μόδα στο Παρίσι κι' έστη την τελευταία στιγμή ανέκαλε-σαν την πρώτη τους απόφαση και έ-πείρεσαν και πάλι στο γυναικείο κό-σμος ν' αναδείξει τα θέλησμά του με το πιο όραίο κι' αγαπητό του ύφα-σμα, με το βελούδο, το οποίο κανένα άλλο ύφασμα δεν μπορεί ν' αντικατα-στήσει.

—Κατά το καλοκαίρι μάλιστα, σε πολλές λουτροπόλεις και στο Παρίσι ακόμα, πολλές κυρίες ένεφανίσθησαν το απόγευμα αρχά και το βράδυ, με λεπτά φορέματα, ακόμα και με λευ-κά κεντημένα, και με καπελίν, ή μικρά καπέλλα από βελούδο.

—Τελευταία μάλιστα, ή κομψή Παρισινή προτιμούν το βελούδο για τα νέα ιδιόρρυθμα καπέλλα, που έπι-βάλλει ή τελευταία Μόδα.

—Τα καπέλλα που θα φορέσουν το χειμώνα είναι πολύ άτυπα και πολύ ποικίλα σε σχήμα. Έτσι κάθε κυρία μπορεί να διαλέξει όποια φόρ-μα της άρεσει.

—Δεν είναι πια καθόλου της μό-δας τα απλά σπώρ καπέλλα με τις καλότερες, τις περιβόλλουσες από ζ-σια γυρο-γυαίον κορδέλλα. Τα νέα καπέλλα, όπως και τα νέα φορέμα-τα, είναι πιο ελαφριά—και πιο γυναικεία, μπορεί να πη κανείς.

—Κι' ο τρόπος επίσης με τον ό-

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) Έπανωφόρι από λινά, γαργιρισμένο με ντεκούπ και με γού-να. 2) Φόρεμα από σιτομάν, με φούστα άν-φρου και γαργιρισμένο με ντεκούπ και με τσέπες.

ποίο θα φορούνται τα νέα καπέλλα, είναι μια ακόμα απόδειξη ότι ή Μόδα δεν επιδιώκει καθόλου την απλότητα τελευταία.

—Πρό όλλοις καινού άκόμα, υπο-ρούσαμε να φορέσουμε το καπέλλο μας χωρίς καν να κοιτάζουμε σε κα-θέστη. Τώρα όμως απαιτείται προ-σοχή και τέχνη στο στέρεμα του και-νούριου μας καπέλλου.

—Θα το τοποθετούμε πάνω το α-τί, πιαστέ, πη; τα έμπρο, αφήνον-τας ανοιχτό το ένα μέρος του προσώ-που και του κεφαλιού.

—Γι' αυτό το λόγο λοιπόν θα εί-μαστε υποχρεωμένες να διαλέξουμε για τα καπέλλα μας χτενίσματα πιο ελκυστικά και πιο πολύπλοκα απ' αυτά που επικρατούσαν ως τώρα.

—Έφτετο θά φορέσουμε και κα-πέλλα κλωμμένα από φέτο και βελούδο ανάμικτα.

—Έτσι θά ιδούμε καπέλλα από φέτο, γαργιρισμένα δόλοχρα με πλεξίδες από βελούδο, ή με ντρα-

περ από βελούδο μπουγιονέ.

—Θα ιδούμε ακόμα και καπέλλα από φέτο με σχέδια άσπρα ή γκριζά και από φέτο μονόχρωμα.

—Θα είναι πολλά, πάρα πολλά έ-φτετο τα καπέλλα τα γαργιρισμένα με βελούδο μπουγιονέ, δηλαδή του-σκωτό και σουρωτό, με βελούδο έρ-γασιμένο με βελονιές, και με κάθε χρώματος κλωστή—άρμονισμένα ό-σο το δυνατόν καλύτερα με το χρώμα του κιστουμιού.

—Θα είναι όμως επίσης πολλά και τα καπέλλα με κλωμμένα δόλο-κληρα από βελούδο.

—Ήδη τα καπέλλα φόρμας «Μερ-κί», «Λυτοκατέρας Εύγενίας», «Μαρκί», «Αμαζόνος» και τα τριώ-γα, γίνονται από βελούδο.

—Τώρα στην αρχή, τα νέα αυτά καπέλλα, μάς φαίνονται παράξενα, και ίσως και λίγο έξωφρενικά. Άλ-λά, σιγά-σιγά, θα τα συνηθίσουμε και θα ιδούμε ότι έχουν μια γάρι έντε-λως γυναικεία. Μονάχα που ή καθε-

μία από τις φόρμες αυτές δεν είναι για κάθε γυναίκα.

—Γι' αυτό πρέπει να ξέρουμε να διαλέξουμε τη φόρμα που μάς πηγαί-νει καλύτερα. Άλλως τε ή Μόδα έ-πιτρέπει την παραλλαγή κάθε φόρ-μας σύμφωνα με το γούστο μας και το πρόσωπό μας.

—Τα καπέλλα φόρμας «Μερκί»—δηλαδή «Ερμού»—πηγαίνουν σε πο-λύ κομψές κυρίες, των οποίων το πρόσωπο όλο έχει κάποιο ιδιαίτερο σίκ.

—Επίσης το ίδιο καπέλλο με τα σηκωτά μικρά ύπό, απαιτεί πρό-σωπο λεπτό, με κανονικά χαρακτηρισ-τικά.

—Το καπέλλο σχεδίου «Αμαζό-νος» το οποίο μοιάζει πολύ με τα σκληρά καπέλλα, τα όποια φορούσαν άλλοτε οι κύριοι, πηγαίνει με απλά κοστούμια και πρό πάντων με τα-γιέρ. Άς το προτιμούν προπάντων ό-σες έχουν μια φυσιογνωμία λίγο άρ-ρενωπή και πικάντικη. Αντιθέτως δεν πηγαίνει καθόλου σε κυρίες με πρόσωπο μελαγχολικό.

—Τα καπέλλα «Μαρκί» και τα τριώγα είναι πιο λουσάτα και πη-γαίνουν σε όσες έχουν πρόσωπο ώρι-μότερο. Άς τ' αποφεύγουν όμως όσες έχουν μεγάλη μύτη.

—Τα καπέλλα «Λυτοκατέρας Εύ-γενίας», πηγαίνουν περισσότερο σε ό-σες έχουν πρόσωπο στρογγυλό, και είναι συνήθως γαργιρισμένα με φτερά, ώστε και αυτά είναι αρκετά «λουσά-τα». Το καπέλλο αυτό έχει έντελως γυναικεία χάρη, και αναδεικνύει πο-λύ ένα ωραίο προφίλ.

—Γενικώς, τα καπέλλα, τα προ-ωρισμένα για έπίσημες συγκεντρώσεις, και για το βράδυ, θα γαργιρύνται με φτερά και με αλγκρέτες.

—Μικρά μπουγιόν από βελούδο, έργασμένα με σουρές, θα γαργιρύν-ται με μικρές κοντές αλγκρέτες, δύο άπορρόστων. Γιατί και το μπουγιόν θα είναι κλωμμένο από βελούδο, δύο παρομοίον άπορρόστων.

—Τα βραδύνα μικρά καπέλλα θα γαργιρύνται με αλγκρέτα, θαυμένη έντελως ιδιόρρυθμα. Ή αλγκρέτα αυ-τή δηλαδή θα προσαρμόζεται πίσω στο στέρεο, ούτως ώστε να πέφτη σαν ανοιχτή βεντάχια επάνω στο λαιμό. Το φόντο του μικρού καπέλ-λου, που θα έχει φόρμα τόκα, θα λάμπη από άφθονες παγιέτες.

—Θα φορέσουμε το βράδυ και μικρές τόνες χωρίς αλγκρέτα, άλλα τότε θα είναι πιο πολύ έργασμένες με γυαλι-στερές γάνδρες.

—Το βράδυ θα ιδούμε και μπουνέ με φόντο κλωμμένο από σειρές στράς και άστράμια κλωστή. Άνάμια από τις σειρές αυτές, θα φαίνονται τα μαλλιά.

—Θα είναι πολύ «αν-δόγκ» έφτετο τα βραδύνα, για τα μαλλιά, μπαντώ κεντημένα με άστράμια γάνδρες, σε σχέδιο διαδήματος, του όποιου ή λε-πτές άκρες θα διασταυρώνονται πι-σω.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

Είνε ωραία και θα εί-νε πάντοτε ωραία, δι-ότι μεταχειρίζεται προι-όντα της Άρωματοποι-τας Α. Τ. Πιβέρ. Paris.

Πομπεία — Φλοραμ — Άζουρέα — Βόλι — Βίβις — Φενίς Ρεβ-ντ' όρ — Ρεϊνίτα — Που-δρες — Μπριγιαντίνες — Λοσιόν — Έσσάνς — Κρέμες — Ρουζ ντε λέβρ — Κολώνες.

L.T. RIVER PARIS

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

	Εσωτερ.	Εξωτερ.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ	66	80
ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ	30	40
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ	15	20
ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ (2 τόμοι)	20	30
ΠΑΝΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ	20	30
ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ	15	20
Η ΣΟΝΙΑ	15	20
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ	15	20
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ	15	20
Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ	15	20
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ	5	8
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ	5	8

Άπαντα τ' άνωτέρω έκλεκτά βιβλία εύρίσκονται και καλούνται εις τα Γραφεία του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» Όδός Λέκα 7.

Ἐξασφαλίζετε τὴν ὑγείαν τοῦ

Διὰ νὰ ἐξασφαλίσητε τὴν μέλλουσαν ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν τοῦ βρέφους σας πρέπει νὰ τὸ τρέφετε μὲ Γλάξο, ὅταν δὲν δύνασθε νὰ τὸ θρέψητε διὰ τοῦ μαστοῦ.

Εἶναι ὁ ἀπλούστερος καὶ ἀσφαλέστερος τρόπος διατροφῆς διὰ τοῦ ὁποίου τὸ μωρὸ θὰ ἀποκτᾷ συνεχῶς βάρος καὶ ὑγείαν διότι τὸ Γλάξο θὰ θέσῃ τὰ θεμέλια τῆς καλῆς ὀστεοποιήσεως, λαμπρᾶς ὀδοντοφυΐας καὶ ἰσχυροῦ ὁργανισμοῦ.

Ἐρωτήσατε τὸν ἰατρόν σας.

Τὸ Θήλαστρον Γλάξο

εἶναι τὸ ὑγιεινότερον διότι ἔχει δύο ὁπὰς πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει τὸν ἀπόλυτον καθαρισμὸν τοῦ καὶ διότι ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνειά του εἶναι λεία καὶ δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐναποθήκευσιν ἀκαθαρσιῶν ἢ γάλακτος ὅπερ ξυμίζει. Ἡ θάλα καὶ ἡ βαλβὶς του εἶναι ἀρίστης ποιότητος καὶ ἐφαρμόζουν εἰς ἀμφοτέρω τὰ ἄκρα χωρὶς νὰ δύνανται ν' ἀποσπασθῶσι ὑπὸ τοῦ βρέφους.

Ζητήσατε θήλαστρον Γλάξο παρὰ τοῦ Φαρμακοποιοῦ σας.